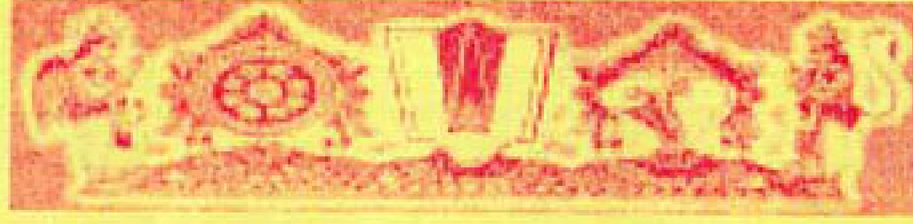
ஸ்ரீ:

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யானங்கள்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும்
அருளிச்செய்தவை—அரும்பதவுரையுடன் கூடியது.

ஸர்வஜித்—உத்திரம் 2008

Rs. 60/-

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்₂யாநங்கள்

பரமகாருணிகரான
பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்,
அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும்
அருளிய வ்யாக்₂யாநங்கள்
(அரும்பதவுரையுடன்)

பதிப்பாசிரியர் & கிடைக்குமிடம்

R.ரகுராமன்,M.A.,M.Phil.,
24/71.புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி:620 017,

விலை: Rs. 60/-

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

''பூவேர்ச்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக்கழற்ருதாப் போலே ஜ்ஞாநியை விக்$_3$ரஹத்தோடே ஆத$_3$ரிக்கும்'' (ஸ்ரீவ.பூ$_4$-168) என்ருர் லோகதே$_3$ஶிகன். ஜ்ஞாநியினுடைய ஜ்ஞாநபரிமளிதமான தே$_3$ஹத்தை ஆசைப்பட்டுக்கிடக்கும் எம்பெருமான் திருப்பாணழ்வாரைத் திருமேனியோடே அங்கீ$_3$கரித்தான். இதுவே மற்றை யாழ்வார்களைக் காட்டிலும் பாண்பெருமாளுக்குண்டான பெருமையாகும்.

பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் தம்முடைய அந்திம தஶையிலே, 'தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்த$_2$த்தை ப்ரஸாதி$_3$த்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்தி$_2$த்த திருக்கோட்டியூர்நம்பி முதலானோர்க்கு, ''பெரியபெருமாள் திருவடிகளின் கீழே வீணையும் கையுமாய் ஸேவித்திருக்கும் திருப்பாணழ்வார் விக்$_3$ரஹத்தை ஸதா$_3$ பாத$_3$ாதி$_3$கேஶாந்தமாக ஸேவித்துக்கொண்டிருங்கோள்'' என்றருளினர். பரமாசார்யவசநமே பரமப்ரமாணமாதலால் பாண்பெருமாளின் பாத$_3$ங்களே பாரோர்க்கு புகலென்று புலனுகிறது.

திருவரங்கத்தமுதனர் இராமாநுசநூற்றந்தாதியில்

(11)"'சீரியநான்மறைச்செம்பொருள் செந்தமிழால் அளித்த பாரியலும் புகழ்ப் பாண்பெருமாள்" என்றருளினுர். எம்பெருமாஞருக்கு முதலாழ்வார் களின் ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$த்தைக் கூறிய பிறகு, திருமழிசைப்பிரானது ஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$த்தைக் கூறுவது க்ரமப்ராப்தமாயிருக்க, இடையே திருப்பாணுழ்வாரை ப்ரஸ்தாவித்ததன் காரணத்தை, 'ஆழ்வார்களின் தலைவரான நம்மாழ்வார் 'பாலேய் தமிழர்' என்று முதலாழ்வார்களைக் கூறியவுடன், 'இசைகாரர்' என்று திருப்பாணுழ்வாரைக் கூறியதால் அமுதனுரும் ஆழ்வாரை அடியொற்றுகிறுர்' என்பர் ஆன்ருேர். இப்பாட்டின் வ்யாக்$_{2}$யாநாவதாரிகையில் பிள்ளைலோகம்ஜீயர் "'இசைகாரர்' என்று நம்மாழ்வாராலே கொண்டாடப்பட்ட மஹாவைப$_{4}$வத்தையுடையவரான திருப்பாணுழ்வார்" என்று கூறியிருப்பதாலும் இது ஸ்பஷ்டம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனுர் ஆசார்ய ஹ்ருத$_{3}$யத்திலே (85) "புஷ்பத்யாக$_{3}$ பே$_{4}$ாக$_{3}$ மண்ட$_{3}$பங்களில் பணிப்பூவும் ஆலவட்டமும் வீணையுங்கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும், வைதி$_{3}$கோத்தமரும், மஹாமுநியும் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்...அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர்ஷாபகர்ஷங் கள் தெரிவது" என்றருளிச்செய்தார். பே$_{4}$ாக$_{3}$மண்ட$_{3}$பமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே வீணையும்

கையுமாய் பெரியபெருமாளைப் பாடிய திருப்பாணரை, ப்ராஹ்மணோத்தமரான லோகஸாரங்க$_3$மஹாமுனிவர் தமது தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தமையால் எம்பெருமானுடைய அடியார்கள் எக்குலத்தோராயினும் உயர்ந்தவரே என்பது தெளிவாகிறது. பஞ்சமவர்ணத்திலே பிறந்திருந்தாலும் பாண்பெருமாள் பரமோத்க்ருஷ்டரே யாவார். வேதாந்தாசார்யர் கு$_3$ருபரம்பராஸாரத்தில் 'நம்பாணநாதன்' என்றருளிச்செய்தார்.

''மாயவனை மதுசூதனனை மாதவனை மறையோர்களேத்தும் ஆயர்களேற்றினை'' என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழி(4–10–10)ப்பாசுர வ்யாக்$_2$யாநத்தில் மணவாளமாமுனிகள் ''மறையோர்'' என்பது திருப்பாணாழ்வாரை என்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மேலும் உபதேசரத்தினமாலையில் 'நற்பாணன்' என்றும், ''வாய்த்த புகழ்ப் பாணர்'' என்றும் முநிவாஹநரைக் கொண்டாடுகிறார். பரமபத$_3$த்தில், ''ஏதத் ஸாமக$_3$ாயந் நாஸ்தே'' என்கிறபடியே ஸாமக$_3$ாநத்தாலே எப்போதும் எம்பெருமானை ஏத்தும் முக்தர்களிலே ஒருவர், ''அண்டர்கோன் அணியரங்கன்'' (அமலன்–10) என்கிறபடியே வைகுண்ட$_2$நாத$_2$ன் பெரியபெருமாளாகக் கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளியவுடன், இங்கே திருப்பாணாழ்வாராகத் திருவவதரித்தார் என்று இவர் வைப$_4$வத்தை

அருளிச்செய்தார் பிள்ளைலோகம்ஜீயர்.

அநந்தாசார்யர் தாமருளிச்செய்த ப்ரபந்நாம்ருதத்திலே "அயம் ஜக்$_3$ராஹ க்ருபயா ரங்கே$_3$ஶோ முநிவாஹநம்। ரங்க$_3$ஸ்த$_2$லஸ்ய முக்$_2$யத்வம் தேநாபூ$_4$த் தஸ்ய பூ$_4$தலே।। என்று பாண்பெருமாளைப் பெரியபெருமாள் கருணையோடு ஏற்றுக்கொண்டதனாலேயே உகந்தருளினநிலங்களிலே கோயில் (திருவரங்கம்) முதன்மையான தி$_3$வ்யதே$_3$ஶமாகக் கருதப்படுகிறது என்றார்.

திருப்பாணாழ்வார், பெரியபெருமாள் விஷயமாக 'அமலனாதிபிரான்' என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்களை அருளிச்செய்துள்ளார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததேயாகும். மிகக்குறைந்த பாசுரங்களைப்பாடி மிகுந்த பெருமைபெற்ற ஆழ்வார் இவரேயாவார். இந்த அமலனாதிபிரானைப்பற்றி வேதா$_3$ந்தாசார்யர் "வேதியர்தாம் விரித்துரைக்கும் விளைவுக்கெல்லாம் விதையாகுமிது" என்றும், "பாண்பெருமாள் அருளிச்செய்த பாடல்பத்தும் பழமறையின் பொருள்" என்றும் கொண்டாடியுள்ளார்.

ஸகலவேத$_3$ஸாரமாய், மூன்றெழுத்துக்கொண்டதான ப்ரணவத்தை 'அமலன்', 'உவந்த' 'மந்தி' என்று தொடங்கும் முதல்மூன்று பாட்டுக்களின் முதலெழுத்துக்களிலே காட்டி, வேத$_3$ப்ரதிபாத்$_3$யம்

எம்பெருமானுடைய திருவடிநிலைகளே என்பதனை 'பாரம்' 'துண்ட' 'கை' என்று தொடங்கும் பாட்டுக்களின் முதலெழுத்துக்களினாலே காட்டினமை அமலனாதிபிரானுக்கேயுண்டான தனிச்சிறப்பாகும்.

இந்த அமலனாதிபிரானுக்கு வ்யாக்$_2$யாநமருளிச் செய்த பூர்வாசார்யர்கள் மூவர். அவர்களாவார்– பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் மற்றும் வேத$_3$ாந்தாசார்யர் ஆவர். பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்$_2$யாநம் சுருக்கமானதாகவும், ஆழ்ந்தபொருள்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதாகவும் உள்ளது. நாயனாருடைய வ்யாக்$_2$யாநம் இதற்கு விவரணம் போலே அமைந்துள்ளது. நாயனார் தமது வ்யாக்$_2$யாநத்தில் வினா(வை)யெழுப்பிவிடையளிப்பதும், த்$_3$ருஷ்டாந்தங்கள் காட்டுவதும், ஒருபாட்டிற்கும் அடுத்தபாட்டிற்கும் ஸங்க$_3$தி கூறுவதும், உவமைகள் கூறுவதும், ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீரங்க$_3$ராஜஸ்தவம் முதலான க்$_3$ரந்த$_2$ங்களிலிருந்து மேற்கோள்களை உத$_3$ாஹரித்து விளக்குவதும், ஐதிஹ்யநிர்வாஹங்கள் காட்டுவதும் எண்ணி எண்ணி இன்புறத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளன. இவ்வருடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பதினான்காவது ஷஷ்ட்யப்$_3$த$_3$பூர்த்தியும், நாயனாரின் 800ஆவது திருநக்ஷத்ரமும் நேரிட்டதால் இவ்விரு வ்யாக்$_2$யானங்கள் தற்போது பதிப்பித்து

வெளியிடப்படுகின்றன.

இந்நூலில், முதற்கண் ஆறுயிரப்படி கு3ருபரம்பரையிலுள்ளபடியே திருப்பாணாழ்வார் வைப4வம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில், திருப்பாணாழ்வாரின் சரித்ரத்தைக் கூறும் நூல்களில், லோகஸாரங்க3முனிவர் திருப்பாணாழ்வாரிடம் அபசாரப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இது அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனாரின் அமலனாதிபிரான் வ்யாக்2யாநத்தோடு முரண்பட்டதாகவுள்ளது. நாயனாரின் 'கொண்டல்வண்ணன்' பாசுர வ்யாக்யாநா வதாரிகையில், 'பெரியபெருமாள், 'என்னுடைய அடியார்கள் இழிகுலத்திலே பிறந்திருந்தாலும், அவர்கள் தொழத்தக்கவர்களே' என்று ஏகாந்தத்திலே உபதே3ஶித்திருந்தபடியாலும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களாலே அடியார்களின் ஏற்றத்தைக் கேட்டிருந்தபடியாலும் லோகஸாரங்க3முநிவர் எம்பெருமான் நியமித்தவுடனேயே சென்று திருப்பாணரை ஶிரஸாவஹித்துக்கொண்டு வந்தார்' என்று பொருள்படக்கூறப்பட்டுள்ளது (பக்கம்150,151). ப4க3வத்3வசநத்தால் பா4க3வதர்களின் பெருமையைக் முன்பே கேட்டிருந்த லோகஸாரங்க3முனிவர் பாண்பெருமாளிடம் அபசாரப்பட ப்ரஸக்தியில்லை. திருப்பாணாழ்வார் மாநஸாநுப4வம் பண்ணுபவராதலால், மநநபரரான முனிவரையிட்டு அவரை

யழைத்துக்கொண்டதாகவே அவ்விடத்து வ்யாக்$_2$யாநத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட ப்ரபந்நாம்ருதம் முதலிய நூல்களிலேயே லோகஸாரங்க$_3$முனிவர் அபசாரப்பட்டதாகக் கூறும் இக்கதை காணப்படுகிறது. ப்ராசீன க்$_3$ரந்த$_2$மான தி$_3$வ்யஸூரிசரிதத்தில் இக்கதை கூறப்படவில்லை. வடிவழகியநம்பித$_3$ாஸரின் ஆழ்வார்கள் வைப$_4$வ நூலிலும் இது சொல்லப்படவில்லை. ஆறாயிரப்படி கு$_3$ருபரம்பராப்ரப$_4$ாவப்பதிப்புகளில் திருப்பாணாழ்வார் வைப$_4$வத்தில் இரண்டு பாட$_2$ங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அடைப்புக்குறிக்குள் அச்சிடப்பட்டுள்ள இக்கதை எல்லாப்ரதிகளிலும் இல்லை என்பது அடிக்குறிப்பினால் உணரலாகிறது. ஆகவே இக்கதையினை ப்ரக்ஷிப்தம் என்றே கொள்ளத்தகும். ''சொல்லுமவிடு சுருதியாம்'' (ஞானஸாரம்-40) என்கிறபடியே நமக்கு பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளே வேத$_3$த்திற்கு ஸமமான ப்ரமாணமாகும். பூர்வாசார்ய வசநவிருத்$_3$த$_4$மாக பிற்காலத்தவர்களால் புனையப்பட்ட இக்கதை அநாத$_3$ரணீயமேயாகும் என்பது அடியேனுடைய அபி$_4$ப்ராயமாகும். ஆதலால் ஆறாயிரப்படி கு$_3$ருபரம்பரையின் திருப்பாணாழ்வார் வைப$_4$வத்திலுள்ள ஶுத்$_3$த$_4$பாட$_2$த்தையே இந்நூலில்

கொடுத்துள்ளோம். அதனையடுத்து பெரியவாச்சான் பிள்ளை வைப$_4$வத்தைச் சேர்த்துள்ளோம். யதீந்த்ரப்ரவணப்ரப$_4$ாவம் மற்றும் பெரியதிருமுடி யடைவு ஆகிய நூல்களிலுள்ள சொற்றொடர்களைத் தொகுத்து நாயனார் வைப$_4$வத்தை அளித்துள்ளோம். அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநத்தின் பழையபதிப்பு களைப் பார்த்து பாடபே$_4$த$_3$ங்களை இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் இணைத்துள்ளோம்.

ஸ்வாமி எம்பெருமானாராலே 'எங்கள் ஆழ்வானே' என்று உகந்து அபி$_4$மாநிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யரின் திருவம்ஶத்திலுதித்தவராய், திருவெள்ளறை ஸந்நிதி$_4$யின் முதல்தீர்த்தகாரராய், கோயில் நாலாயிரஅத்$_4$யாபகராய் எழுந்தருளியுள்ள அஸ்மத$_3$ாசார்யர் அம்மாள் ஸ்ரீ.உவே.ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி இந்நூலினைச் சிறந்தமுறையில் வெளியிட பல்வகையிலும் உதவிபுரிந்தார். அவருக்கு 'தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே' (நாச்.திரு.5–6) என்று அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட மன்ன(பெரியாழ்.திரு.2–5–1)ராய், பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட(திருவாய்.4–8–2)வராய், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத$_3$ர்ஶந பத்ராதி$_4$பராய்,

அஸ்மஞ்ஜ்ஞாநாசார்யருமாயுள்ள ஸுத$_3$ர்ஶநர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி "உபந்யாஸங்களை செவிமடுக்கும் ஶ்ரோதாக்கள், கேட்டவர்த்த$_2$ங்களை மறந்துவிடக்கூடுமாதலால், உபந்யாஸம் பண்ணுதலாகிற வாசிககைங்கர்யத்தைக் காட்டிலும் பூர்வாசார்யக்$_3$ரந்த$_2$ப்ரகாஶந கைங்கர்யமே சாலச்சிறந்ததாகும்" என்று அஸக்ருத் அருளிச்செய்வர். ஸுத$_3$ர்ஶனர் ஸ்வாமியின் அநுக்$_3$ரஹமும், அவரோடு அடியேனுக்குள்ள நெருங்கிய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முமே இந்நூல் வெளிவருவதற்கு மூலகாரணமாதலின், ஸுத$_3$ர்ஶநர் ஸ்வாமியின் பாத$_3$கமலங்களைப் பணிந்து நிற்கிறேன்.

மணவாளமாமுனிகளின் பூர்வாஶ்ரம திருவம்ஶ்யராயும், அடியேனுடைய ஜ்ஞாநாசார்யர் களுள் ஒருவராயுமுள்ள கோமடம் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸம்பத்குமாராசார்ய ஸ்வாமி, அடியேனுக்கு அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநங்களைக் காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும்போதே, முந்தைய அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாந பதிப்புகளில் புகுந்திருந்த அச்சுப் பிழைகளைச்சுட்டிக்காட்டியது, இப்பதிப்பின் போது அடியேனுக்கு மிகவும் உபயோக$_3$மாகவிருந்தது. மேலும் இந்த ஸ்வாமியே பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யாந ஸ்ரீகோஶங்களிலிருந்த பாட$_2$பே$_4$த$_3$ங் களைப் பரிஶீலநம் செய்து, ஶுத்$_3$த$_4$பாட$_2$த்தை

அறிவதற்கும் துணைபுரிந்தார். ஆதலால், தாளும் தடக்கையும் கூப்பிப் பணி(திருவாய்.3-7-2)ந்து அவருக்கு அடியேனுடைய த$_4$ந்யவாத$_3$ங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலின் அச்சுத்தாள்களை, தாமாகவே முன்வந்து திருத்திக்கொடுத்த அடியேனுடைய ஸம்ஸ்க்ருதாத்$_4$யாபகர்களுள் ஒருவரான கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராக$_4$வாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், கலையறக்கற்ற(திருமாலை-7)வரான ஸ்ரீ.உ.வே. ப$_4$ரதரகு$_4$பதி ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஶுத்$_3$த$_4$பாட$_2$த்தையறியும்படி பழைய பதிப்புக்களின் நகல்களைக் கொடுத்துதவிய ஸ்வாமிகள் அனைவருக்கும் அடியேனது நன்றி உரித்தாகுக.

'ஶ்ரேயாம்ஸி ப$_3$ஹூவிக்$_4$நாநி ப$_4$வந்தி' என்கிறபடியே எண்ணற்ற இடையூறுகள் ஏற்பட்டபோதிலும் தடைக்கற்களையே படிக்கற்களாகக் கொண்டு இந்நூலினை நன்முறையில் கணினி எழுத்துக்களில் வடிவமைத்துக்கொடுத்த மிக்கசீர்த் தொண்ட(பெரிய திரு. 11-1-9)ரான ஸ்ரீ.உவே. ஆராவமுதய்யங்கார் ஸ்வாமியைக் குறித்து 'எந்நன்றி செய்தேனா என்நெஞ்சில் திகழ்வதுவே'(திருவாய்.10-6-8) 'உனக்கோர் கைம்மாறு நான்

k

ஒன்றிலேன்'(திருவாய்.5-7-10) என்று அநுஸந்து$_4$த்து நிற்கிறேன்.

உறையூர் நாச்சியார் சேர்த்தி படத்தை அளித்த அட்வகேட் ஸ்ரீ.உ.வே.கோ$_3$விந்த$_3$ராஜன் ஸ்வாமிக்கும், அவ்வப்போது உதவிய சிரஞ்ஜீவி. சக்ரவர்த்திக்கும் அடியேனுடைய நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்நூலினை நன்முறையில் அச்சடித்துக்கொடுத்த ஆர்.என்.ஆர். பதிப்பக உரிமையாளருக்கும் எமது நன்றியுரித்தாகுக.

ஸர்வஜித்
பங்குனி உத்திரம்
21-3-2008.

ராமாநுஜத$_3$ாஸன்,
ஆர்.ரகு$_4$ராமன்.
(பாலாஜி)

திருப்பாணாழ்வார் - உறையூர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்

(ஆறாயிரப்படி கு$_3$ருபரம்பராப்ரப$_4$ாவம்)

ஸ்ரீலோகஸாரங்க$_3$ மஹாமுநீந்த்$_3$ர
ஸ்கந்த$_4$ாதி$_4$ரூட$_4$ம் கலயாமி நித்யம் ।
களங்க$_3$ஹீநம் கமநீயப$_4$க்தம்
கவீஶ்வரம் க$_3$ாயகஸார்வபௌ$_4$மம் ।।

ஸ்ரீவேலாப்$_3$த$_3$விநிர்க்$_3$க$_3$மே கலியுகே$_3$
ஸம்வத்ஸரேது$_3$ர்மதௌ
ப$_4$ாநௌ வ்ருஶ்சிகப$_4$ாஜி பஞ்சமதி$_3$நே
தாரே பு$_3$த$_4$ஸ்யோத்தமே ।
ரோஹிண்யா ஸஹிதே லஸத்யுடு$_3$பதௌ
க்ருஷ்ணே த்$_3$விதீயே திதௌ$_2$
ஸஞ்ஜஜ்ஞே முநிவாஹநஶ்சரணயோர்
யோ ரங்கி$_3$ணோऽந்தர்த$_3$தே$_4$ ।।

திருப்பாணாழ்வார் திருவவதாரக்ரமம் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்:– "காவேரீதோயமாஶ்ரித்ய வாதோ யத்ர ப்ரவர்த்ததே – தத்$_3$தே$_3$ஶவாஸிநாம் முக்தி: கிமு தத்தீரவாஸிநாம்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வப்ரவாஹஸ்பர்ஶமருத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த் தாலே முக்திதரவல்ல நீர்மையையுடைத்தான திருக்காவேரிக் கரையிலே நிசுளாபுரி என்று சொல்லப்பட்டதாய்

மாடகூடப்ராஸாதே$_3$ாபஶோபி$_4$தமான உறையூரிலே, ஸூர்யவம்ஶ ப்ரதீ$_3$பனான சோளபூ$_4$பதி தா$_4$ர்மமாக ப்ருதி$_2$வீபரிபாலநம் பண்ணாநிற்கச்செய்தே, க்ஷீரார்ணவராஜனிடத்தே பிராட்டி ப்ராது$_3$ர்ப்$_3$ப$_4$வித்தருளினாப்போலே நம்பெருமாளிடத்தே ஏகாக்$_3$ர சித்தனான த$_4$ர்மவர்மாவாகிற சோளனுக்குக் கந்யகையாய் நீளாம்ஶஜையான உறையூர்நாச்சியார் திருவவதரித்தருள, சோளராஜாவும், ஸ்ரீஜநகராஜன் பிராட்டியை ப்ரீதியோடே எடுத்து வளர்த்தாப்போலே உவப்போடே வளர்க்க வளர்ந்தருளுகிற நாச்சியார், பா$_3$லக்ரீடை$_3$யிலும் நம்பெருமாளையல்லது வேறொரு விளையாட்டறியாதவளாய் ஸகி$_2$களோடே கூடி விஹரித்து வளர்ந்தவள், ப்ராப்தயௌவநையான பின்பு, ஒருநாள் உத்$_3$யாநவநத்திலே ஸகி$_2$களோடே கூட டோ$_3$லாலீலையாய் விஹரியாநிற்க "வேட்டையாடிவருவானை விருந்தாவனத்தே கண்டோமே" (நாச்.திரு.*14–9*) என்கிறபடியே நம்பெருமாள் அங்கே ம்ருக$_3$யாவிஹாரபரராயெழுந்தருள, கண்டு மையலேறி மோஹித்து ஊரேவந்து, ஸ்வபிதாவான சோளராஜாவைக் குறித்து 'நம்பெருமாளையல்லது வேறொரு புருஷனுக்கு வாழ்க்கைப்படேன்; என்னை அவருக்கே உத$_3$கம்பண்ணிக் கொடும்' என்ன, சோளராஜாவும் அதிஸந்துஷ்டனாய் நம்பெருமாள் ஸந்நிதி$_4$யிலே சென்று அச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமாளும் 'நாமே பாணிக்$_3$ரஹணம் பண்ணுகிறோம்; நமக்கே உத$_3$கம் பண்ணிக்கொடும்'

என்று நியமிக்க ராஜாவும் ஸந்துஷ்டனாய்த் *துமிலமெழப் பறைகொட்டித் தோரணம்நாட்டி (பெரியாழ்.திரு.3–8–3) அரங்கமாநகரை அலங்கரித்துப் பெரிய ப்ரீதியுடனே *பெருப்பெருத்த கண்ணாலஞ்செய்து (பெரியாழ்.திரு.3–7–10) நாய்ச்சியாரை உத$_3$கம்பண்ணிக்கொடுக்க, பெருமாளும் ஜநகராஜன் திருமகளை உத்$_3$வாஹம் பண்ணினாப்போலே உவப்போடே திருமணம்புணர, ராஜாவும் பொன்னரிசி முந்நூற்றறுபது ப$_4$ாரமும், அதுக்குத்தக்க முத்துமாணிக்கமயமான நவரத்னோபஹாரமும், நிரவதி$_4$கவஸ்த்ராப$_4$ரணங்களும் கோ$_3$க$_3$ஜாஶ்வ தா$_3$ஸீவர்க்$_3$க$_3$ங்களும் குறைவறக் கொடுத்தும், ஸர்வத்திலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம்பெருமாளுக்கே ஸமர்ப்பித்து வாழுங்காலத்திலே, 'உறந்தை' என்கிற அந்த உறையூரிலே கார்த்திகை மாஸத்தில் ரோஹிணீ நக்ஷத்ரத்திலே "குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து" என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சமவர்ணத்திலே ப்$_3$ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்த ப$_4$க$_3$வதரைப் போலே ஸ்ரீவத்ஸாம்ஶராகத் திருப்பாணாழ்வார் அவதரித்தருளினார். 'அத$_2$ தத்ர குலேऽந்திமே ரமா ரமணோரஸ்ஸ்தி$_2$தலாஞ்சநாம்ஶஜ: । ஸமஜாயத பாணஸம்ஜ்ஞகஸ்ஸுகவி: கார்த்திகமாஸி வைத$_4$பே$_4$" என்று தி$_3$வ்யஸூரிசரிதத்திலே சொல்லிற்றிறே.

"ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந்

மது$_4$ஸூதே$_3$நஃ ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த$_2$ சிந்தகஃ''(ப$_4$ார.ஶாந்தி 358–73) என்கிறபடியே எம்பெருமான் இவர்க்கு ஜாயமாநகடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகையாலே கேவலஸத்த்வகு$_3$ணப்ரசுரராய், *சேமமுடை நாரத(பெரியாழ்.திரு.4–9–5)ரைப்போலேவும், ''நிக்$_3$ரஹாந் தாரயாஸ் மாத்$_3$வை தேந கீ$_3$தப$_2$லேந மாம் । ஏவமுக்த்வா து சண்ட$_3$ாளம் ராக்ஷஸஶ் ஶரணங்க$_3$தஃ'' என்கிறபடியே ஶரணாக$_3$தனை ப்$_3$ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸைக் குறித்து ''யந்மயா பஶ்சிமம் கீ$_3$தம் ஸ்வரம் கைஶிகமுத்தமம் । ப$_2$லேந தஸ்ய ப$_4$த்$_3$ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பி$_3$ஷாத்'' என்று கைஶிக புராணத்தில் யாக$_3$தே$_3$ாஷம் பரிஹரித்த ப$_4$ாக$_3$வதரைப் போலவும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$க$_3$ாநவித்$_3$யைக்கு ஸார்வபெ$_4$ளமராய் *பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து (திருப்பல்–12) ஸாமக$_3$ாநம்பண்ணும் நித்யஸூரிகளிலேயொருவர் வந்தவதரித்தாரோவென்று சொல்லலாம்படியான தி$_3$வ்யசரிதங்களையுடையராய், மோக்ஷார்த்தி$_2$யான இப்பாண்பெருமாள், ஸ்வவர்ணாநுகூலமாக இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே தாம் மிதியாமே தென்னாற்றின் தென்கரையிலே திருமுகத்துறைக் கெதிரே ''தொழுமத்திசையுற்று நோக்கியே'' (திருவாய்.6–5–5)என்கிறபடியே *திருவரங்கமேயான் திசை (முதல்.திருவ–6)யை நோக்கி தூ$_3$ரநின்று *வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற் காளென்றுள் கலந்து (திருவாய்.3–1–9) வீணையும்

கையுமாய்த் *திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி(பெருமாள். திரு.1–9)க்கொண்டு ''சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும்'' (திருவாய்.7–2–5) என்கிறபடியே பெரியபெருமாளை அநவரதப$_4$ாவனை பண்ணிப் போருகையாலே ''ததோ மே தத்$_3$க$_3$தம் மந:'' என்கிறபடியே பெரியபெருமாளும் இவர்பக்கல் *உவந்த திருவுள்ளத்தராக, அவ்வளவிலே 'நாச்சியாரும் பெருமாளுடனே 'நமக்கு அந்தரங்க$_3$ரான இப்பாண்பெருமாள் புறம்பேநிற்கப் பெறுமோ?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரிய பெருமாளும் இவரைப்பலகால் அருள்பாடிட்டுப் போகவிட்ட விடத்திலும் இவர் ஸ்வரூபத்தால்வந்த நைச்யத்தாலும், ஸ்வவர்ணத்தால்வந்த நைச்யத்தாலும் பிற்காலித்துக் கடுநடையிட்டு அகல்கிற வளவிலே பெரியபெருமாள் பின்னையும் இவர் பக்கலுள்ள க்ருபாதிஶயத்தாலும், தன் நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் ஸ்ரீலோகஸாரங்க$_3$ மஹாமுநீந்த்$_3$ரரைப் பார்த்து 'நமக்கு அந்தரங்க$_3$ரான பாண்பெருமாளை நீர் நெகிழ நினையாதே அவரை நம்முடைய தோளிலேகொண்டு நம்பக்கல் அழைத்துக் கொண்டுவாரும்' என்று ஸ்வப்நமுகே$_2$ந நியமித்தருள, அவரும் விடிவோரை எழுந்திருந்து ''அத்$_3$ய மே ஸப$_2$லம் ஜந்ம ஸுப்ரப$_4$ாதா ச மே நிஶா'' (விஷ்ணு.5–17–3)என்கிறபடியே 'இற்றைவிடிவு எனக்கு நல்விடிவாச்சுது' என்று ஸ்வப்நத்தை நிஶ்சயித்து மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் *தோதவத்தித் தூய்மறையோ (பெரியாழ்.திரு.4–8–1)ருடனே திருமுகத்துறையிலே

*நாட்காலேநீராடி(திருப்பாவை–2) நித்யாநுஷ்டா$_{2}$ா நம் செய்தருளி, "ஸுதூ$_{3}$ரமபி க$_{3}$ந்தவ்யம் யத்ர ப$_{4}$ாக$_{3}$வதஸ்ஸ்தி$_{2}$த:" என்கையாலே, இவ்வாழ்வார் அதிதூ$_{3}$ரத்திலே நின்று *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்குமரங்க((பெரியாழ்.திரு.4–8–6))த்தை நோக்கி நித்யமாக ஸேவித்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டு நிற்கிறவிடத்தேற எழுந்தருளி, இப்பாண் பெருமாள் திருவடிகளிலே தாளும் தடக்கையும்கூப்பி தண்டம் ஸமர்ப்பித்து 'நம்பெருமாள் தேவரீரை எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு வரவேணு-மென்று அடியேனை நியமித்தருளினர்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் "குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங்கீழிழிந்து"(திருவாய்.3–7–9) என்றும், "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்"(திருச்சந்த.90) என்றும், "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்"(திருவாய்.3–3–4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வநைச்யத்தை முன்னிட்டுப் பிற்காலித்துத் *திருவரங்கப் பெருநக(பெருமாள்.திரு-1)ரை நான் மிதிப்பேனோ? என்ன, ஸ்ரீலோகஸாரங்க மஹாமுநிகளும் 'ஆகில் அடியேனுடைய தோளின் மேலே எழுந்தருளும்; பெருமாள் அருள்பாடிட்டருளினபடியே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு போகிறேன்' என்ன ஆழ்வாரும் "செய்த்தலையெழு நாற்றுப் போல் அவன் செய்வன செய்து கொள்ள" (பெரியாழ்.திரு 3–7–9) என்கிறபடி (*அவன்செய்யும் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று

(திருவாய்.7–5–10)ந்யஸ்தப₄ரராய் நிற்க, ஸ்ரீலோக ஸாரங்க₃ மஹா முநீந்த்₃ரரும் முக்தனைப் போமவனை ஆதிவாஹிகர் எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்தேறப் போமாப்போலே ஆழ்வாரைத் தம் திருத்தோளின் மேலே எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு, அழகியமணவாளன் திருமண்டபத்துக்கு அவ்வருகே புகுர, பெரியபெருமாளும் தம்முடைய தி₃வ்யமங்கள விக்₃ரஹத்தை நித்யத₃ரித்₃ரனுக்கு நிதி₄ காட்டுவாரைப் போலே இவருக்குக் காட்டிக்கொடுக்க ''கிரீட கேயூரகரத்நகுண்ட₃லப்ரலம்ப₃ முக்தாமணிஹார பூ₄ஷிதம் । விஶாலவக்ஷஸ்த₂ல ஶோபி₄கௌஸ்துப₄ம் ஶ்ரியா ச தே₃வ்யாத்₄ யுஷிதோரு வக்ஷஸம் । ப்ரதப்தசாமீகரசாருவாஸஸம் ஸுமேக₂லா நூபுர ஶோபி₄தாங்க்₄ரிகம் । ஸுவர்த்துநீஜாதம்ருணாள கோமளம் த₃த₄ாநமச்ச₂ச்ச₂வியஜ்ஞஸூத்ரகம் । பு₄ஜோபத₄ாநம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தகம் நிகுஞ்சி– தோத்தாநிதபாத₃யுக்₃மம் । ஸுதீ₃ர்க்க₄முத்₃ப₃ாஹு– முத₃க்₃ரவேஷம் பு₄ஜங்க₃தல்பம் புருஷம் த₃த₃ர்ஶ'' (ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்)என்று சொல்லுகிறபடியே ப்₃ரஹ்மாதி₃ஸகல சேதநராலும் ஸேவ்யமாநரான *அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை(பெரியாழ்.திரு.4–1–1) ஸேவிக்கப் புகுந்த ஆழ்வார் மாதாவினுடைய ஸர்வாவயவங்களும் கிடக்கச்செய்தே ஸ்தநந்த₄ய ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே ஶேஷிபக்கல் ஶேஷபூ₄தன் இழியுந்துறை

திருவடிகளாகையாலே "அரங்கத்தம்மான் திருக்கமல
பாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றதே"
(அமலன்–1) என்கிறபடியே ஶேஷித்வபோ4க்3யத்
வோபாயத்வங்கள் குறைவற்ற திருவடிகளையிறே
முந்துறப் பற்றிற்று; "அரங்கத்தம்மான்" என்கை
யாலே ஶேஷித்வமும், "கமலம்" என்கையாலே
போ4க்3யத்வமும், "பாதம்" என்கையாலே
உபாயத்வமும் சொல்லிற்று; பெரியாழ்வாரும்
இப்படியிருந்துள்ள திருவடித்தாமரைகள் முதலாகத்
*திருப்பாதகேசத்தை விருப்பாலுரைத் (பெரியாழ்.
திரு.1–2–21)தநுப4வித்தாப்போலே இவரும்
இருளகற்று மெரிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றி
வைத்து ஏணி வாங்கி அருள்கொடுத்திட்டடியவரை
ஆட்கொள்வா(பெரியாழ்.திரு.4–9–3)னை பெரிய
பெருமாளுடைய தி3வ்யமங்க3ள விக்3ரஹத்தை
பாத3ாதி3கேஶாந்தமாக அநுப4வித்து அவ்வநுப4வ
ஜநிதப்ரீத்யதிஶயத்தாலே தாம் பத்தும் பத்தாக
அநுப4வித்தபடிக்கு "அமலனாதிபிரான்" என்கிற
தி3வ்யப்ரப3ந்த4த்தை பிற்பாடரும் அநுஸந்தி4த்து
உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபகரித்தருளி லோகத்தை
வாழ்வித்தருளி மிகவும் உகப்போடே நிற்க,
பெரியபெருமாளும் வேர்சூடுமவர்கள் மண் பற்றுக்
கழற்றாதாப்போலே அத்திருமேனியோடே
அங்கீ3கரித்தருள, ஆழ்வாரும் அகி2லரும் காணும்படி
*அணியரங்கன்(அமலன்–10)திருவடிகளிலே
அந்தர்ப4வித் தருளினார்.

திருப்பாணாழ்வார் வைப4வம் நிறைவுபெற்றது

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார்எம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளே
ஶரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைப$_4$வம்

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோயாமுநஸூநவே।
யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலப$_4$ஃஸ்ரீத$_4$ரஸ்ஸத$_3$ா॥

'ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்' என்னும் இயற்பெயரையுடைய பெரியவாச்சான்பிள்ளை சோழமண்டலத்தில் ஸங்கநல்லூரில் ஸர்வஜித் என்கிற ஸம்வத்ஸரத்திலே ஆவணி மாஸம் க்ருஷ்ணாஷ்டமீ ரோஹிணீயன்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய அம்ஶமாய் பூர்வஶிக$_2$ ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலத்திலே யாமுநதே$_3$ஶிகருக்கும், நாச்சியாரம்மங்காருக்கும் திருக்குமாரராகத் திருவவதரித்தருளினர். பெரியதிருமுடியடைவில் இவருக்கு "ஆசார்யர் நம்பிள்ளை, திருவாராத$_4$நம் க்ருஷ்ண விக்$_3$ரஹம், இருப்பிடம் கோயில், இவர் செய்தருளின க்$_3$ரந்த$_2$ங்கள் திருவாய்மொழி வ்யாக்$_2$யாநம் இருபத்து நாலாயிரப்படி, மற்ற ப்ரபந்த$_4$ங்களுக்கு வ்யாக்$_2$யாநங்கள், பரந்தரஹஸ்ய விவரணம், மாணிக்கமாலை, நவரத்நமாலை, ஸகலப்ரமாணதாத்பர்யம், உபகாரரத்நம், க$_3$த்$_3$யத்ரய வ்யாக்$_2$யாநம், ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரவ்யாக்$_2$யாநம், அப$_4$யப்ரத$_3$ாநவ்யாக்$_2$யாநம், சரமரஹஸ்யம், அநுஸந்த$_4$ாந ரஹஸ்யம், நிகமனப்படி" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி தம்முடைய பழநடைவிளக்கத்தில் ‘‘விஶிஷ்டாத்$_3$வைத ஸித்$_3$த$_4$ாந்தத்திலேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருக்குமவர்களுக்குத் திருப்பல்லாண்டு முதலான தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$மொழிய வேறு க$_3$தியில்லை. பூர்வாசார்யஸம்ப்ரத$_3$ாயபரம்பரையாலே வந்த தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$தாத்பர்யங்களையறிகைக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை செய்தருளின வ்யாக்$_2$யாநங்களையொழிய வேறு க$_3$தியில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் பெற்று அவருக்கு ஶிஷ்யகோடியாயிருப்பர்கள்’’ என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரியவியாக்கியைகள் செய்வால் – அரிய
அருளிச்செயற்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போ
தருளிச்செயலாய்த் தறிந்து (உபதேசரத்தினமாலை–46)

என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே அருளிச்செயலின் அதிது$_3$ர்க்$_3$ரஹமான அர்த்த$_2$ங்களை பின்புள்ளாரனைவரும் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வ்யாக்$_2$யாந விஶேஷங்களாலே நன்றாகவறிந்து, இன்றளவும் ஆசார்யபத$_3$ம் நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையைப் போலல்லாமல் ‘நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளால் ஏவியிட’ என்று

ஆசார்ய நியமநமடியாக வ்யாக்$_2$யாநங்கள் அருளினமை இவருக்கு ஏற்றமாகும். இவரொருவரே நாலாயிரதி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் முழுவதற்கும் வ்யாக்$_2$யாநம் அருளிச்செய்தார். ‘‘ஶட$_2$கோபவாங்மயமான திருவாய்மொழியொழிந்த திருப்பல்லாண்டு தொடங்கித் திருமடல்களீருகவுண்டான தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்கள் இருபத்துமூன்றுக்கும் தம்முடைய பரஸம்ருத்$_3$த்$_4$யைக ப்ரயோஜநதையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி வ்யாக்$_2$யாநம் செய்தருளினர்’’ என்று பிள்ளைலோகம் ஜீயர், உபதேசரத்தினமாலை (46) வ்யாக்$_2$யாநத்திலே அருளிச்செய்துள்ளார்.

அத்$_3$வைதியான அப்பையதீ$_3$க்ஷிதரிடத்திலே சிலர் ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு ஒரு வ்யாக்$_2$யாநம் செய்யும்படி வேண்ட, அதற்கு அவர் ‘சோழியன் மகிழ்ந்த சக்கை தான் உளது’ என்றுராம். அதாவது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது தனிஶ்லோக வ்யாக்$_2$யாநத்திலே ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஸாரார்த்த$_2$ங்களை விஶத$_3$தமமாக அருளிச்செய்துவிட்டபடியால் இனி ஸ்ரீராமாயணத்தில் நான் கூறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது என்றுராம்.

ஸம்ஸ்க்ருதவேத$_3$த்திற்கு ப$_4$ட்டப$_4$ாஸ்கரர் முதலானோர் பரக்க ப$_4$ாஷ்யங்களை எழுதி வைத்திருந்தாலும் அவை த்$_3$ராவிட$_3$வேத$_3$த்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்$_2$யாநங்களுக்கு முன் இரவிக்கெதிர் மின்மினி போலேயாகும்.

இவருடைய ப்ரப$_4$ாவத்தைப்பற்றி 'பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரப$_4$ாவப்ரகாஶிகை' என்ற நூலில் ஸுத$_3$ர்ஶன ஸ்தாபகர் ஸ்ரீ.உ.வே. கி.

ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி எழுதியதிலிருந்து ஒரு பகுதியை அடுத்தபடியாகக்கொடுத்து நிறைவுபடுத்துகிறோம்.

பெரியபெருமாள் ப்ரப$_4$ாவத்தைப் பேசிமுடித்–தாலும் முடிக்கலாம்; பெரியவாச்சான்பிள்ளை ப்ரப$_4$ாவத்தைப் பேசி முடியாதென்பர் பெரியோர். "ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்" என்றார் பிள்ளைலோகாசார்யர். "ஆசார்யர்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை" என்பர் பெரியோர்.

இவருக்கு அப$_4$யப்ரத$_3$ராஜர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் இவருடைய வியாக்$_2$யாநங்களைச் செவிசாற்றின ஸ்ரீரங்கநாதனால் அளிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீராமாயண விஶேஷார்த்த$_2$ங்களை தனிஶ்லோக வ்யாக்$_2$யாநமாகவும், ராமசரமஶ்லோக வ்யாக்$_2$யாநமான அப$_4$யப்ரத$_3$ாந ஸாரமாகவும், தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$ வ்யாக்$_2$யாநங்களில் பல ஶ்லோகங்களை எடுத்து விவரணம் செய்வதன்மூலமும் வெளியிட்டு, ஸ்ரீராமாயணப்பெருக்கர் என்று ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ பெற்றார். பெரியபெருமாள், பெரியாழ்வார், பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் என்று சொல்லப்பட்ட நால்வரும் அவரவர் பெருமையால் 'பெரிய' என்கிற பட்டம் அடைந்து புகழப்பட்டிருக்கிறார்கள். இம்மஹாசார்யரின் மஹிமையையுணர்ந்த முன்னோர்கள் "வ்யாஸோ வல்மீகஜந்மா வா க$_3$ருட$_3$ஃ க்ருஷ்ண ஏவ வா। பு$_3$தை$_4$ரிதி விதர்க்யாய ஸ்ரீக்ருஷ்ணாயாஸ்து மங்க$_3$ளம்।।" (இவர் வ்யாஸரோ? வால்மீகியோ?

க$_3$ருட$_3$னோ? க்ருஷ்ணன் தானேயோ? என்று ஜ்ஞானிகளால் எண்ணப்படுகிற ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரிக்கு மங்க$_3$ளமுண்டாகக்கடவது) என்று மொழிந்திருக்கிறார்கள். வடமொழி வேத$_3$ங்களைப் பிரித்தெடுத்துச் சிக்கறுத்து ஸூத்ரங்களாலே அவற்றின் பொருளை விவரித்த க்ருஷ்ணத்$_3$வைபாயனரே தமிழ் வேத$_3$ப்பொருளை விவரிக்க ஸ்ரீகிருஷ்ணஸூரியாய் அவதரித்தாரோ? அல்லது ஆதி$_3$காவ்யமாகவும் வேதோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹணமாகவும் விளங்கும் ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பாடின வால்மீகியே தம்முடைய ஹ்ருத$_3$யத்திலிருந்த அர்த்த$_2$ங்களை வெளிப்படுத்த அப$_4$யப்ரத$_3$ராஜராக அவதரித்தாரோ, அல்லது வேத$_3$ஸ்வரூபவிஹங்க$_3$ராஜரான பெரியதிருவடியே மறைப்பொருளை மாண்புறச் செய்யப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையாக அவதரித்தாரோ, அல்லது பூர்ணாவதாரமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணப$_4$க$_3$வானே உபநிஷத்துக்களாகிற க்ஷீராப்$_3$தி$_4$யைக்கடைந்து கீதாம்ருதத்தைக் கொடுத்துதவினதுபோல், சரமஶ்லோகார்த்த$_2$ வ்யாக்$_2$யாநம் செய்து ப்ரபத்தியின் பெருமையைப்பேசியும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்—செயல்களாகிற அமுதக் கடலைக் கடைந்து, தமிழ்வேத$_3$ ப$_4$ாஷ்யங்களாகிற ஆராவமுதத்தை அவனிக்களித்தும் புகழ்பெறுகைக்காகத் தன் ஜந்மதி$_3$நமாகிய ஸ்ரீஜயந்தி—யிலே 'க்ருஷ்ணன்' என்னும் திருநாமத்துடனேயே திருவவதரித்தானோ என்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$மான்கள் எண்ணியெண்ணி அவருக்கு மங்க$_3$ளாஶாஸநம் செய்வர்கள்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வைப$_4$வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வைப$_4$வம்

த்$_3$ராவிட$_3$ாம்நாயஹ்ருத$_3$யம் கு$_3$ருபர்வக்ரமாக$_3$தம் |
ரம்யஜாமாத்ருதே$_3$வேந த$_3$ர்ஶிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா ||

(ஆசார்யபரம்பராப்ராப்தமான த்$_3$ராவிடவேத$_3$ ஹ்ருத$_3$யம் (ஆசார்யஹ்ருதயம்), ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் என்கிற வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாராலே காட்டப்பட்டது)

ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்னலாம்படியான வைப$_4$வத்தையுடைய நம்பிள்ளை, ஒருநாள் நித்யப்படி காலக்ஷேபம் நிறைவேறி, மத்$_4$யாஹ்ந காலத்திலே தனியே எழுந்தருளியிருக்க, திருவடிகள் ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருத்தாயாராகிற அம்மி தண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, அவளைக்கடாக்ஷித்தருளி “உம்முடைய க்$_3$ருஹ யோக$_3$க்ஷேமங்கள் என்?” என்று கேட்டருள, “என்ன விண்ணப்பஞ்செய்யப் போகிறேன்? ஒரு பேய்ப்பிள்ளையாயிருக்கிறதே” என்ன, “அதெப்படி?” என்ன, “ஒரு பெண்ணை விவாஹஞ் செய்வித்தீரே; அந்தப் பெண் பெரியவளானாள்; ஸஹஶயந கல்யாணம் பாலேபண்ணி ஶயிக்கவிட, உடனே பிள்ளை முறையிட, ‘அதென்?’ என்று எல்லாரும்

உள்ளேபுக, உடம்பெல்லாம் புழுக்க நீர் சொரிய விம்மியழுதுநிற்க, "இதேது பிள்ளாய்?" என்று கேட்டேன்; "அம்மா இதுவொரு ஆடுகிற பாம்பாய் இருந்தது; ப₄யப்பட்டேன்; இன்னுமப் படியேயிருக்கிறது" என்ன, "இதுவுமொரு புதுமையோ" என்று பெண்ணை அப்பாலே போகவிட்டேன். இன்னுமொருநாள் அந்தப் படியே ஆச்சுது" என்று வ்யாகுலப்பட, பிள்ளையும் சிரித்தருளி, "அதற்கு உனக்கென்?" என்ன, "இப்படி அருளிச்செய்யுமோ? பெண் வாழ வேண்டாவோ? வம்ஶத்துக்குப்பிள்ளை வேண்டாவோ?" என்று திருவடிகளிலே விழுந்து ஶோகிக்க, பிள்ளையும், "அம்மீ! எழுந்திரு. நீ ஶோகிக்கவேண்டா; மணூட்டுப் பெண் ருதுஸ்நாதையாய் வருகிறபோது இது வழியாயழைத்து வா" என்று அருளிச்செய்துவிட அவளும் அப்படியே அழைத்து வந்துவிட, திருவோலக்கத்திலே பிள்ளையும் அந்தப்பெண்ணைக் கிட்டவழைத்தருளி அவள் வயிற்றைத் தம் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶித்து, "நம்மைப் போல் இருப்பானொரு பிள்ளையைப் பெறக்கடவாய்" என்று ஆஶீர்வாதம் பண்ணிவிட்டு, அற்றை ஞாயிறுபாடு வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையை அழைத்தருளி, "உம்முடைய ப₄யமுந்தீர்ந்தது, விஹிதவிஷய வைராக்₃யத்திற்குங் குறைவுவராது; ஆனல் லோகமர்யாதைக்கு நாம் சொன்னதற்காக இன்றிராக்கூடியிரும்' என்றருளிச்செய்ய, அப்படியே

கூடியிருந்தவளவில் ஆச்சியுங் க$_3$ர்ப$_4$ந்த$_4$ரித்து லோகவிலக்ஷணமாய் ''ததஃஸ்சத்$_3$வாத$_3$ஸே மாஸே'' என்கிறபடியே பன்னிரண்டாம் மாஸத்திலே ஐப்பசியில் திருவோணநக்ஷத்திரத்திலே பிள்ளை திருவவதரிக்க, அவருக்குப் பன்னிரண்டாம் நாள் நாமகரணத்திலே ''லோகாசார்யர் பிள்ளை'' என்று நம்பிள்ளையுடைய திருநாமஞ்சாத்தி வளர்ந்து வந்து அப்$_3$த$_3$பூர்த்தி உத்ஸவத்திற்குப் பெருமாளை ஸேவிப்பிக்கத்தக்கதாக நம்பிள்ளை முதலான பெரியோர்களெல்லாரும் மங்க$_3$ள வாத்யங்களுடனே திருப்பல்லக்கிலே எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு சென்று ஸேவிக்க, நம்பெருமாளும் போர உகந்தருளித் தீர்த்த$_2$ம், ஸ்ரீஶட$_2$கோபன், சந்த$_3$னம், ஸுக$_3$ந்த$_4$ம், திருமாலை ப்ரஸாத$_3$ங்களும் பட்டுச்சிற்றுடையும் ப்ரஸாதி$_3$த்–தருளி, நம்பிள்ளையை, அர்ச்சகமுகே$_2$ந ''உம்மைப் போலேயொரு பிள்ளை கொடுத்தீரே; இனி நம்மைப் போலேயொரு பிள்ளை கொடும்'' என்று நியமிக்க ''நாயன்தே நாயன்தே'' என்று ஓமறைய, அப்படியே அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாருக்குத் திருவவதாரஸ்த$_2$லம் கோயில், இருப்பிடம் கோயில். குலம் வடமாள். குடி முடும்பை. ஸ்ரீவத்ஸகோ$_3$த்ரம், யஜுஃஶாகை, ஆபஸ்தம்ப$_3$ஸூத்ரம், திருநக்ஷத்ரம் மார்கழி மாஸம் அவிட்டம். பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களை

ஸாதித்தருளினவர் திருத்தகப்பனாரான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை. ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யாதி$_3$ க்$_3$ரந்த$_2$ங்களும், ரஹஸ்யங்களும் ஸாதித்தருளின ஆசார்யர் நம்பிள்ளை. திருவாய்மொழிமுதலான தி$_3$வ்யப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களை ஸாதித்தருளின ஆசார்யர் திருத்தமையனாரான பிள்ளைலோகாசார்யர். இவர் அருளிச்செய்த க்$_3$ரந்த$_2$ங்கள் ஆசார்யஹ்ருத$_3$யம், திருப்பாவைக்கு வ்யாக்$_2$யாநம் ஆறாயிரம், அமலனாதி பிரான் வ்யாக்$_2$யாநம், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்$_2$யாநம், திருவந்தாதிகளுக்கு வ்யாக்$_2$யாநம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் ஆகியனவாம். இத்தை நினைத்திறே 'தம் சீரால் வையகுருவின் தம்பி ... செய்யுமவை தாமும் சில' (உபதேசரத்தினமாலை–47) என்று ஜீயரும் அநுஸந்தி$_4$த்தருளினார். இவர் சிஷ்யர் கூரகுலோத்தமத$_3$ாஸர்.

நம்பிள்ளையுடைய அநுக்$_3$ரஹத்தாலே அவதார விஶேஷமாய்த் திருவவதரித்திருந்துள்ள பிள்ளைலோகாசார்யரும், அவருடைய அருளே த$_3$ாரகமாய் வளர்ந்த அவர்திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரும் ப$_3$ால்யாத் ப்ரப$_4$்ருதி ஸௌஸ்நிக்$_3$தராய் இணைத்தொட்டிலிட்டு வளர்ந்த இளையபெருமாளையும் பெருமாளையும் போலவும் பலதேவனென்னும் தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் (பெரியாழ்.திரு.1–8–5) என்கிற நம்பிமூத்தபிரானையும் க்ருஷ்ணனையும்போலவும் 'தம்பியுடன் தாசரதியானுஞ் சங்கவண்ண

நம்பியுடன் பின்னடைந்து வந்தானும்– பொங்குபுனல் ஓங்குமுடும்பை உலகாரியனும் அறந் தாங்கு மணவாளனுமேதான்' என்னும்படி ஸௌப்$_{4}$ராத்ருத் வத்தை உடையவர்களாய் எழுந்தருளியிருந்தனர். அநந்தரம் நாயனாரும் "வாக்$_{3}$பூ$_{4}$ஷணம் வகுளபூ$_{4}$ஷண ஶாஸ்த்ரஸாரம்" என்னும்படியான ஸ்ரீவசநபூ$_{4}$ஷண ஸ்த$_{2}$ாபநார்த்தமாக ஆசார்யஹ்ருத$_{3}$யத்தை அருளிச் செய்தார். நாயனாரும், ஸ்ரீவசநபூ$_{4}$ஷண ஸ்த$_{2}$ாபனார்த்த மாகத்தாம் செய்தருளின ஆசார்யஹ்ருத$_{3}$யமாகிற ப்ரப$_{3}$ந்த$_{4}$த்தை பெருமாள் ஶ்ரோதாவாய் தாம் வக்தாவாக, ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை சொன்னாப்போலே விண்ணப்பம்செய்ய, நம்பெருமாள் போர உகந்தருளி 'இதுவும் நாம் செய்ததொன்றன்றோ' என்றருளிச்செய்து அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனாருக்கு திருமாலை முதலான ஸகல வரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, ஸர்வபரிஜந பரிச்சதங்களோடே ப்$_{3}$ரஹ்மரதம் ப்ரஸாதித்து, உபலாளித்துத் திருமாளிகையே போகவிட்டருளினார். இவ்வைப$_{4}$வம் கேட்டு பிள்ளைலோகாசார்யரும் 'வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்' என்று அதிஸந்தோஷத்துடனே ஆலிங்கித்துக் கொண்டருளினார்.

பின்பு பிள்ளைலோகாசாரியரும் நாயனாரும் அதிவிரக்தராய் வாழ்ந்தருளுகிறகாலத்திலே, நாயனார் சிறிது காலமெழுந்தருளியிருந்து அசிரேண

XIX

பரமபத$_3$த்தை ப்ராபித்தருள, பிள்ளையும் ப$_4$ாக$_3$வத விஶ்லேஷத்தாலே மிகவும் ஶோகார்த்தராய் அவர் திருமுடியைத் தம் மடியிலே வைத்துக் கொண்டு

மாமுடும்பை மன்னுமணவாள வண்ணலொடு
சேமமுடன் வைகுந்தஞ்சென்றக்கால்–மாமென்று
தொட்டுரைத்த சொல்லுந்துயந்தன்னினும்பொருளும்
எட்டெழுத்து மிங்குரைப்பாரார்

என்கிறபடியே பலவகையும் புலம்பித் திருமுத்துதிர்த்து முதலிகள் தேற்றத்தேறி நின்று நாயனாருக்கு சரமகைங்கர்யஞ்செய்து திருவத்$_4$யயநமும் நடத்தியருளினார்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
வைப$_4$வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்
எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம்
ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வார்
அருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான்

பெரியநம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்

ஆபாத$_3$சூட$_3$மநுபூ$_4$ய ஹரிம் ஶயாநம்
மத்$_4$யே கவேரது$_3$ ஹிதுர் முதி$_3$தாந்தராத்மா ।
அத்$_3$ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்
யோநிஶ்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம் ॥

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்$_2$யாநம்

அவ.– (ஆபாத$_3$சூட$_3$மித்யாதி$_3$) இதில் "கெருடவாகனனும் நிற்க" (திருமாலை–10) என்றும், "அஞ்சிறைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே" (பெரியதிரு 5–6–6) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியபெருமாளை ஸேவித்து அநுப$_4$வித்த முநிவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அநுப$_4$விக்கும்படி சொல்லுகிறது. க$_3$ருட$_3$வாஹநத்வமும், ஶேஷஶாயித்வமும், ஶ்ரிய:பதித்வமுமிறே ஸர்வஶேஷியான ஸர்வாதி$_4$க வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்; இப்படி ஸர்வாதி$_4$க வஸ்துவினுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அநுப$_4$வித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா.– (ஆபாத$_3$சூட$_3$ம்) "திருப்பாதகேசத்தை" (பெரியாழ்.

திரு 1–2–21). (அநுபூ₄ய) அமலனாதிப்பிரானடைவே அநுப₄வித்து, (ஹரிம் *ஶ*யாநம்) "ஶ்ரீமாந் ஸுக₂ஸுப்த: *பரந்தப:*" (ரா.ஸு 38–25) என்னும்படியாய்க்கிடக்கை. கிடந்தகிடையிலே உட்குடையசுரர் உயிரெல்லாமுண்ட(திருவாய் 7–2–3)வரிறே. "ஹரதீதி ஹரி:" அநுகூலர் மநஸ்ஸையும் ப்ரதிகூலர் ப்ராணன்களையும் ஹரிக்குமவரென்கிறது. அநுகூலரை த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரம் பண்ணும்படியாயிருக்கை. "கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு மெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்" (திருமாலை– 23), "ஏரார்கோலம் திகழக் கிடந்தாய் கண்டேன்"(திருவாய் 5–8–1)என்னும்படி தாபஹரரானவரை. அவர்தாம், ★ அரவினணை மிசை மேயமாயனா(அமலன்–7)ரான முகில்வண்ண(திருவாய் 7–2–11)ரிறே. இப்படி அநுகூலப்ரதிகூலரக்ஷண*ஶி*க்ஷணங்க–ளைப் பண்ணுமவரானவரை.

(கவேரது₃ஹிதுர் மத்₄யே) கவேரகந்யையான காவேரிமத்₄யே. *கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி நடுவு பாட்டிலே(திருமாலை–23)யிறே படுகாடுகிடக்கிறது. வண்பொன்னி(பெருமாள் திரு.2–3) திரைக்கையாலடிவருட (பெருமாள் திரு.1–1) திருவாளனினிதாக வாய்த்துத் திருக்கண்கள் வளருகிறது(பெரியாழ் திரு.4–9–10). இப்படி (கவேரது₃ஹிதுர் மத்₄யே *ஶ*யாநம் ஹரிம் ஆபாத₃சூட₃ம்) என்று குடதிசைமுடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம்நீட்டி வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசையிலங்கை நோக்கிக், கடல்நிறக் கடவுளெந்தை அரவணைத்துயிலுமாகண்டு(திருமாலை–19) அநுப₄வித்தா ரென்கை. (முதி₃தாந்தராத்மா) இப்படி அநுப₄வித்து ஹ்ருஷ்டமநாவானார்; அகமகிழப்பெற்றார். உவந்த உள்ளத்த(அமலன்–2)ரானார். ஸந்துஷ்டசித்தஸமாஹிதரானார்.

“மகிழ்ந்தது சிந்தை”(இர. திருவ-32) என்னக்கடவதிறே.

இனி அவ்வளவில் நில்லாதே (அத்3ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணாம்) என்னும்படி காணாக்கண்(முதல் திருவ-11)ணையுடையரானார். “அணியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்றாய்த்து இவர் இவ்விஷயத்திலே அஸ்தமிதாந்ய பா4வராயிருப்பது; “ஏததே3வாம்ருதம் த்3ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” (ச2ாந் 3-6) “அரங்கமா கோயில் கொண்ட கரும்பினைக்கண்டு கொண்டென் கண்ணிணை களிக்குமாறே” (திருமாலை-17); ராமம் மே அநுக3தா த்3ருஷ்டி: – ந த்வா பஶ்யாமி(ரா.அ 42-34)யிறே. ஸௌந்த3ர்யஸாக3ரத்திலே மக்3நரானார்; இவர்க்கு அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைத்ததாய்த்து. அத்3ருஷ்டம் த்3ருஷ்டமாகை யாலே த்3ருஷ்டம் அத்3ருஷ்டமாய்த்து. அன்றிக்கே, “சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லா” (திருவாய் 7-10-10) “பு4ாவோ நாந்யத்ர க3ச்ச2தி” (ரா.உத் 40-15) என்னும்படி பரத்வாதி3க ளாய்த்து பரோக்ஷவிஷயமாகிற தென்னுதல்; “கட்கிலீ” (திருவாய் 7-2-3) என்னும் வடிவையிறே கண்ணால் கண்டநுப4வித்தது. காணாதவையும் கண்டவஸ்துவிலே யுண்டிறே. இப்படி மைப்படி மேனி(திருவிரு-94)யை யநுப4வித்து மற்ற விஷயங்களைக் காணாக்கண்ணாயிருக்குமவரைச் சொல்லுகிறது.

(யோ நிஶ்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம்) என்று- யாவரொருவர் “கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” (அமலன்-10) என்று அறுதியிட்டார், அப்படிப்பட்ட அந்த முநிவாஹநரை. (மநவை) மநஸ்ஸாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறேனென்றபடி. “அயனலர்கொடு தொழுதேத்த” (பெரிய

திரு 4-2-6) என்னும்படி ஹம்ஸவாஹநனான சதுர்முக2ன் பஹுமுக2மாக அநுப4வித்தாப்போலே முநிவாஹந ரான இவரும் ஏகமுக2மாக இரண்டு கண்ணாலும் கண்டநுப4வித்தார். "கிரீடகேயூரகரத்நகுண்ட3லம் ப்ரலம்ப3முக்தாமணி ஹேமபூ4ஷிதம்। விஶாலவக்ஷஸ்ஸ்த2லஶோபி4 கௌஸ்துப4ம் ஶ்ரியா ச தே3வ்யாऽத்4யுஷிதோரு விக்3ரஹம்॥ ப்ரதப்தசாமீகர சாருவாஸஸம் ஸுமேக2லாநூபுர ஶோபி4தாங்க்4ரிகம்। ஸுவர்த்3து4நீஜாதம்ருணால கோமலம் த3த4ாநமச்ச2ச்ச2வி யஜ்ஞஸூத்ரகம்॥ பு4ஜோபத4ாநம் ப்ரஸ்ருதாந்யஹஸ்தம் நிகுஞ்சிதோத்தாநிதபாத3யுக்3மம்। ஸுதீ3ர்க்க4முர்வம் ஸமுத3க்3ரவேஷம் பு4ஜங்க3தல்பம் புருஷம் த3த3ர்ஶ ॥" (ஹஸ்திகி3ரி மாஹாத்ம்யம்) என்று ப்3ரஹ்மாவானவன் அபி4மாநியாகையாலே, முடியே தொடங்கி யநுப4வித்தான்; இவர் அடியாராகையாலே அடியே தொடங்கி அநுப4வித்தார். அவன் கண்டவநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான். இவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர். "திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன" (அமலன்-1) "கண்டகண்கள் மற்றொன்றி-னைக் காணாவே" (அமலன்-10) என்றார்.

வீணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கிற இவர்க்கு, சேமமுடை நாரத(பெரியாழ். திரு 4-9-5)னாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாகார்.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தில் அநுப4வம் இவர்க்கு அர்ச்சாவதாரத்திலே; அவர் பாதக்கமலம் (பெரியாழ் திரு 1-2-1) என்றத்தை, திருக்கமலபாதம்(அமலன்-1) என்றார்; பீதகச்சிற்றாடையொடும்(பெரியாழ் திரு 1-7-3) என்றதை, அரைச்சிவந்தவாடையின் மேல்(அமலன்-2) என்றும், அழகிய

உந்தியை(பெரியாழ் திரு 1-2-8), அயனைப் படைத்ததோரெழிலுந்தி (அமலன்-3) யென்றும், பருந்தாம்பாலார்த்த வுதரத்தை (பெரியாழ் திரு 1-2-9), திருவயிற்றுதரபந்த(அமலன்-4) மென்றும், குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்வை(பெரியாழ் திரு 1-2-10), திருவார மார்பு(அமலன்-5) என்றும், அண்டமும் நாடுமடங்க விழுங்கிய கண்டத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-13), முற்றுமுண்டகண்டம் (அமலன்-6) என்றும், நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய கைத்தலத்தை(பெரியாழ் திரு 1-2-12), கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்(அமலன்-7) என்றும், செந்தொண்டை வாயை(பெரியாழ் திரு 1-2-14), செய்யவாய் (அமலன்-7) என்றும், கண்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-16)வென்றதை, அப்பெரியவாய கண்கள்(அமலன்-8) என்றும், உருவுகரியவொளி மணிவண்ண(பெரியாழ் திரு 1-2-17)னென்றதை, எழில் நீலமேனி(அமலன்-9)யென்றும், குழல்களிருந்தவா(பெரியாழ் திரு 1-2-20) என்றதை, துளவவிரையார் கமழ்நீண்முடி (அமலன்-7)யென்றும் அருளிச் செய்தார். கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாய(அமலன்-10) னிறே பெரியபெருமாள். ஆகையால் அநுப₄வத்தில் இருவரும் ஸகோ₁த்ரிகளாயாய்த்திருப்பது. இப்படி மந:ப்ரீதி பிறக்கும்படி அநுப₄வித்த ஆழ்வாரை இங்கு மந:ப்ரீதி பிறக்கும்படி (மநவை) என்று - மநஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்படி சொல்லிற்று.

திருமலைநம்பி அருளிச்செய்த தனியன்

காட்டவே கண்ட பாதகமல நல்லாடையுந்தி
தேட்டரு முதரபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ் செவ்வாய்
வாட்டமில் கண்கள்மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

அவ.– (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரிய பெருமாளைப் பாத₃ாதி₃கேஶாந்தமாய் அநுப₄விக்கப்பெற்ற பாண்பெருமாளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஹர்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா.– (காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) "அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே"(அமலன்–1) என்று "ஶ்ரீரங்கே₃ஶயபாத₃ பங்கஜயுக₃ம்" (ர.ஸ்த 1–125) என்ற ஶ்ரீரங்க₃ராஜசரணாம் பு₃ஜங்களை(*யதிராஜவிம்ஶதி*–2)ச் சொல்லுகிறது. (நல்லாடை) "அரங்கத்தம்மான் அரைச்சிவந்தவாடை"(அமலன்–2) என்று ரங்க₃து₄ரந்த₄ரனுடைய பீதாம்ப₃ர(ர.ஸ்த 1–120)த்தைச் சொல்லுகிறது. (உந்தி) "அரங்கத்தரவினணையான் அயனைப் படைத்ததோரெழிலுந்தி"(அமலன்–3) என்று வித்₄*ஶிவ* நித₃ாநமான நாபீ₄பத்₃ம(ர.ஸ்த 1–116)த்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதரபந்தம்) தேட்டரும் திறல்தேனான தென்ன ரங்க(பெருமாள் திரு.2–1)னுடைய தேடற்கரிய உத₃ரப₃ந்த₄ம் (பெரிய திரு.9–9–10). "அரங்கத்தம்மான் திருவயிற்றுதரபந்தம்" (அமலன்–4) என்று "பட்டம் கிலோத₃ரப₃ந்த₄நம்" (ர.ஸ்த 1–115) என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருமார்வு) "அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு"(அமலன்–5) என்று லக்ஷ்மீலலித க்₃ருஹ(ர.ஸ்த 1–111)மான வக்ஷஸ்ஸ்த₂லத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்டம்)

"அரங்கநகர்மேயவப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்" (அமலன்–6) என்று ஶ்ரீரங்க$_3$நேதாவின் கண்ட$_2$(ர.ஸ்த 1–104)த்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) "அணியரங்கனார்–செய்யவாய்" (அமலன்–7) என்று "அத$_4$ர மது$_4$ராம்பே$_4$ாஜம்" (ர. ஸ்த 1–103) என்று அருணாத$_4$ர பல்லவத்தைச் சொல்லுகிறது. (வாட்டமில் கண்கள்) க்ஷணோஜ்ஜ்வலமாய் அழலானியையுடைய தாமரைப்பூவில் வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸதை$_3$கரூபமாய், "அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்" (அமலன்–8) என்று விஶாலஸ்பீ$_2$தாயத்$_3$ருசிரஶிஶிராதாம்ரத$_4$வளமான ஶ்ரீரங்க$_3$ப்ரணயி நயநாப்$_3$ஜங்களை(ர.ஸ்த1–99)ச் சொல்லுகிறது. (மேனீ) ஏவம்வித$_4$மான தி$_3$வ்யமங்க$_3$ள விக்$_3$ரஹத்தை.

(முனியேறி) முநிவாஹநராய், (தனிபுகுந்து) இந்த மஹாபே$_4$ாக$_3$த்திலே தாம் ஏகராய் உள்புகுந்து, (பாட்டினால்) அநுப$_4$வத்துக்குப் பாசுரமிட்டுப்பேசின "அமலனாதிபிரான்" என்கிற ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்தின் பாட்டுக்களாலே அண்டர்கோனணி யரங்கனைக் (அமலன்–10) கண்டு வாழுமவராய்த்து இவர். பின்பு இவ்வநுப$_4$வத்துக்கு ப$_4$ட்டர் தே$_3$ஶிகரானார். (கண்டு வாழும்) காட்சியே வாழ்ச்சியாக வாழுகிற; (பாணர்தாள்) வீணாபாணியாய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிக்கீழே நிரந்தர ஸேவை பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிற திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளை. (பரவினோம்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணினோம். அலப்$_4$யலாப$_4$மானது லபி$_4$க்கவும் பெற்றோம்; இனியாதொரு குறைகளுமில்லை யென்கிறது.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்$_2$யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநம்

அவதாரிகை

ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேத$_3$மும் வேதோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹணமான மஹாப$_4$ாரதமும் போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸுக்$_3$ரஹமாய் ஸர்வாதி$_4$காரமுமாயிருக்கும். "வேதோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹணார்த்த$_2$ாய தாவக்$_3$ராஹயத ப்ரபு$_4$:" (ரா.பா$_3$ 4-6) என்றும், "வேதா$_3$நத்$_4$யாபயாமாஸ மஹாப$_4$ாரதபஞ்சமாந்" (பா$_4$ர. ஆதி$_3$ 64-131) என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹணமான மஹாப$_4$ாரதராமாயணங்களும் "நாராயண கதா$_2$மிமாம்" (பா$_4$ர-ஆதி$_3$ 1-27) இத்யாதி$_3$களைச் சொல்லி வைத்து ப$_4$க$_3$வத்கதை$_2$ அல்லாதவற்றையும் சொல்லி வைத்தது.

திருவாய்மொழியும் "அமர்சுவையாயிரம்" (திருவாய் 1-3-11) "பாலோடமுதன்னவாயிரம்" (திருவாய் 8-6-11) "உரைகொளின் மொழி" (திருவாய் 6-5-3) என்று ஏதமிலாயிரமா(திருவாய்1-6-11)யிருந்ததேயாகிலும் அந்யாபதே$_3$ஶஸ்வாபதே$_3$ஶமென்ன, ஸாமாநாதி$_4$கரண்ய நிர்ணாயகமென்ன, த்ரிமூர்த்திஸாம்யதது$_3$த்தீர்ணதத்வ நிஷேத$_4$மென்ன இவை தொடக்கமான அருமைகளை

யுடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பது பாட்டாயிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய லாபா4லாப4ரூபமான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரதிபாதி3யாநிற்கும்; திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு; த்ரிவித4ாதி4காரிகளுடைய கு3ணாகு3ணங்களை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே; ப்ரணவம் போலே அல்ல, அதிஸங்குசிதமாய் து3ர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே. "யதி3ஹாஸ்தி தத3ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்"(பா4ர. ஆதி3 62-26) என்கிறபடியே ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலே யுண்டாய் இதிலில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும்.

பரவ்யூஹவிப4வங்களை ப்ரதிபாதி3க்கையன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரரூபேண வந்தவதரித்து, திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி, திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டு(பெருமாள் திரு 1-1), மணத்தூணே பற்றி நின்று வாயார வாழ்த்துகிற (பெருமாள் திரு 1-2) ப்ரப3ந்த4மாகையாலே எல்லா ப்ரப3ந்த4ங்களிலும் இப்ரப3ந்த4த்துக்கு வைலக்ஷண்யமுண்டு.

மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசி யுண்டு; "பல்லாண்டு" (திருப்பல்-1),"போற்றி" (திருப்பாவை-24) என்று பா4விக்கவேண்டிற்று அவர்களுக்கு; அதுவேண்டாதே ஜந்மஸித்3த4மாய்த்து இவர்க்கு."குலங்களாய வீரிரண்டிலொன் றிலும் பிறந்திலேன்" (திருச்சந்த-90) என்கிறபடியே இவர் தம்மை நாலுவர்ணத்திலும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்;

பெரியபெருமாளும் அப்படியே நினைத்திருப்பர்; நித்யஸூரிகள் நாலுவர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. "ஆழ்வார்கள் இருகரையர்" என்னும்படியிறே ஶ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஐகாந்த்யம். அவரிலும் இவர் "பரோபதே₃ஶமும், இதரநிரஸநமும் அநுப₄வவிரோதி₄" என்று வெறும் பெரியபெருமாளையே அடித்தலை செவ்விதாக அநுப₄விக்கிறார்.

"ஸ்நேஹோ மே பரம:" (ரா.உத் 40-15)"என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு" (இரண்டாம் திருவ.100) "ராஜம்ஸ்த்வயி" இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று; "அதுவுமவனதின்னருளே" (திருவாய் 8-8-3). "நித்யம் ப்ரதிஷ்டி₂த:" இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த₄ர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே; "நின்னலாலிலேன் காண்" (திருவாய் 2-3-7) என்னுமாபோலே. "ப₄க்திஶ்ச நியதா" ஸ்நேஹமாவதென்? ப₄க்தியாவதென்? என்னில்; பெருமாளையொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தி நிலை – ஸ்நேஹம்; ப₄க்தியாவது "நில்" என்ன, "குருஷ்வ" (ரா.அ 31-24) என்னும்படியாய் முறையறிந்து பற்றின இளைய பெருமாள் நிலை. "வீர" தன்னைத் தோற்பித்த துறை. உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பே வென்றீரென்று இங்கு வெல்லமுடியாது; தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துப் பேசுகிறான். "ப₄ாவோ நாந்யத்ர க₃ச்ச₂தி" என்னை மீட்டீராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. "அந்யத்ர" என்கிறது "மற்றாரானுமுண்டென்பார்" (சிறிய திருமடல்) என்னுமாபோலே கொடுபோக நினைத்த தே₃ஶத்தின் பேருங்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இப்படி

ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளையல்லது பரவ்யூஹ விப₄வங்களை அறியாதபடி.

ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரஸ்த₂லம், உகந்தருளின திருப்பதிகள் இவையெல்லாம் பெரிய பெருமாளேயானாப்போலே அவ்வோவிடங்களிலுண்டான ஸௌந்த₃ர்யகு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே காணலாம். பெரியபெருமாளழகும் ஐஶ்வர்யமு மெல்லாம் பரமபத₃த்திலே முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்தில் லீலை போரும்; இங்கே வந்த பின்பு தழைத்தது. எங்ஙனேயென்னில் – பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமேயாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனா(நாச். திரு.11–3) ராகையாலே அவ்வோவிடங்கள் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிறே.

தன்னையுகந்தாரை அநுப₄விக்கையன்றியே, 'தான்' என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாரும் கண்டநுப₄விக்கலாம்படி யிருக்கையாலே நீர்மையினால் வந்த ஏற்றமுமிங்கேயுண்டு; கு₃ணாதி₄க்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; கு₃ணம் நிலைபெறுவது இங்கேயிறே. கு₃ணத்தில் அகப்பட்டார் இவ்விஷயம் போக்கி அறியார்களிறே.

"யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" (தை. ஆந 9–1) என்று வேத₃ங்களுக்கெட்டாத ஸர்வேஶ்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீரோ பாதி ஆற்றுக்குள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படியிருக்கிற விடமிறே. மழுக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனேமதுரவாறான

திருமாலை-36)அவ்வாறு இவ்வாறாய்த்துக் காணும். இவர் தமக்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருசிஜநகரும், விரோதி$_4$நிவர்த்தகமுமெல்லாம் பெரியபெருமாளே யென்றிருக்கிறார்.

ப$_2$லபோ$_4$க்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, "எல்லாமவரே" என்கிறபடி யெங்ஙனேயென்னில்; ப்ரத$_2$மஸுக்ருதமும் தானாய், பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப் போந்த ஸௌஹார்த்த$_3$மும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே, பேற்றுக்கு இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராதிறே; உள்ளதுண்டாகில் அவனநுக்$_3$ரஹத்துக்கு ஹேதுவாமித்தனை. இதரவிஷயங்களில் அருசியும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் அப்ரதிஷேத$_4$மும் விளைந்த இம்மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூப கு$_3$ணவிபூ$_4$திகளைக் காட்டக் கண்டநுப$_4$வித்து ப்ரீதராகிறார். "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$" (ரா. யு. 18-34) என்று மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப் போலே தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து (திருவாய் 3-2-4) கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்ப(திருமாலை-38)ராயிருக்கிற லோகஸாரங்க$_3$மஹாமுநிகளை அருள்பாடிட்டு, 'நம்பாடுவானை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்' என்ன; அவரும் 'அருள்பாடருள்பாடு' என்று சொல்ல; இவரும் 'அடியேன் அடிப்பாணனடிப்பாணன்' என்று இறாய்க்க; அவரும் விடாதே தோள்மேலே யெழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொண்டு போக, வழியிலே ஒன்பதுபாட்டுப் பாடி, திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று பத்தாம்பாட்டுப்பாடித் தலைக்கட்டுகிறார்.

1. அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றதே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யாந அரும்பத$_3$வுரை

அமலன் ப்ரவேஶ; ப்ரப$_3$ந்த$_4$வைலக்ஷண்யமருளிச் செய்கிறார் (ப்ரணவமித்யாதி$_3$). (துறுப்புக்கூடு) பதறும் கூளமும் கூட்டித்தூற்றாப் பொலி. துறுப்புக்கூடானபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வேதோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹணேத்யாதி$_3$). எல்லாவற்றிலும் பற்ற ஆதி$_4$க்யம் எத்தாலேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (யதி$_3$ஹாஸ்தீத்யாதி$_3$). வக்த்ருவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார் (மற்றையாழ்வார்களித்யாதி$_3$). பெருமாளையொழிய வேறொரு ஸ்த$_2$லாந்தரமறியாது எப்படியிருக்கிறதென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்நேஹோ மே யித்யாதி$_3$). எல்லா ஸ்த$_2$லங்களையும் விட்டுப் பெரியபெருமாளைப் பற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$ மித்யாதி$_3$). (அவ்வாறு இவ்வாறு) என்றது – ரஸோக்தி. க்ருஷ்ணன் தானே வந்து இவ்வாற்றிலே கண்வளர்ந்தானென்றபடி. ப்ரதிபாத்$_3$ய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திநுடைய அவதரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் தமக்கித்யாதி$_3$).

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யாநம்

அவ. – முதற்பாட்டு. பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலழகு மேல்விழுந்து தம்மை அடிமைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. – (அமலன்) நித்யஸம்ஸாரியாய்த் தண்ணியராயிருக்கிற தாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்$_3$யமென்றிருந்தார். வந்துகிட்டின பின்பு பெரியபெருமாளுக் குப் பிறந்த வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு "அமலன்" என்று கொண்டாடுகிறார். "அமலன்" என்றது ஹேயப்ரத்யநீக னென்றபடி.அபஹதபாப்மத்வாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் ஆத்மாவுக்குண் டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஹேயஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாவஹமாய், ப$_4$க$_3$வத் ப்ரஸாத$_3$த்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும். இவன் அங்ஙனன்றிக்கேயிருக்கை.

(அமலன்) ஶுத்$_3$த$_4$னென்றபடி. இவன் ஶுத்$_3$த$_4$னாகை யாவது – தான் ஒருத்தன் ஶுத்$_3$த$_4$னாகையன்று; தன்னோடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்தாரையும் ஶுத்$_3$த$_4$ராக்கவல்ல அடியுடைமை. துயரறு சுடரடி(திருவாய் 1–1–1)யிறே. "பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு$_4$நந்த$_3$ந" (ரா.உத் 82–9) என்னுமாபோலே. (அமலன்) என்கிறது – ஜந்மவ்ருத்தாதி$_3$களால் குறையநின்ற தம்மை விஷயீகரித்த பின்பு தன்பக்கல் தே$_3$ாஷம் தட்டாதே, "அநஶ்நந்நந்யோ அபி$_4$சாகஶீதி" (முண்ட$_3$க 3–1–1) என்கிறபடியே விளங்குகிறபடி. "என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே"(திருவாய் 3–3–4).

(ஆதி) "ஆதீ$_3$யத இதி ஆதி$_3$:" ஸ்ப்ருஹணீய னென்றபடி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியானானென்று

"ஆதி" என்னவுமாம். ஜக₃த்காரணத்வாதி₃களைச் சொல்லவு மாம். ஆக, இரண்டு பத₃த்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் கல்யாணகு₃ணயோக₃மும் சொல்லுகிறது.

(பிரான்) இவ்வோநிலைகளை எனக்கறிவித்த உபகாரகன். (பிரான்) உபகாரத்தைச் சொல்லி, சொல்லப்பற்றாமே "எத்திறம்" (திருவாய் 1-3-1) என்கிறார். (அடியார்க்கு) "ரத்நஹாரீ ச பார்த்தி₂வ:" (ரா.பா₃ 53-9) என்கிறபடியே இவ்வஸ்துவின் சீர்மையாலே இது நம்மளவிலடங்காது. நம்மடியார்க்கா மத்தனையென்று அவர்களுக்காக்கினானென்கிறார். (அடியார்) தம்பக்கலிலே நிக்ஷிப்தப₄ரரா யிருக்குமவர்கள்.

(என்னையாள்படுத்த விமலன்) தன்னிடையாட்டமுமறியாத வென்னைத் தன்னடியார்க்கு ஶேஷபூ₄தனாக்கின சுத்த₄னென்கிறார். (என்னை) ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைசெய்து போந்தவென்னை; தந்த₄நத்தின் சீர்மையறியாத வென்னை. (என்னை) தே₃ஹாத்மாபி₄மாநிகள் தீண்டாதவென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே தீமைக்கு மக்கவ்வருகில்லாத என்னை. (ஆள்படுத்த) அவர்களோடே ஒப்பூணுண்ண வைத்திலன்; அவர்களுக்கு ஶேஷமாக்கினான். ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீள ஶங்கையுண்டு பா₄க₃வத ஶேஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; அதிலே வருமதாகையாலே. ஒரு க்ஷேத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் [illegible] மீளவிரகில்லை. ஶ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வானுக்கு [illegible]முடைய விஷயீகாரம் பெருமாளுடைய விஷயீகாரத்து க்கு [illegible]ப்போலே இவர்க்குத் ததீ₃ய விஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. "[illegible]:" (ரா. யு 17-2) "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂!"

(ரா.யு 18-38) அங்கு; இங்கு லோகஸாரங்க₃ மஹாமுநிகளைப் போய் ஆழ்வாரை அழைத்துக் கொண்டுவாரு மென்றான்.

(அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த) தான் ஶேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்றாப்போலே ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே என்னை வைத்தான். (விமலன்) என் சிறுமை பாராதே ததீ₃யர்க்கு ஶேஷமாக்குகையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

(விண்ணவர்கோன்) ஆளில்லாதவனல்லன் கிடீர் இப்படி விஷயீகரித்தான். நித்யஸூரிகள் எடுத்துக் கைநீட்டும்படி இருக்கிறவன் கிடீர் கதிர்பொறுக்கி ஜீவிப்பாரைப் போலே நித்ய ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற வென்னை நித்யமுக்தரோடொக்க விஷயீகரித்தான். இவ்வௌதா₃ர்யம் கற்றதும் அவர்களோடே கிடீரென்றுமாம். “அஸ்மாபி₄ஸ் துல்யோ ப₄வது” (ரா. யு- 18.38)என்றார்களிறே. (விண்ணவர்கோன்) இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித் தந்தான். “உடன்கூடுவதென்று கொலோ?” (திருவாய் 2-3-10) என்று இவர் ஆசைப்படவேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாது. (விரையார் பொழில் வேங்கடவன்) பரிமளம் நிறைந்திருந்துள்ள சோலையையுடைய திருவேங்கட மலையையுடையவன். பெரியபெருமாளைப் பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்னென்னில்; ஒருவனைக் கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது. “பரமபத₃த்தில் நின்றும் ஶ்ரீமதுரையிலே தங்கித் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே, ஶ்ரீவைகுண்ட₂த்தினின்றும்

திருமலையிலே தங்கிக்காணும் கோயிலுக்கு வந்தது" என்று ப$_4$ட்டரருளிச்செய்யும்படி. அன்றியே, கோயில் பே$_4$ாக்$_3$யதை தமக்கு நிலமல்லாமையாலே திருமலையிலே போய் த$_4$ரிக்கப் பார்க்கிறாரென்றுமாம். (விரையார்) நித்யஸூரிகளை யுடையனாவதுக்கு மேலே ஓரைஶ்வர்யம்.

(விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்) ஆற்றிலே யழுந்துவார் ஆழங்காலிலே இளைப்பாறத் தேடுமாபோலே அவர்களும் வந்து அடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்டவிடம்.

(நிமலன்) இத்தலையில் அர்த்தி$_2$த்வமும் கூடவின்றிக்கே யிருக்க, இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். இவனும் மூராடியிடப்பார்த்திராதொழிகை. அசித் வ்யாவ்ருத்தியாலே மூராடியிட்டாருண்டாகில் "பத்$_3$ப்$_4$யாமபி$_4$க$_3$மாச்சைவ ஸ்நேஹ ஸந்த$_3$ர்ஶநேந ச" (ரா. அ 50-41). (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன்பேறாயிருக்கை. "அமலன்" என்று தனக்காக்கினபடி; "விமலன்" என்று தன்னடியார்க்காக்கினபடி; "நிமலன்" என்று நான் பச்சையிடா திருக்க என்கார்யம் செய்தானென்கிறார். (நின்மலன்) இது தன்பேறாகச் செய்தானென்கிறார். "க்ருதக்ருத்யஸ் தத$_3$ா ராம: " (ரா.ப$_3$ா 1-85) என்கிறபடியே.

(நீதிவானவன்) ஶேஷஶேஷித்வங்கள் முறைமாறாத நித்யவிபூ$_4$தியிலேயுள்ளவன். "ஈஶ்வரோSஹம்" (கீ$_3$தா 16-14) என்று எதிரிட்டிருக்குமிடமிறே இவ்விடம். அங்கு கலக்குவாருமில்லை, கலங்குவாருமில்லை; இங்கு

கலக்குவாருமுண்டு, கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங் கத்தம்மான்) நீதிவானவன் என்னா, நீண்மதிளரங்கத்தம்மா னென்கிறார். ‘‘அளப்பரியஆரமுதை அரங்கம் மேய அந்தணனை’’ (திருநெடு-14)என்னுமாபோலே. (நீண்மதிள ரங்கத்தம்மான்) ரக்ஷகத்வத்துக்குப் போரும்படியான மதிளை யுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமஶேஷி. (அம்மான்) ஈரரசுதவிர்ந்தாலிறே ஶேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் பே$_4$ாக்$_3$யதை நிலமல்லாமையாலே மீளவும் கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுமாபோலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம். (திருக்கமலபாதம்) செவ்வியும், குளிர்த்தியும், விகாஸமும், பரிமளமும் தொடக்கமானவை. ஆதி$_3$த்யனைக் கண்டாலிறே தாமரையலருவது; இத்தாமரைக்கு ஆதி$_3$த்யன் இவர். பிராட்டி திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய தளிர்புரையும் திருவடி(திருநெடு-1) களிருக்கிறபடி. (அம்மான் திருக்கமலபாதம்) தொடர்ந்து வருகைக்கு ப்ராப்தி. (வந்து) த்$_3$வீபாந்தரத்தில் சரக்குச் சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணுமிறே; அங்ஙனன்றியே, ‘‘வந்துனதடியேன் மனம் புகுந்தாய்’’ (பெரிய திரு 3-5-1) என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றினானும் தானே என்கிறது. (என் கண்ணினுள்ளன) *** (நீதிவானவன் கமலபாதம் - என் கண்ணினுள்ளன) ஸத$_3$ாத$_3$ர்ஶநம் பண்ணுகிறவர்கள் கண்ணுக்கிலக்கானது கீழ் என் கண்ணுக்கிலக்காகிறது!

*** ஒரு வாக்யம் நழுவிற்று.

வல்லதனை நாளும் விரோத$_4$ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே என்கண்ணைச் செம்பளித்தேன்; தொடர்ந்து வந்து செம்பளித்த கண்ணையுறுத்து உள்ளேபுகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன என்கிறார். அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்$_3$யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஶிக்கத் தொடங்கிற்று.

(ஒக்கின்ற) ப்ரயோஜநம் இரண்டுதலைக்கும் ஒத்திரா நின்றது; அங்குத்தைக்கு ஶீலஸித்$_3$தி$_4$; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$. (ஒக்கின்ற) ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாயிருந்த தென்னுதல்; என் கண்ணுக்கிலக்கான விடத்திலும் பழைய நிலை குலையாதிருந்ததென்னுதல்; ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்து உங்களுக்கு மொக்குமோ வென்கிறாராதல்; இந்த லாப$_4$ம் அத்தலைக்குமொக்குமோ வென்கிறாராதல்.

(அமலன்) உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்(திருவாய் 1–1–1). (ஆதி) யவன்(திருவாய் 1–1–1). (பிரான்) மயர்வறமதிநலமருளினன் (திருவாய் 1–1–1). (அடியார்க்கு) பயிலுஞ்சுடரொளி(திருவாய் 3–7). (விண்ணவர் கோன்) அயர்வறுமமரர்களதிபதி(திருவாய் 1–1–1). ([illegible]) அவர் தொழுதெழு (திருவாய் 1–1–1) என்றார், இவர்க்கு [illegible]தானே வந்துநின்றன.

[illegible] :- முதற்பாட்டு. அமலத்வம் முக்தர்க்கும் உண்டேயென்ன, [illegible]செய்கிறார்(அபஹதபாப்மேத்யாதி$_3$). ஶுத்$_3$த$_4$னென்று [illegible]ாந்தரம். முந்தின அர்த்த$_2$த்திலே அருளிச்செய்கிறார் [illegible]த்ராதி$_3$களித்யாதி$_3$).

**2. உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்து அண்டமுற
நிவர்ந்தநீண்முடியன் அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்
கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்
பொழிலரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்த ஆடையின் மேல் சென்றதாம் என சிந்தனையே.**

அவ: இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் – அவன் தொடர்ந்து வந்தபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் – தாம் மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார்.

(ஆதீ3யதே) ஆத3ரநம் பண்ணப்படுகை. ஸ்வீகரிக்கப் படுகிறானென்றபடி. "பிரான்" என்றது கீழைப்பற்றவாதல்; மேலைப்பற்றவாதல். (என்னை) தன் ஸத்3ப4ாவமறியாத வென்னையென்னுதல். தன் கல்யாணகு3ணமறியாத வென்னையென்னுதல். "ஆட்படுத்த" என்றத்தால் ஆதி4க்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப4க3வச்சே2ஷத்வ மித்யாதி3).

"விண்ணவர்கோன்" என்கையாலே, ேஶஷித்வத்தி னெல்லையென்கை. ஆழங்கால்-வ்யங்க்3யம். ஶீலகு3ண மிகுதியாலே ஆழங்காலென்கிறது. இவனுடைய அத்3வேஷாதி3களும் பொறுக்கமாட்டானென்னுமத்தை அருளுகிறார் (பத்3ப்4யாமித்யாதி3).

கலக்குகிறது-ப்ரக்ருதி, கலங்குகிறான்-ப3த்3த4ாத்மா. (திரு) பூஜ்யவாசியாதல், பிராட்டியாதல். விண்ணவர்கோன் என்று த்3வீபாந்தரவஸ்து. கண்ணுக்கு விஷயமென்னாமல், உள்ளன வென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வல்லதனை நாளுமித்யாதி3). ஒக்கின்ற என்கையாலே நிலைகுலையாதிருக்கை.

திருவடிகளிலே தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத்தின் மேல் சேர்ந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் போ$_4$க்$_3$யதைக்குக் குற்றமாம். ஆகையாலே போ$_4$க்$_3$யதை அளவுபட்டதுமல்ல, ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; கடலோதம் கிளர்ந்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலை அளவிட்டல்லவே கரையேறுவது; ஒருதிரை ஒருதிரையிலே ஏற வீசுமத்தனையிறே.

வ்யா:- (உவந்தவுள்ளத்தனாய்) ஆழ்வாரை அகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவன் அர்த்தி$_2$யாய் வந்து, தன் திருவடிகளைத் தலையிலே வையா நின்றால் "மத்$_3$யமூர்த்த$_4$ாநம் அலங்கரிஷ்யதி" (ஸ்தோ. ந-31) என்று உகக்க வேண்டியிருக்க, அவையறியாதொழிய, ப்ரஜை பால்குடிக்கக்கண்டு உகக்கும் மாதாவைப்போலே உகந்த திருவுள்ளத்தை யுடையவனாய். இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிறே; "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்$_4$ருஶம்ப$_4$வதி" (ரா. அ. 2-40) என்கிறபடியே.

(உலகமளந்து) வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே வைத்திருந்தாலும் உகக்கவறியாத லோகத்தைக் கீழ் [illegible]ாதே யளந்தது! உகக்கவறியாமைக்கு [illegible]ன்மையை(திருவாய் 3-2-2)மிறே. கு$_3$ணாகு$_3$ணநிரூபணம் [illegible]ண்ணாதே, எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை [illegible]யாலே, ப$_4$க்திமாந்களும், பாதகிகளும் ஒக்க வாழ்ந்து [illegible].

(அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்ட3கடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபி4ஷேகத்தையுடையவன். அண்ட3கடாஹம் வெடித்து அடைகட்ட வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) "அண்டம் மோழையெழ"(திருவாய் 7-4-1).

(நிவர்ந்த) நிமிர்ந்த, பூவலர்ந்தாப் போலே. (நீண்முடியன்) உப4யவிபூ4திக்கும் நிர்வாஹகனென்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபி4ஷேகத்தையுடையவன். ரக்ஷ்யவர்க்3க3த்தை நோக்கினாலிறே ரக்ஷகன் முடித4ரிப்பது. (அன்றித்யாதி3) கண்ட காட்சியிலே "ஜிதம்" என்ன வேண்டும்படியிருக்குமவனிறே. எதிரிட்ட பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விய ஶரத்தையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன். (அன்று) ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷ்யத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. (நேர்ந்த நிசாசரரை) எதிரிட்ட நிஶாசரரை. நேர்ந்த நிசாசரர் என்கிறது - திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமழகைக்கண்டும் எதிரம்பு கோப்பதே! என்று. (நிசாசரர்) வெளியில் முக2ங்கண்டறியாத பையல்கள். (கவர்ந்த) புறப்படும்போது விநயத்தோடு புறப்பட்டு, வேட்டை நாய்கள் ஓடி மேல்விழுமாபோலே விழுகை. (வெங்கணை) விடும்போது அம்பாய், படும்போது காலாக்3நி போலேயிருக்கை. "தீ3ப்தபாவக ஸங்காஶைஶ்ஶரை:" *(ரா.யு.16-32)* என்கிறபடியே பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் முடித்தல்லது நில்லாத வெம்மை.

(காகுத்தன்) குடிப்பிறப்பால் தரம் பாராதே விஷயீகரித்தபடியும் வீரவாசியும்.

(கடியார்பொழில்) திருவுலகளந்தருளினவிடமே பிடித்து அடியொற்றி, ராவணவத$_4$ம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து சாய்ந்தருளினான். இன்னமும் வேர்ப்படங்கிற்றில்லை. திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாயர்க்கு ஶிஶிரோபசாரமானபடி, (அரங்கத்தம்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் இழவுதீரக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (அம்மான்) இங்கே வந்த பின்பு ஈஶ்வரத்வம் நிலைநிற்கை.

(அரைச்சிவந்தவாடை) உடையார்ந்த வாடை(திருவாய் 3-7-4); செக்கர்மாமுகில் (திருவாசிரியம்-1); திருமேனிக்குப் பரபா$_4$க$_3$மான திருப்பீதாம்ப$_3$ரம். (சிவந்தவாடையின் மேல் சென்றதாம்) "சோற்றின் மேலே எனக்கு மனஞ்சென்றது" - என்னுமாப்போலே ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். (என சிந்தனை) ஆருடைய கூறையுடையைக் கண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு இதிலே யகப்பட்டது. (என சிந்தனை) திருவடிகளின் சுவடறிந்த பின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்தமாடா நிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே திருவடிகளில் நின்றும் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலே திருவுள்ளத்தைக் கண்டபடி.

அரு - இரண்டாம்பாட்டு. (உவந்தவித்யாதி$_3$) (தானறிந்து சேரில்) திருவரையில் போ$_4$க்$_3$யதையையறிந்து கிட்டிலென்றபடி. (விஷயத்தின் போ$_4$க்$_3$யதை) திருவடிகளின் போ$_4$க்$_3$யதை. (உகப்பு) ஆழ்வார்விஷயமாதல்; லோகவிஷயமாதல். உகக்க அறியாவிட்டால் வைப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கு$_3$ணாகு$_3$ணேத்யாதி$_3$). (அடைகட்ட) தமரிட. அளப்பதற்கு முன்பு நீண்முடியில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார்

இத்தால் திருவுலகளந்தருளினத்தையும் ராமாவதாரத்தையும்பெரியபெருமாள்பக்கலிலே ஓரோவகைகளாலே காண்கிறார். (2)

3. மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல் நிறத்தாடையும் அதன் மேலயனைப் படைத்ததோரெழில்
உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே.

அவ: மூன்றாம்பாட்டு. திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தினழகு திருநாபீ$_4$கமலத்திலே வீசிற்று.

வ்யா – (மந்திபாய்) திருமலையில் பலாக்கள் வேரே பிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசிதசாபலத்தாலே ஒரு பழத்தை பு$_4$ஜிக்கப்புக மற்றை மேலில் பழத்திலே கண்ணையோட்டி இத்தைவிட்டு அதிலே பாய்ந்து தாவாநிற்குமத்தனையாய்த்து. பெரியபெருமாளுடைய தி$_3$வ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்கால் படுகிறாப் போலேயாய்த்து அவைகளும். கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கட(நான்.திருவ–47)மிறே. (மந்திபாய்) ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடா நிற்குமென்றுமாம். பரமபத$_3$மும், திருமலையும், கோயிலும், திருவயோத்$_4$யையும், திருச்சோலையும் ஒருபோ$_4$கி$_3$யாயிருக்கிறபடி. எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை. (மந்திபாய்) பலாக்கள் வேரோடு

(ரக்ஷ்யவர்க்க$_3$த்தையித்யாதி$_3$). (விஷயீகரிக்கை) விபீ$_4$ஷணாழ்வானை.

பணையோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப் பெறாதே தான் வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து.

(வடவேங்கடம்) தமிழ்தே$_3$ஶத்துக்கு எல்லைநிலம். (மாமலை) போ$_4$க்$_3$யதை அளவற்றிருக்கை. உப$_4$யவிபூ$_4$தியும் ஒரு மூலையிலே அடங்குமென்றுமாம்.

(வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்) எத்தனையேனும் தண்ணியார்க்கும் முக$_2$ங்கொடுத்து நிற்கிற இந்நீர்மையை யநுஸந்தி$_4$த்து, நித்யஸூரிகள் வந்து படுகாடுகிடப்பது இங்கேயாய்த்து. மேன்மையை அநுப$_4$விக்குமத்தனையிறே அங்கு; ஶீலாநுப$_4$வம் பண்ணலாவது இங்கேயிறே.

நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற ஶீலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்து ஆஶ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே விழிகண்ணர் புகுரலாமோவென்று, தான் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப் போலே மந்திகள் பக்கலிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்றுமாம்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) அங்கு நின்றும் இங்கே சாய்ந்தபடி. பரமபத$_3$த்தினின்றும் அடியொற்றினான்; திருமலையளவும் பயணமுண்டாயிருந்தது; அங்கு நின்றும் வடக்குத் திருவாசலாலே கோயிலிலே சாய்ந்தான். ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினான்; ராவணவத$_4$ம் பண்ணித் தெற்குத் திருவாசலாலே வந்து சாய்ந்தவித்தனையா யிருந்ததென்றுமாம். (அரவினணையான்) திரிகிறவன் சாய்ந்தருளினால் உள்ளவழகு. (அரவு) நாற்றம், குளிர்த்தி,

மென்மையும். (அரங்கத்தரவினணையான்) "ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்சா$_2$லாயாம்" (ரா.அ III-14) ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்க விட்டுப்போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக் கிடந்தாப்போலே ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக் கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப் போலே முதலில் ஶரணம்புக்கு முக$_2$ங்காட்டாவிட்டவாறே, "சாபமாநய" (ரா.யு 21-22) என்று சீறுமவரல்லர்; ஆற்றாமையைக்காட்டி ஶரணம் புக்குக் கிடக்குமவரிறே இவர்.

(அந்திபோல் நிறத்தாடையும்) ஸந்த்$_4$யாராக$_3$ம் போலேயிருந்துள்ள திருப்பீதாம்ப$_3$ரமும். "அரைச்சிவந்த வாடை" என்றது பின்னாட்டுகிறபடி.

(அதன் மேல்) இவ்வழகினின்றும் கால்வாங்கமாட்டுகிறிலர். (அயனித்யாதி$_3$) சதுர்த்த$_3$ஶபு$_4$வந ஸ்ரஷ்டாவான ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தா$_2$நமான திருநாபீ$_4$கமலத்தின் மேலதன்றோ. சதுர்முக$_2$ ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும், இப்போது(ம்?) ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தா$_2$நமென்று கோள் சொல்லித்தாராநின்றது, திருநாபீ$_4$கமலம். (எழிலுந்தி) இளகிப்பதிக்கை. "ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்" (?) என்கிறபடி யன்றிக்கேயிருக்கை.

(அடியேன்) "பதிம் விஶ்வஸ்ய" (தை. நா – 11), "யஸ்யாஸ்மி" (யஜுர்.ப்$_3$ரா 3–7) என்கிற ப்ரமாணத்தாலே அடியேன் என்கிறாரல்லர். அழகுக்குத் தோற்று "அடியேன்" என்கிறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே) என்னுடைய நற்சீவனானது திருநாபீ$_4$கமலத்ததன்றோ

யென்கிறார்.

விடாமைக்குப் பற்றாசு; "மருடியேலும் விடேல் கண்டாய்" (திருவாய் 2-7-10) என்னுமாப்போலே. இப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையான் தன்மையுமுண்டென்கிறது.(3)

சதுரமாமதிள்சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாடமாமயிலாடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்று
உதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுஉலாகின்றதே. (4)

அவ.- நான்காம்பாட்டு. திருநாபீ₄கமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுத₃ரப₃ந்த₄நத்தை அநுப₄விக்கிறார்.

வ்யா.- (சதுரமாமதிளித்யாதி₃) கட்டளைப்பட்டிருக்கை. (மாமதிள்) து₃ர்க்க₃த்ரயம். "ஈஶ்வரன்" என்றறியச்செய்தே எதிர்க்கப் பண்ணின மதிள். (இலங்கைக்கிறைவன்) முழைஞ்சிலே ஸிம்ஹங்கிடந்த தென்னுமாப்போலே. "லங்காம் ராவணபாலிதாம்" (ரா. ஸு 1-39). (இலங்கைக்கிறைவன்)

அரு:- மூன்றாம்பாட்டு. தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார். (பரமபத₃முமித்யாதி₃). (சந்திசெய்ய) கிட்டும்படி நின்றானென்னுதல்; ஆஶ்ரயிக்க நிற்கப் பராக்காய் நின்றானென்னுதல். முதற்பாட்டைக் கடாக்ஷித்துப் பரமபத₃த்தில் நின்றும் அடியொற்றுதல்; இரண்டாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து ராமாவதாரத்திலே அடியொற்றுதல். உந்தியைப் பற்றாசாகப் பற்றினவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மருடியேலுமித்யாதி₃).

ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலேகாணும் இவனும் இலங்கைக்கு ஈஶ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனான திருவடியுங்கூட மதித்த ஐஶ்வர்யமிறே. "யத்₃யத₄ர்மோ ந ப₃லவாந் ஸ்யாத₃யம் ராக்ஷஸேஶ்வர:। ஸ்யாத₃யம் ஸுரலோகஸ்ய ஶக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா॥" (ரா. ஸு 49-17) என்றானிறே. யாவனொருவனுக்காக இவனை அழியச் செய்ய நினைக்கிறார், அவன்தன்னையே இவ்வரணுக்குக் காவலாக வைப்பர்கிளீர் அல்பமநுகூலித்தானாகில்.

(தலைபத்துதிர) பனங்குலை உதிர்த்தாப்போலே யுதிர. அறுக்கவறுக்க முளைத்த சடக்கு. (ஓட்டி) அநுகூலிக்குமாகில் அழியச்செய்ய வேண்டாவிறேயென்று பூசலிலே இளைப்பித்து விட்டபடி. "க₃ச்ச₂ாநுஜாநாமி" (ரா. யு 59-144) என்கிறபடியே.

(ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்) பிற்றைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்தி₂தமன்றோவென்று ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்₃விதீயமான ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலைநின்றானென்று அறிந்தபின்பு ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

(ஓதவண்ணன்) ராவணவத₄ம் பண்ணி ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வானுக்கு முடிகொடுத்து க்ருதக்ருத்யனாய், ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் புஷ்பவ்ருஷ்டியும் ஸ்தோத்ரமும் பண்ண வீரஸ்ரீ தோற்ற ஶ்ரமஹரமான வடிவோடே நின்றநிலை.

(மதுரமாவண்டுபாட) வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கு இடங்கொடுத்தபடி. சிலர் பாடினால் ஆடுவாரும் வேணுமே; மயில்கள் ஆடப்புக்கன. (மாமயில்) ஒருமயில் தோகை விரித்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலிருக்கை. ருஷிகள் கொண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிர்ந்து மயில்கள் ஆடப்புக்கன. குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல், இவற்றின் கூத்தாட்டாதல், என்றும் திர்யக்$_3$யோநிகளுக்கு நிலமாகை. (வண்டுபாடமாமயிலாட) ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$நாத$_2$ன் பெரியபெருமாளானவாறே நித்யஸூரிகளும், வண்டும் மாமயில்களுமானபடி. "ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தே$_3$வைர் வாநரத்வமுபாக$_3$தை:" (ரா. யு 114-17) என்னக்கடவதிறே. ராஜா வெள்ளைசட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச்சட்டை யிடுமித்தனையிறே.

(அரங்கத்தம்மான்) பெரியகோயிலிலே கண்வளர்கிற பரமஶேஷியுடைய. (திருவயிற்றுதரபந்தம்) ஆப$_4$ரணத்துக் காப$_4$ரணம். பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே) என்னெஞ்சினுள்ளே அழகு கொண்டேறா நின்றதே; நெஞ்சம் நாடிறே (திருவாய் 8-6-4); அகலநின்றாலும் பசையில்லை. இப்பாட்டில் த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜன் படியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (4)

அரு. – நாலாம்பாட்டு.(சதுரமித்யாதி$_3$) (கட்டளைப்பாடு) து$_3$ர்க்க$_3$சவரணையோடே கூடியிருக்கை. கி$_3$ரிது$_3$ர்க்க$_3$ம் வநது$_3$ர்க்க$_3$ம் ஜலது$_3$ர்க்க$_3$ம்; ஆக து$_3$ர்க்க$_3$த்ரயம். அவன் மநுஷ்யனானால் இவர்கள் திர்யக்காக வேண்டுவானென் றென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி$_3$). (பெற்றவயிறு) அயனைப் படைத்தது. (அகல நின்றாலும்) தாம் அகல

5. பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றி என்னுள் புகுந்தான்
கோரமாதவம்செய்தனன்கொல்அறியேன்
அரங்கத்தம்மான்திரு
வாரமார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

அவ. – ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான பெரியபிராட்டியாரிருக்கிற திருமார்புகிடீர் என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யங்கொண்ட தென்கிறார்.

வ்யா.– (பாரமாய) ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரனே தள்ளுமிடத்திலும் ஒருநிலைநின்று தள்ளவேண்டும்படி யிருக்கை; ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலேயாயிருக்கை.

(பழவினை) காலமநாதி₃; ஆத்மாவோ நித்யன்; அசித் ஸம்ஸர்க்க₃முமன்றே யுண்டிறே. இக்காலமெல்லாம் கூடக் கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிறே. "ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (கீ₃தா சரமஶ்லோகம் 18 –66) என்றவன்றானே தள்ள வேண்டும்படியிருக்கை.

(பற்றறுத்து) விரகராயிருப்பார் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப் போக்கி.நித்யஸூரிகளுக்குப் பாபஶங்கையுண்டாகிலும் இவர்க்கில்லாதபடிபண்ணி.

நின்றாலும் ப்ரயோஜநமில்லை. அங்கும் வந்து ஸஞ்சரிக்குமென்றபடி.

(என்னை) பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத வென்னை. பாபம்படும் ஆகரமான என்னையென்றுமாம். "அக₄மஹோத₃தி₄:"(?) (தன் வாரமாக்கி வைத்தான்) தான் என்றால் பக்ஷபதிக்கும்படி பண்ணினான். என் கார்யம் தனக்குக் கூறாக என்பேரிலே தனக்கு இருப்பென்று தன் பேரிலே எனக்கிருப்பாக்கினபடி, அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறாகப் பற்றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) இச்சந்தாநச் சாபம் வைத்தான். (வைத்ததன்றி) இந்த நன்மைகளுக்கு மேலே, (என்னுள் புகுந்தான்) பின்னையும் தன்னாற்றாமையாலே, விடாய்த்தவன் தடாகத்தை நீக்கி உள்ளே முழுகுமாப்போலே, என்னுள்ளம் புகுந்தான். வாலிபுக்கவிடத்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜர் இருந்து குறும்புசெலுத்தினாப் போலே யாகவொண்ணாதென்று என் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் குலையாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். "அநஶ்நந்நந்ய:" (முண்ட₃க 3-1-1) என்கிறபடியே இத்தோவொட்டற்றிருக்குமவனுக்கும் இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

(கோரமாதவமித்யாதி₃) இப்பேற்றுக்கடி என்னென்று பார்த்தார். இந்த்₃ரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனோ அறிகிறிலேன்; நானறியவொன்றுமில்லை. இப்படி வாங்கிப்பானென்னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றானே நதீ₃தீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானோ அறிகிறிலேன். கோ₄ரமான தபஸ்ஸாகிறது – அத்தலைக்காகத் தம்மையழிய மாறின கார்யவுடையாரைப் போலே இருக்கை. "எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" (திருவாய் 10-6-8)

என்னுமாப்போலே.

(அரங்கத்தம்மான்) இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினானும் அவனாயிருந்தது. இச்சீரிய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

(திருவாரமார்பதன்றோ) பெரியபிராட்டியாரையும் ஹாரத்தையுமுடைத்தான மார்வன்றோ. தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நிழலிலே ஒதுங்குகிறார். இவனைக் குறித்து "தேந மைத்ரீ ப$_4$வது" (ரா.ஸு 21-20) என்றும், அவனைக்குறித்து "ந கஶ்சிந்நாபராத்$_4$யதி" (ரா.யு 116-44) என்றும் சிறையிலேயிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவள், மார்பிலே இருந்தால் சேரவிடச் சொல்ல வேணுமோ? அழகிய மார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக்கு உடலாமித்தனையிறே. "ஸர்வபூ$_4$ஷண பூ$_4$ஷார்ஹா:" (ரா.கி. 3-15) என்னுமாப்போலே.

(அடியேனை) முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்ற அடிமை; இது பிறந்துடையவடிமை. முந்துற "தூ$_3$தோ ராமஸ்ய" (ரா.ஸு 36-2) என்றவன், பிராட்டி கடாக்ஷம் பெற்றவாறே "தா$_3$ஸோSஹம் கோஸலேந்த்$_3$ரஸ்ய" (ரா.ஸு 42-34) என்றானிறே. (ஆள்கொண்டது) இழந்த ஶேஷத்வத்தைத் தந்தது.

(அடியேனையாட்கொண்டதே) ராஜ்யமிழந்த ராஜபுத்ரனையழைத்து முடிசூட்டுமாப்போலே, அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் கு$_3$ணங்கிடீர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலே அழுந்தினாரை கு$_3$ணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம்;

கு₃ணத்திலே அழுந்தினார்க்கு கு₃ணமே வேணும். நீரிலே அழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்கவிடுமித்தனையன்றோ உள்ளது.

இப்பாட்டால் – அந்தர்யாமிப்₃ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வவ்யாபகத்வஶக்தியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.(5)

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ் பொழில்சூழ் அரங்கநகர் மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகிரண்டத்து ஒருமாநிலம்எழுமால்வரை முற்றும்
உண்ட கண்டம் கண்டீர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே. 6.

அவ.– ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும் அமுதுசெய்தருளின கண்ட₂த்தினழகு என்னையுண்டாக்கிற் றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலே ஏறிட்டதென்னவுமாம்.

அரு. – அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரமாயவித்யாதி₃) (பாரமாய) வினையினுடைய ப₃ாஹுள்யமாதல்; க்ரௌர்யமாதல். இவற்றை வாக்யத்₃வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஶக்தீத்யாதி₃). பழமையேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மாவித்யாதி₃). வாரம் – ஸ்நேஹமாதல், கடமையாதல். இவனிறுக்கு மிறையைத் தான் இறுக்கிறேனென்று தன்பேரிலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகை. (சாபம்) குட்டி. ஶத்ருக்கள், விரோதி₄களை அறுக்குமென்று ஸந்தாநத்துக்கு ஒருகுட்டி வைக்குமாப்போலே என் விரோதி₄யைப் போக்கி ஸ்வரூபம்

வ்யா. – (துண்டமித்யாதி$_3$) கலாமாத்ரமாய் வெளுத்திருந்துள்ள பிறையை ஜடை$_3$யிலேயுடையனான ருத்$_3$ரன் தனக்குப் பிதாவுமாய் லோககு$_3$ருவுமாயிருந்துள்ள ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய தலையை யறுக்கையால் வந்த பாபத்தைப் போக்கினவன். சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடலைச் சொருகுமாப்போலே, ஸாத$_4$னாயிருக்கச் செய்தே ஸுக$_2$ப்ரத$_4$ாநனாக அபி$_4$மாநித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்து வந்தால் அவனல்லது புகலில்லையே. சந்த்$_3$ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினானென்றுமாம். அவனுடைய து$_3$ரிதத்தைப் போக்கினாப்போலே தம்முடைய து$_3$ரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

(அஞ்சிறையவண்டுவாழ் பொழில் சூழ் அரங்கநகர்மேய வப்பன்) லோகத்தில் ப்ரத$_4$ாநரானவர்கள் ப்$_3$ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்துகொடுகிடக்கப்புக்கவாறே தான் கடக்கநிற்க வொண்ணாதென்று அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த$_2$மாகக் கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகை உடைத்தான வண்டுகள் வாழாநின்ற சோலைசூழ்ந்த பெரிய கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன்.

நஶியாதபடி வைத்தான் என்றபடி. திரு–அழகாகவுமாம். "ஸௌந்த$_3$ர்யம் அந்தராயம்" (முமுக்ஷுப்படி–182) என்கிறபடியே கைங்கர்யவிருத்$_3$த$_4$மான அழகிலே ஈடுபட்ட என்னை, ஶ்ரிய:பதித்வகு$_3$ணத்தைக் காட்டிமீட்டாப்போலே, ஶ்ரிய:பதித்வ கு$_3$ணத்திலே அகப்பட்டாரை ஸௌந்த$_3$ர்யமாகிற அழகைக் காட்டி மீட்கலாகாதோ வென்ன "மார்பதன்றோ" என்ற உறைப்பைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அழகிலே அழுந்தினாரித்யாதி$_3$).

(வண்டு வாழ்பொழில்) வண்டுகள் அவன்பக்கல் செல்லாது, திருச்சோலையின் போ$_4$க்$_3$யதையிலே இளமணல் பாய்ந்து கால் வாங்கமாட்டாதே நிற்கும்; அவ்வண்டுகளைப் போலே தம்மை யநுப$_4$விப்பித்து விடாய் கெடுத்தானென்கிறார்.

(அண்டரண்டமித்யாதி$_3$) அண்டா$_3$ந்தர்வர்த்திகளுடைய அண்ட$_3$ம், பகிரண்டம் – புறவண்ட$_3$ம், அத்$_3$விதீயமான மஹாப்ருதி$_2$வீ, பூ$_4$மிக்கு ஆணியடித்தாப்போலேயிருக்கிற ஏழுவகைப்பட்ட குலகி$_3$ரிகள், ஒன்றொழியாமே ஆடிக்காற்றில் பூளைபோலே பறந்து திருவயிற்றிலே புகும்படியுண்ட கழுத்துக்கிடீர். இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென் னென்னில்; தனித்தனியே சொல்லுகை போ$_4$க்$_3$யமாயிருக்கை யாலே.

(முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டீர்) பெரியபெருமாள் திருக் கழுத்தைக் கண்டால் ப்ரளயாபத்திலே ஜக$_3$த்தை எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோற்றாநின்றதாய்த்து. விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே.

(அடியேனை உய்யக்கொண்டதே) முன்பு பெற்ற கைங்கர்யத்துக்கு விச்சே$_2$த$_3$ம் பிறவாதபடி நோக்கிற்று; என்னை ஸம்ஸாரத்தில் ஒருநாளும் அகப்படாதபடி பண்ணிற்று.

இப்பாட்டால் ஆபத்ஸக$_2$னான ஸர்வேஶ்வரன்படியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (6)

அரு. – ஆறாம்பாட்டு. (துண்டவித்யாதி$_3$) ஸாத$_4$கவேஷம் தோற்ற ஜடை$_3$யை த$_4$ரிக்கிறவனுக்கு சந்த்$_3$ரன் வேணுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சுமையராயிருப்பாரித்யாதி$_3$).

7) கையினார் சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யினார் துளபவிரையார்கமழ் நீள்முடி எம்
ஐயனார் அணியரங்கனார் அரவினணைமிசை
மேயமாயனார்
செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே.

அவ. – ஏழாம் பாட்டு. திருவத₄ரத்திலே அகப்பட்டபடி சொல்லுகிறார்; நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தை யிழந்தேனென்னு மாப்போலே.

வ்யா. – (கையினாரித்யாதி₃) வெறும்புறத்திலே படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே அனலை யுமிழா நின்றுள்ள திருவாழி, இவற்றை யுடையராயிருக்கை.

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுரி ஸ்வப₄ாவமானாப்போலே திருவாழியாழ்வானுக்கும் ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே அனலுமிழ்கை ஸ்வப₄ாவம். திருக்கோட்டியூரிலே அநந்தாழ்வான், ப₄ட்டரை, "ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂ன் த்₃விபு₄ஜனோ, சதுர்ப்பு₄ஜனோ என்ன; இருபடிகளுமடுக்குமென்ன, இரண்டிலுமழகிதேதென்ன, த்₃விபு₄ஜனாகில் பெரியபெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது, சதுர்ப்பு₄ஜனாகில் பெருமாளைப் போலேயிருக்கிறது" என்றார்.

(நீள்வரை) மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனையிறே. நீட்சி – பே₄ாக்₃யதாப்ரகர்ஷம். பச்சை மாமலைபோல் மேனி(திருமாலை–2); அதுக்கு மேலே ஒப்பனையழகு.

(துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி) பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமாய் ஆதி₄ராஜ்ய ஸூசகமான திருவபி₄ஷேகத்தை உடையருமாய். (எம்மையனார்) உறவு தோற்றுகை. எனக்கு ஜநகரானவர்.

(அணியரங்கனார்) ப்ராப்தவிஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப₄ரணமான கோயிலிலே வந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

(அரவினணைமிசை) ரத்நங்களையெல்லாம் தங்கத்திலே புதைத்துக் காட்டுமாப்போலே தன்னழகுதெரியத் திருவனந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்து காட்டுகிறபடி. (மேயமாயனார்) மின்மினி பறக்கிறபடி. "ஸ மயா போ₃தி₄த: ஶ்ரீமாந்" (ரா.ஸு 38–25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

(செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்க வொண்ணுமோ.

(ஐயோ) திருவத₄ரமும் சிவப்பும் அநுப₄விக்க அரிதாய் "ஐயோ!" என்கிறார். (என்னை) பண்டே நெஞ்சு பறிகொடுத்த

அரு. – ஏழாம்பாட்டு. (கையினுரித்யாதி₃) இங்கு, தெப்பம் அநுப₄வபரிகரமான நெஞ்சு. (படவடிக்கை) ஈடுபடுத்துகை. "சுரி" என்று ஸுஷிரமாய், அத்தால் துளையென்றபடி. "சங்கு" என்றவிடத்தில் கடைக்குறைத்தலாய் "சங்கனல்"

என்னை அந்யாயம் செய்வதே! என்று கூப்பிடுகிறார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி, நீரையும் தானே கொண்டது. இப்பாட்டில் ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$நாத$_2$ன்படியும் இங்கே காணலாமென்கிறார். (7)

8) பரியனாகிவந்த அவுணனுடல்கீண்ட அமரர்க்கு
அரியஆதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன் முகத்து
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி
நீண்டஅப்
பெரியவாயகண்கள்என்னைப்பேதைமை செய்தனவே.

அவ. – எட்டாம்பாட்டு. திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்த தென்கிறார்.

என்றாய், "கனலாழி" என்று– நெருப்பையுமிழ்கிற திருவாழியென்றபடி. பெரியபெருமாள் சதுர்ப்பு$_4$ஜராயிருக்கச் செய்தேயும் ஆபாதத: மேலெழ த்$_3$விபு$_4$ஜராய்த் தோற்றுகிறாப் போலே, பரமபத$_3$நாத$_2$னும் சதுர்ப்பு$_4$ஜனாயிருக்கச் செய்தேயும் ப்ரமாணாந்தரங்களாலே த்$_3$விபு$_4$ஜனாய்த் தோற்றினானாகில், பெரியபெருமாள் மறைத்துக் காட்டுகிறாப்போலே ப்ரமாணங்களும் மறைத்துச் சொல்லுகிறதென்று ப$_4$ட்டருக்குக் கருத்து. கிடையழகு வாசாமகோ$_3$சரமாய் ஆஶ்சர்யமாயிருக்கையாலே "இத$_3$ம், இத$_3$ம்" என்னப்போகாமல் மின்மினி பறக்கிறதென்றபடி. நெஞ்சுபறிகொடுக்கை இரண்டாம்பாட்டிலே; அங்கே கல்லான நெஞ்சை நீராக்கி, இங்கே அந்த நீரையும் அபஹரித்ததென்றபடி.

வ்யா. – (பரியனாகி வந்த) ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணங்களை அநுஸந்தி$_4$த்து நைந்திராமே, ஶேஷத்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஶ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பாயொசிந்திராமே. (பரிய) நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. ஊட்டியிட்டு வளர்த்த பன்றி போலே உடம்பை வளர்த்தானித்தனை. (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார்.

(அவுணனுடல்கீண்ட) நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொறாந்த முக$_2$மும், நாமடிக்கொண்ட உதடும், செறுத்து நோக்கின நோக்கும், குத்தமுறுக்கினகையும், கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றிபோலே மங்குநாரைக் கிழிக்குமாப்போலே கிழித்தபடி.

(அமரர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்) தே$_3$வர்களுக்கு உத்பாத$_3$கனான மாத்ரமே; கையாளனாய் நிற்பது ஆஶ்ரிதர்க்கு. சிறுக்கனுக்கு உதவி நிற்கிற நிலைதன்னிலே ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுக்குப் பரிச்சே$_2$தி$_3$க்கவொண்ணாதபடி நிற்கிற ப்ரதா$_4$நன். "க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருதிரீஶ! தமோதி$_4$கேऽஸ்மிந் ஜாதஸ் ஸுரேதரகுலே க்வ தவாநுகம்பா। ந ப்$_3$ரஹ்மணோ ந ச ப$_4$வஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மேऽர்ப்பித: ஶிரஸி பத்$_3$மகரப்ரஸாத$_3$:॥" (பா$_4$க$_3$வதம் 7 – 9 –26). (ஆதிப்பிரான்) தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன். (பிரான்) ப்ரஹ்லாத$_3$னுக்கு எளியனான நிலையும் ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களுக்கு அரியனான நிலையும் இரண்டும் தமக்கு உபகாரமாயிருக்கிறது.

(அரங்கத்தமலன்) எல்லார்க்குமுதவும்படி கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே வந்த ஶுத்$_3$தி$_4$. ஒருக்கால்

தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்த₂ம்ப்ரஸாதி₃த்துப் போதல் செய்யாமையாலே வந்த ஸாத்₃தி₄யாகவுமாம்.

(முகத்து) அவனுடைய முக₂த்து. (கரியவாகி) விடாய்த்தார் முக₂த்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப்போலே யிருக்கை.

(புடைபரந்து) கடலைத் தடாகமாக்கினாப்போலே இடமுடைத்தாயிருக்கை. (மிளிர்ந்து) திரைவீசிக் கரையாலும் வழிபோக வொண்ணாதிருக்கை. (செவ்வரியோடி) ஸ்ரிய: பதித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. (நீண்ட) செவியளவும் அலையெறிகை.

(அப்பெரியவாய கண்கள்) பின்னையும் பே₄ாக்தாவின் அளவன்றிக்கே இருக்கையாலே "அப்பெரியவாய கண்கள்" என்கிறார். "இது" என்னவொண்ணாதே பரோக்ஷ நிர்த்தே₃ஶம் பண்ணவேண்டும்படியிருக்கை. (என்னை) பெரியமனிச்சன்கிடீர் நான். என் வைத₃க்₃த்₄யத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மௌக்₃த்₄யத்தைத் தந்தன. ஒருவன் எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமாப்போலே.

(பேதைமை செய்தனவே) ராமஶரம்போலே முடிந்து பிழைக்க வொட்டுகிறனவில்லை. இத்தால் நரஸிம்ஹாவ தாரத்தின் படியும் இங்கே யுண்டென்கிறார். (8)

அரு. - எட்டாம்பாட்டு(பரியனாகி இத்யாதி₃) (ஆதி) காரணபூ₄தனாதல்; ப்ரத₄ாநனாதல்; முந்துறவாதல்; ஆக மூன்றர்த்த₂ம். (பெரிய மனிச்சன்) ஒன்றுக்கும் கரையாத கல்நெஞ்சன். கண்கள் என்கிற த்₃விவசனத்தைப் பற்றவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனெய்ய வித்யாதி₃).

ஆலமாமரத்தினிலை மேல் ஒருபாலகனாய்
ஞாலமேழும் உண்டான் அரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்
முடிவில்லதோரெழில்
நீலமேனி ஐயோ! நிறைகொண்டது என் நெஞ்சினையே.௯.

அவ. – ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊறழ்பூசல் போலே திருமேனியின் நிறமானது எல்லாவற்றையுங்கூடக் கொண்டுவந்து என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார்.

வ்யா. – (ஆலமாமரத்தினித்யாதி$_3$) பெரிய ஆலமரத்தினுடைய சிற்றிலையிலே யஶோதா$_3$ஸ்தநந்த$_4$யமும் பெரியதென்னும்படி அத்$_3$விதீயனான பா$_3$லனாய். (ஒரு பாலகனாய்) யஶோதா$_3$ஸ்தநந்த$_4$யனான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பா$_3$ல்யம் செம்பால்பாயா நிற்கும்.

(ஞாலமித்யாதி$_3$) சிறுப்ரஜைகள் புரோவர்த்தி பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களை எடுத்து வாயிலிடுமாப்போலே பூ$_4$மிப்பரப்படைய வாயிலே வைத்தானாய்த்து, பிள்ளைத்தனம். ப்ரளயத்தில் தன் அக$_4$டிதக$_4$டநத்தோடொக்கும் – என்னை அகப்படுத்தினபடியும்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றும் எடுக்கக் கிடக்கிறபடி; அந்த ஆலினிலையில் நின்றும் இங்கே வரச்சருக்கின வித்தனை காணும். அந்தவுறவொன்றுமே இவரச்சங் கெடுக்கிற வித்தனை காணும் இப்ரமாத$_3$த்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று ப$_4$யப்படுமவர்கள் அச்சம் கெடும்படி கிடக்கிறவிடம்.

(அரவினணையான்) ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலே புகாவிடில் ஜக$_3$த்து ஜீவியாதாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்முக$_2$த்தே விழியாவிடில் தனக்குச் செல்லாதானபடி.

(கோலமாமணியாரமும்) அழகியதாய்ப் பெருவிலையனாயிருந்துள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட ஆரமும். (முத்துத் தாமமும்) முத்துமாலையும். (கோலம்) இது பெருமாளைச் சொல்லுகிறது.

(முடிவில்லதோர் எழில் நீலமேனி) அவதி$_4$ காண வொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. (ஐயோ) பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்தையடையக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். (நிறை கொண்ட நெஞ்சினையே) எனக்கு அகவாயில் க$_3$ாம்பீ$_4$ர்யத்தைப் போகவடித்தது.

இப்பாட்டால் வடதளஶயநமும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே உண்டென்கிறது.

அரு. – ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆலமாமரமித்யாதி$_3$) (செம்பால் பாய்கை) கேவல ரக்தப்பசையாயிருக்கை. பத$_3$ச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யத்$_3$வயமருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரப்ரளயேத்யாதி$_3$ வாக்யத்$_3$வயத்தாலே). (அச்சம் கெடுகை) கீழே ஸமுத்$_3$ரமாய், மேலே ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே கோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகை. (ஆரம்) பதக்கம். "கோலம்" என்றது – ஆப$_4$ரணச்சேர்த்தி அழகியமணவாளப்பெருமாளுக்கு. நிறை – நிறைவெல்லாமென்னுதல்; அடக்கமென்னுதல்.

10) **கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெ**
யுண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே.

அவ. – நிக₃மத்தில், இவ்வளவும் ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரம்; மேல் லோகஸாரங்க₃மஹாமுனிகள் தோளில் வந்துபுகுந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்; பெரியபெருமாளழகைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவென்கிறார்.

வ்யா. – (கொண்டல்வண்ணனை) தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த தம் விடாய் தீரும்படியாய் "அத்₃ரௌ ஶயாளுரிவ ஶீதள காளமேக₄:" (ர. ஸ்த 1–82) என்கிறபடியே வர்ஷுக₂மான காளமேக₄ம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனை. பன்னீர்க்குப்பிபோலே உள்ளுள்ளவையெல்லாம் புறம்பே நிழலிட்டபடி.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) இடையனாய் வெண்ணெய் உண்ட திருப்பவளத்தை உடையவனை. சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகில் வெண்ணெயுண்ணவொட்டார்கள் என்று கருத்து. (கோவலன்) ஆபி₄ஜாத்யம்; பெருமாளுக்குக் கட்டுண்பது அடியுண்பதாகக் கிடைக்குமோ?

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) களவு கண்டு ஒளித்து வந்து கிடக்கிறவன்; பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்து பார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் நாறாநிற்கும்.

(என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை) என்னெஞ்சை

அபஹரித்தவனை. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலே கொண்டல்வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை. யஶோதை3ப் பிராட்டியுடைய வெண்ணெயிலே பண்ணின ஶ்ரத்3தை4யை என்னெஞ்சிலே பண்ணி பு4ஜித்தவனை. வைத்த குறியழியாதிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப்போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி.

(அண்டர்கோன்)திருவாய்ப்பாடியிலிடைக்குலத்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; அண்ட3ாந்தர்வர்த்திகளான ஆத்ம வர்க்க3த்துக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். (அணியரங்க னென்னமுதினை) தே3வர்களுடைய உப்புச்சாறு போலன்று இவருடைய அம்ருதம்.

(என்னமுதினை) ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கு முதலியாயிருக்கும்; எனக்குச் சாகாமல் காக்கும் அம்ருதமாயிருக்கும். (கண்டகண்கள்) சுவையறிந்த கண்கள் ஶ்ரவணேந்த்3ரிய மாத்ரமன்றியே விடாய்தீரக் கண்ட கண்கள்.

(மற்றொன்றினைக் காணாவே) "ப4ாவோ நாந்யத்ர க3ச்ச2தி" (ரா. உத் 40-15) போலே கண்களுக்குப் பச்சையிட்டாலும் வேறொரு அர்ச்சாவதாரம் அவதாரவிஶேஷம் இவற்றை இப்படி விரும்பி பே4ாக்3யமென்று கருதாது. காட்சியொழிய வேறொரு ப2லம் சொல்லாதுவிட்டது ப2லமும் காட்சியேயாகையாலே. முக்தப்ராப்யமென்று ஒரு தே3ஶவிஶேஷத்திலே போனாலும் *ஸதா3 பஶ்யந்தி (ருக்3வேத3ம் 1-2-7,ஸாமவேத3ம் 3-18-2-4)யிறே.

தம்மைச் சொல்லுதல், பாட்டுக்கு ஸங்க்2யை சொல்லுதல்

செய்யில் கரைமேலே நின்ற அல்லாத ஆழ்வார்களோபாதியாவர். அஸ்தமிதாந்யப$_4$ாவமாம்படி அழகிலே ஈடுபட்டுத் தம்மை மறந்தார். "நோபஜநம் ஸ்மரந்நித$_3$ம் ஶரீரம்" (ச$_2$ாந் 8-12-3) என்கிறபடியே முக்தப்ராப்யமான புருஷார்த்த$_2$த்தை அநுப$_4$வித்தாரென்கையாலே எல்லாம் அவன் சொல்லேயாய் விட்டது.

இப்பாட்டில் க்ருஷ்ணனுடையபடியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.(10)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்$_2$யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அரு. – பத்தாம்பாட்டு. நிக$_3$மத்தில் (கொண்டலித்யாதி$_3$) வண்ணம் நிறமாதல், ஸ்வப$_4$ாவமாதல், ஔத$_3$ார்ய கு$_3$ணமாதல், இத்தையருளிச்செய்கிறார் (பனிநீரித்யாதி$_3$). பத$_3$ாந்வயத்தோடேயாதல், இருந்தபடியேயாதல் இவற்றைவாக்யத்$_3$வயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (கோவலனாயித்யாதி$_3$), (பச்சையிடுகை) இவரையொழிந்தவர்கள் ஸ்வஸ்வகு$_3$ணங்களைக்காட்டி வஶீகரிக்கப் பார்த்தாலுமென்றபடி. ஸங்க்$_2$யைசொல்லாமைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (நோபஜநம் ஸ்மரந் நித்யாதி$_3$).

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநாரும்பதம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

பிள்ளைலோகாச்சாரியர்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்

அருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநம்

அவதாரிகை

வேத$_3$ம் போலே முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பரத்வத்திலேமண்டி அர்ச்சையையும் தொட்டுக் கொண்டு போந்தார்கள்; ஸ்ரீவால்மீகிப$_4$க$_3$வானைப் போலே ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள் ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராய் அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுப$_4$வித்தார்; ஸ்ரீபராஶரப$_4$க$_3$வானையும், ஸ்ரீவேத$_3$வ்யாஸப$_4$க$_3$வானையும்போலே, நம்மாழ்வாரும், பெரியாழ்வாரும், ஆழ்வார்திருமகளாரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டி அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுப$_4$வித்தார்கள்; திருமழிசைப்பிரான் "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்" (நான். திருவ-1) என்று தொடங்கி, "இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்" (நான். திருவ-96) என்று தே$_3$வதாந்தரபரத்வ நிரஸநத்திலே தத்பரராயிருந்தார்.

திருமங்கையாழ்வார், "தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு, ஆராவமுதமங்கெய்தி, அதில்நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே, அது நிற்க ஏரார்முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின்போவதே" (சிறிய திருமடல்) என்று பரத்வத்தைக் காற்கடைக் கொண்டு, அர்ச்சாவதாரத்திலே இழிந்து அது

தன்னிலும் ஓரிடத்திலிரண்டிடத்திலன்றிக்கே, “நெருநற்கண்டது நீர்மலையின்றுபோய்க் கருநெல் சூழ் கண்ணமங்கையுள் காண்டும்” (பெரிய திரு 10–1–1) என்றிப்படி தானுகந்தவூரெல்லாம் தன்தாள் பாடிப்(திருநெடு–6)பரபரப்பாய்த் திரிந்தார். பெரிய பெருமாளையும் அல்லாத திருப்பதிகளோபாதி “கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை” (திருக்குறு–19) என்று கோல்தேனுகை அநுப$_4$வித்–தாரித்தனையிறே; அதுதானும், “என்றசொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட” (பெரிய திரு 5–8–1) என்கிறபடியே பெரியபெருமாளுடைய விப$_4$வ த$_3$ஸையிற் பாசுரங்களுபதே$_3$ஸமாய்க் கொண்டு தந்திருவுள்ளத்திலே ஊற்றிருக்க, “நின்னடியிணை யடைந்தேன்” (பெரிய திரு 5–8–1) என்று திருவடிகளை அநுப$_4$வித்தவளவிறேயுள்ளது.

ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெரிய பெருமாளை அநுப$_4$வியாநிற்கச்செய்தே தம்மை யுணர்ந்தநுப$_4$விப்பது, பரோபதே$_3$ஸம் பண்ணுவது, ஸபத$_2$பூர்வகமாகப் பெரியபெருமாளுடைய பரத்வஸ்த$_2$ாபநம் பண்ணுவதாய், அந்யபரராய்ப் போந்தார்; இவர் அங்ஙனன்றியே “பூர்ணம்” (கட$_2$வல்லீ) என்று சொல்லுகிறபடியே பரத்வாதி$_3$க ளால் பூர்ணரான பெரியபெருமாளையே அநுப$_4$விக் கிறார். நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார் களுக்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வம் நடவாநிற்கச்செய்தே முன்புள்ள ஜந்மபரம்பரைகளிலுண்டான து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வ ஸ்மரணத்தாலும்,ஸ்வரூபாநுரூபமான ப$_4$க$_3$வத்

பே$_4$ாக$_3$த்தினுடைய அலாப$_4$த்தாலும் க்லேஶாநுப$_4$வம் கலசி நடவாநின்றது.

ஜாத்யந்த$_4$னுக்குக் கண்ணைக்கொடுத்துக் கடலை யிலக்காக்குமாப்போலேயும், அர்ஜுநனுக்கு தி$_3$வ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து விஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அநுப$_4$விப்பித்தாப்போலேயும் அக்ரூர மாலாகாராதி$_3$களுக்கு ஸௌந்த$_3$ர்யஸௌஶீல்யாதி$_3$ கு$_3$ணாவிஷ்காரத் தாலே அநுப$_4$விப்பித்தாப்போலேயும், "ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவேऽநந்த ஸௌந்த$_3$ர்ய மக்$_3$நம் ஸர்வம் த்$_3$ரக்ஷ்யே க$_2$தமிதி முத$_4$ா மாமத$_4$ா மந்த$_3$சக்ஷு:। த்வாம்ஸௌப்$_4$ராத்ர வ்யதிகரகரம் ரங்க$_3$ராஜாங்க$_3$ காநாம் தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விஶ்வபாரீண வ்ருத்தி:॥" (ர.ஸ்த 1–89) என்கிறபடியே இவருடைய ஸாத்யதையாலே அர்ச்சாரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸௌந்த$_3$ர்யத்தை ஆவிஷ்கரிக்க, அந்த ஸௌந்த$_3$ர்யஸாக$_3$ரத்தை லாவண்யமாகிற மரக்கலத்தாலே எங்குமொக்க அநுப$_4$விக்கிறார்.

இன்னம் மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு வாசி– "பல்லாண்டு" (திருப்பல்–1) "போற்றி" (திருப்பாவை–24) என்று ப$_4$ாவிக்க வேண்டிற்று அவர்களுக்கு. அது வேண்டாதே இவர்க்கு அது ஜந்மஸித்$_3$த$_4$மாய்த்து. "குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்" (திருச்சந்த–90) என்கிறபடியே இவர் தம்மை நாலுவர்ணத்துக்கும் புறம்பாக நினைத்திருப்பர்; பெரியபெருமாளும் அப்படியே நினைத்திருந்தார்; நித்யஸூரிகள் நாலு

வர்ணத்திலுமுள்ளாரல்லரே. ஆழ்வார்கள் இருகரைய ரென்னும்படியிறே ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஐகாந்த்யம்; அவரிலும் இவர் 'பரோபதே$_3$ஶமும் இதரநிராகரணமும் அநுப$_4$வவிரோதி$_4$' என்று வெறும் பெரியபெருமாளையே அடிக்கும் தலைக்கும் செவ்விதாக அநுப$_4$விக்கிறார்.

ஸ்நேஹோ மே பரம: (ரா.உத் 40–15) "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" (இர.திருவ. 100) ராஜம்ஸ்த்வயி இதுதானும் என்னால் வந்ததன்று; "அதுவுமவனதின்னருளே" (திருவாய்8–8–3) நித்யம் ப்ரதிஷ்டி$_2$த: இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று; த$_4$ர்மியைப்பற்றி வருகிறதாகையாலே. "நின்னலா லிலேன் காண்" (திருவாய் 2–3–7) என்னுமாப்போலே. ப$_4$க்திஶ்ச நியதா ஸ்நேஹமாவதேது, ப$_4$க்தியாவதேது என்னில்; பெருமாளை யொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்திநிலை– ஸ்நேஹம்; ப$_4$க்தியாவது – "நில்" என்ன, "குருஷ்வ" (ரா.அ. 31–24) என்னும்படி முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமாள் நிலை.வீர தன்னைத் தோற்பித்த துறை. ப$_4$ாவோ நாந்யத்ர க$_3$ச்சதி "மற்றாரானுமுண்டென்பார்" (சிறிய திருமடல்) என்னுமாப்போலே கொடுபோக நினைத்த தே$_3$ஶத்தின் பேரும்கூடத் தனக்கு அஸஹ்யமானபடி. இப்படி ராமாவதாரமல்லதறியாத திருவடியைப் போலேயாய்த்து இவரும், இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளையல்லது பரவ்யூஹ விப$_4$வங்களை யறியாதபடியும்.

அநுப$_4$வ்யரான பெரியபெருமாள் தம்மைப் பார்த்தாலும், பரத்வம் போலே தே$_3$ஶவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், வ்யூஹம் போலே தத்ப்ராயமாயிருத்தல், விப$_4$வம்போலே காலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருத்தல், அந்தர்யாமித்வம்போலே அசக்ஷுர்விஷயமாயிருத்-தல், அர்ச்சாந்தரங்கள் போலே தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணா(பெரிய திரு 1–7–4)திருத்தல், அங்கு வர்த்திக்கும்பேர் சிலைக்கை வேடரேயாய் (பெரிய திரு 1–7–2)ப$_4$யங்கரராயிருத்தல், பெரிய பற்றமேற வேண்டியிருத்தல், வருந்திப் பெருங்-கூட்டத்தோடே போயேறினால் கானமும் வானரமும் வேடுமேயாய் (நான் திருவ 47) மேலைவானவ (திருவாய் 6–2–4)ரின்றிக்கேயிருத்தல் செய்கையன்றிக்கே இத்தே$_3$ஶத் திலே இக்காலத்திலே எல்லார் கண்ணுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு "பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடுஞ் சித்தர்களுந்தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கம்" (பெரியாழ் திரு 4–9–6) என்கிறபடியே–எல்லார்க்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸுலப$_4$மருமாய் "வன்பெருவானகம்" (பெருமாள் திரு 1–10) இத்யாதி$_3$ப்படியே உப$_4$யவிபூ$_4$தியையும் நிர்வஹித்-துக் கொண்டு போருகிற மேன்மையையுடையராய், இப்படி ஸர்வாதி$_4$கருமாய் ஸர்வஶேஷியுமாய் ஸர்வரக்ஷகருமாய் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயருமாய் நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யபூ$_4$தருமாயிருப்பவர். "ஶேஷயே புரஸ்தாச்சா$_2$லாயாம் யாவந் மே ந ப்ரஸீத$_3$தி" (ரா.அ. 111–14) என்று ஸ்ரீப$_4$ரதாழ்வான் என்தலையில்

சுமைவாங்கினாலல்லது எழுந்திரேனென்று கிடந்தாப் போலே உங்கள் சுமைகளை என்தலையில் வைத்தா-லல்லது எழுந்திரேன், ''யோக₃க்ஷேமம் வஹாம் யஹம்'' (கீ₃தா 9–22) என்று கிடக்கிறவரிறே. ஸ்ரீவைகுண்ட₂ம், திருப்பாற்கடல், திருவவதாரங்கள், உகந்தருளின திருப்பதிகளெல்லாம் பெரிய பெருமாளேயானாப்போலே அவ்வோவிடங்-களிலுண்டான ஸௌந்த₃ர்ய கு₃ணசேஷ்டி₂தாதி₃க ளெல்லாம் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

பெரியபெருமாளுடைய அழகும் ஐஶ்வர்ய-மும் பரமபத₃த்தில் முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்-திலே ஈரிலைபெறும், இங்கே வந்தபின்பு தழைத்தது. எங்ஙனே யென்னில்; பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனி-யும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற எம்பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாராகையாலே (நாச். திரு 11–3) அவ்வவ்விடங்களில் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிறே; தன்னையுகந்தாரநுப₄விக்கையன்றிக்கே 'தான்' என்றால் விமுக₂ராயிருப்பாருங்கூட அநுப₄விக்கும்படி-யிருக்கையாலே நீர்மையாலே வரும் ஏற்றம் இங்கே யுண்டு. கு₃ணாதி₄க்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; கு₃ணம் விலைபெறுவது இங்கேயிறே. கு₃ணத்தில் அகப்பட்டார் இவ்விஷயம் போக்கி-யறியார்களிறே. ''யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே'' (தை.ஆந. 9–1) என்று– வேத₃ங்களுக்கும் எட்டாத ஸர்வேஶ்வரனை ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுக்-குள்ளே கண்டநுப₄விக்கலாம்படி இருக்கிறவிட மிறே.

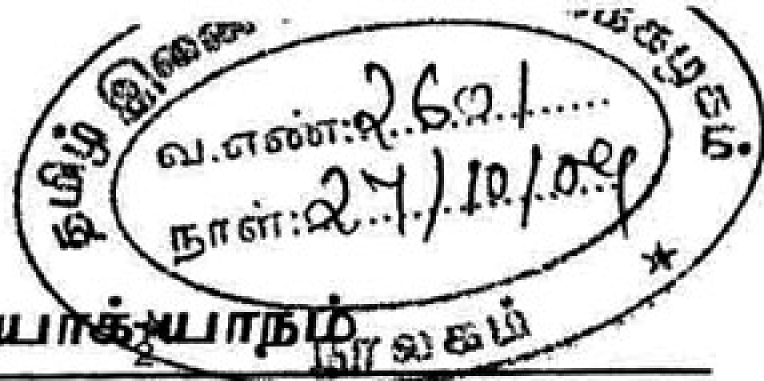
மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறுன (திருமாலை 36) அவ்வாறு இவ்வாறுய்த் துக்காணும். ஆஶ்ரயணீயராகையாலே மேன்மையும், நீர்மையாலே உபாயப$_4$ாவத்தையும், வீர்யாதி$_3$களாலே விரோதி$_4$நிரஸநத்தையும் ஸௌந்த$_3$ர்யத்தையும் சொல்லுகையாலே பே$_4$ாக்$_3$யதையும் சொல்லிற்று—கிறது. ப்ராபகஸ்வரூபம் அநுப$_4$வத்திலே மறைந்து போய்த்து.

இப்ரப$_3$ந்த$_4$ந்தான் ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேத$_3$மும் வேதே$_3$ாப ப்$_3$ரும்ஹணமான மஹாப$_4$ாரதமும் போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்—டாய் ஸங்க்$_3$ரஹமுமாய் ஸர்வாதி$_4$காரமுமாய், "ப்ராப்யஸ்ய" (ஹாரீத ஸம்ஹிதா) இத்யாதி$_3$ப் படியே அர்த்த$_2$பஞ்சக ப்ரதிபாத$_3$கமுமாயிருக்கும்.

"வேதே$_3$ாபப்$_3$ரும்ஹணார்த்த$_2$ாய தாவக்$_3$ராஹயத ப்ரபு$_4$:" (ரா.ப$_3$ா.4–6) என்றும் "வேத$_3$ாநத்$_4$யாபயாமாஸ மஹாப$_4$ாரதபஞ்சமாந்" (ப$_4$ார ஆதி$_3$ 64–131) என்றும் சொல்லுகிறபடியே—வேதே$_3$ாபப்$_3$ரும்ஹணமான மஹாப$_4$ாரத ஸ்ரீராமாயணங்களும் "நாராயணகதா$_2$மிமாம்" (ப$_4$ார ஆதி$_3$ 1–27) இத்யாதி$_3$களைச் சொல்லி வைத்து ப$_4$க$_3$வத் கதை$_2$யல்லாதவற்றையும் சொல்லிற்று; திருவாய்மொழியும் "அமர்சுவையாயிரம்" (திருவாய் 1–3–11), "பாலோடமுதன்னவாயிரம்"(திருவாய் 8–6–11), "உரைகொளின்மொழி" (திருவாய் 6–5–3) என்று ஏதமிலாயிரமா (திருவாய் 1–6–11)யிருந்ததேயாகிலும், அந்யா—

பதே$_3$ஶஸ்வாபதே$_3$ஶமென்ன, ஸாமாநாதி$_4$கரண்ய நிர்ணயமென்ன, த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யதது$_3$த்தீர்ண தத்த்வநிஷேத$_3$மென்ன, இவைதொடக்கமான அருமைகளையுடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பதுபாட்டாயிருந்ததேயாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலைக்கு அவ்வருமைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய லாப$_4$ாலாப$_4$மான ப்ரியாப்ரியங்களை ப்ரதிபாதி$_3$யா நிற்கும்.

திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு – த்ரிவித$_4$ாதி$_4$காரிகளுடைய கு$_3$ணதோ$_3$ஷங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே. இது ப்ரணவம் போலுமல்ல, அதிஸங்குசிதமாய் து$_3$ர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே. "யதி$_3$ஹாஸ்தி தத$_3$ந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்" (ப$_4$ார. ஆதி$_3$ 62–26) என்கிறபடியே ஆயிரத்திலொன்றும் கடலிற்குளப்படியும் போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலே யுண்டாய், இதிலில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியேயிருக்கும். பரவ்யூஹவிப$_4$வங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையன்றியே அர்ச்சாவதாரரூபேண வந்தவதரித்து, திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பள்ளிகொள்ளுங் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்ணாரக்கண்டு (பெருமாள் திரு 1–1), மணத்தூணேபற்றி நின்று (பெருமாள் திரு 1–2) வாயார வாழ்த்துகிற ப்ரப$_3$ந்த$_4$மாகையாலே எல்லா ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களிலும் இப்ரப$_3$ந்த$_4$ம் விலக்ஷணம்.

இவர் தமக்கு ப்ராப்யரும், ப்ராபகரும், ருசிஜநகரும் விரோதி₄ நிவர்த்தகரும் எல்லாம் பெரியபெருமாளே என்கிறார். ப₂லபே₄ாக்த்ருத்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரே” என்கிறபடியெங்ஙனேயென்னில்;– ப்ரத₂மஸுக்ருதமும் தானாய் இப்பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப் போந்த ஸௌஹார்த்₃த₃–மும், அத்தலையிலே கிடக்கையாலே பேற்றுக்கு இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம் போராதிறே. உள்ளதுண்டாகில் அவனநுக்₃ரஹத்தாலேயாமித்தனை.

இதரவிஷயங்களில் அருசியும், ப₄க₃வத் விஷயத்தில் அப்ரதிஷேத₄மும் விளைந்த மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகு₃ண விபூ₄திகளைக் காட்டக்கண்டநுப₄வித்து ப்ரீதராகிறார். “ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட₂” (ரா.யு. 18–34) என்று மஹாராஜரையிட்டு ஸ்ரீவிபீ₄ஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்போலே, “தாழ்ச்சி மற்றெங்குந் தவிர்ந்து (திருவாய்.3–2–4) கடைத்தலையிருந்து வாழும்சோம்பரான (திருமாலை–38) லோகஸாரங்க₃ மஹாமுநிகளை யருள்பாடிட்டு, “நம்பாடுவானை யழைத்துக்கொண்டு வாரும்” என்ன; அவரும் “அருள்பாடருள்பாடு” என்று சொல்ல; இவரும் “அடிப்பாணனடிப்பாணன்” என்று இருக்க; இவரைவிடாதே தோள்மேலே யேற்றிக் கொண்டு போக, வழியிலே ஒன்பதுபாட்டுப்பாடித் திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று பத்தாம்பாட்டுப் பாடித் தலைக்கட்டுகிறார்.

****
***

**1. அமலனுதிபிரா னடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன்விரையார்பொழில்
வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன
வொக்கின்றதே!**

அவ: முதற்பாட்டில் பெரியபெருமாள் திருவடிகளினழகு தம்மை ஆட்கொண்டதென்கிறார். ஆகாஶத்தினின்றும் ஸஹ்யத்திலே வர்ஷித்து அங்குநின்றும் காவேரியாருய்ப் போந்திழிந்து கால்களாய்ப் புகுந்துபோய் நாட்டார்க்கு உபயுக்த மாமாபோலே, பரமபத$_3$மாகிற பரமவ்யோமத்தி னின்றும் திருமலையிலே வந்திழிந்து தெற்குநோக்கி வந்து பள்ளநாலியான கோயிலிலே தேங்கிக் கீழ்மேலாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமா ளாகிற மதுரவாற்றினிடைப் (திருமாலை–36) புகுந்தோடுகிற காலை யநுப$_4$விக்கிறார்.

வ்யா:–[(அமலன்] ஸ்ரீவால்மீகிப$_4$க$_3$வான் ''கோ கு$_3$ணவாந்'' (ரா.பா$_3$. 1–2) என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண, ''இக்ஷ்வாகுவம்ஶப்ரப$_4$வ:'' (ரா. பா$_3$ 1–8) என்று ஶீலகு$_3$ணத்தை முந்துறச் சொன்னாப்போலவும், நம்மாழ்வார் ஆநந்த$_3$வல்லியில் ஆநந்த$_3$கு$_3$ணத்தை, ''உயர்வற உயர்நலமுடையவன்'' (திருவாய் 1–1–1) என்று ப்ரத$_2$மத்திலே அநுப$_4$வித்தாப்போலவும், இவரும் தம்முடைய நிஹீநதையைப் பாராதே மேல்விழுந்தபடியைக்கண்டு அவனுடைய

ஹேயப்ரத்யநீகதையை முற்படவநுப$_4$விக்கிறார். தம்முடைய ஜந்மாதி$_3$களாலுண்டான நிகர்ஷாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே அகல, அதுதானே பற்றாசாகத் திருவுள்ளம் புண்பட்டு மேல்விழுந்த விடத்திலும் அத்தலைக்கவத்$_3$யமின்றியிலே நிர்மலனாய் இருக்கிற படியைக்கண்டு "அமலன்" என்கிறார். "என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்சோதி" (திருவாய் 3–3–4).

[அமலன்] அபஹதபாப்மத்வாதி$_3$ கு$_3$ணங்கள் ஆத்மாவுக்குமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஹேய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாவஹமாய் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும்; இவன் அங்ஙனன்றியேயிருக்கும். [அமலன்] ஶுத்$_3$த$_4$னென்றபடி. இவன் ஶுத்$_3$த$_4$னாகையாவது–தானொருத்தன் ஶுத்$_3$த$_4$னாகையன்று; தன்னோடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்தாரையும் ஶுத்$_3$த$_4$ராக்கவல்ல வடியுடைமை, துயரறு சுடரடியிறே (திருவாய் 1–1–1). "பாவநஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகு$_4$நந்த$_3$ந!" (ரா.உத் 82–9) என்னுமாப்போலே. [அமலன்] அகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீகன். அசித்$_3$க$_3$தமான பரிணாமம், தத்ஸம்ஸ்ருஷ்ட சேதநக$_3$தமான அஜ்ஞாந து$_3$:க$_2$ங்கள், முக்தக$_3$தமான ஜ்ஞாநஸங்கோச விகாஸங்கள், நித்யஸித்$_3$த$_4$க$_3$தமான பாரதந்த்ர்யம் இவையாகிற ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகனாயிருக்கும். பாரதந்த்ர்யத்துக்குக் குறையென்னென்னில்; தனக்கவ்வருகொருவனுளனானால் வருமதே பாரதந்த்ர்யம்; அது ஈஶ்வரனுக்கு அவத்$_3$யமிறே. பரதந்த்ரனுக்கு ஶேஷித்வம் அவத்$_3$யமாமாப்போலே. புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்$_3$பே$_4$த$_3$மும், ஸ்த்ரீகளுக்கு

ஶ்மஶ்ருஸம்யோக$_3$மும் போலேகாணும் அந்த மாருட்டத்தாலே வருமவத்$_3$யம். ப்ரத்யநீகனாகை யாவது – உக்தாவத்$_3$யங்கள் தன்னை ஸ்பர்ஶியாமலிருக்குமளவன்றிக்கே புறம்புள்ள அவத்$_3$யங்களையும் அறுத்துக்கொடுக்கவல்லனாகை. தேஜஸ்திமிரங்கள் போலே ஹேயப்ரதிப$_4$டன் என்கை. ஆகையிறே இவனையொழிந்தார்க்கடைய இவனே ஶுபா$_4$ஶ்ரயமாயிருக்கிறது.

[ஆதி] இப்படி நிஹீநரான உம்மை மேல்விழுந்து அங்கீ$_3$கரிக்கைக்கடியென்னென்ன; பெற்றபாவிக்கு விடப்போமோவென்கிறார். [ஆதி] "ஆதீ$_3$யத இதி ஆதி$_3$:" ஸ்வரூபரூபாதி$_3$களைக் கண்டு எல்லாரும் மேல்விழும்படியிருக்கிற தான் இத்தலையில் நிஹீநதை பாராதே மேல்விழுந்தானென்கை. "ஆதீ$_3$யத இதி ஆதி$_3$:" தன்னையநுப$_4$வித்தால் வேறொன்றிற்போக வொட்டாதபடியாயிருக்கும். [ஆதி] "பூர்வஜ" (ஜிதந்தே 1–1) என்னுமாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் போக்கித் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலே என்பேற்றுக்கு முற்பாடனானவன். [ஆதி] அடியில் அழிந்த ஜக$_3$த்தை உண்டாக்கினாப்போலே நானழித்துக்கொண்ட ஸ்வரூபத்தை உண்டாக்கினவன். இத்தால்– கல்யாணகு$_3$ணயோக$_3$த்தைச் சொல்லிற்று. ஆக இரண்டுபத$_3$த்தாலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும், கல்யாணகு$_3$ணயோக$_3$மும் சொல்லிற்று. [பிரான்] கீழ்ப் பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்து "பிரான்" என்கிறதாதல். மேல் பண்ணப்புகுகிற உபகாரத்தை

நினைத்து "பிரான்" என்கிறதாதல். [பிரான்] என்நிகர்ஷம் பாராதே என்னை விஷயீகரித்த உபகாரகன்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தவிமலன்] 'எனக்கு' என்றும், 'பிறர்க்கு' என்றும் திரிந்த வென்னை, தனக்கும் தன்னடியார்க்குமாக்கின பரிஶுத்$_3$த$_4$ ஸ்வப$_4$ாவன். தலையைப்பிடித்துக் காற்கீழேயிட்டுக் கொண்டான். "ரத்நஹாரீ ச பார்த்தி$_2$வ:" (ரா. ப$_3$ா 53–9) என்னுமாப்போலே. நல்லதுகண்டால் 'அவர்களுக்கு' என்றிறே அவனிருப்பது. ஸ்வவிஷய ஶேஷத்வத்தையுண்டாக்கினவளவன்றிக்கே ததீ$_3$ய ஶேஷத்வ பர்யந்தமாக்கி, தச்சே$_2$ஷத்வம் நிலைநிற்கும்படி பண்ணினான். ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற வேஷம் ஶேஷத்வமாகையாலே "அடியார்க்கு" என்கிறார்.

[அடியார்க்கு] இவர்களுக்கு ஊரும்பேரும் தாருமா(திருவாய் 6–7–2)கிறது ஶேஷத்வமாய்த்து. ஶேஷத்வமிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரத$_2$மநிரூபகம். [என்னை] தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநிகளும் தீண்டாத வென்னை. ப்ரக்ருதிக்கடிமை செய்துபோந்த வென்னை. தந்தபத$_3$த்தின் சீர்மையறியாதவென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே தீமைக்கு எனக்கவ்வருகில்லாதவென்னை. [ஆட்படுத்த] ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தளவிலே நின்றால் மீளஶங்கையுண்டு; ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வத்தளவும் சென்றால் மீளப்போகாதே; உகப்பாலே வருமதாகையாலே. ஒரு க்ஷேத்ரம் பத்தெட்டு க்ரயம் சென்றால் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ்வானுக்கு முதலிகளுடைய

விஷயீகாரம் பெருமாளுடைய விஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டாப்போலே, இவர்க்குத் ததீ₃யவிஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. "த₃த்₃ருஶு:" (ரா.யு 17–2) "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂!" (ரா.யு.18–34). [ஆட்படுத்த] தான் ஶேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்று என்னை ஶேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே வைத்தான்.

[அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்] அவர்களோடு ஸமபு₃த்₃தி₄ பண்ணியிராமே அவர்களுக்கு ஶேஷபூ₄தனுக்கின பரிஶுத்₃த₄ ஸ்வப₄ாவன். ஐஶ்வர்யார்த்தி₂களும், ஆத்மப்ராப்தி காமரும் தன்னைப் பற்றுவர்களிறே; இவ்வளவு புகுரநிறுத்துகைக்கு அதி₄காரிகளல்லர்களேயவர்கள்; அநந்யப்ரயோஜநரிறே இவர்க்கு ஆவார்; தாமும் அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே விஶேஷித்து லோகஸாரங்க₃மஹாமுநிகளையிட்டுத் தம்மை விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார். தம்மை வஹித்தவளவில் தாம் ஶேஷபூ₄தரானபடி என்னென்னில்; திருத்துழாய் திருவபி₄ஷேகத்திலே இருந்ததென்னு, ஶேஷத்வம் குலையாதே; "மயி ப்₄ருத்யே ஸ்தி₂தே தே₃வாநாஜ்ஞாபயது கிம் ந்ருபை:" (வி.பு. 5–21–12) என்றானென்னு அவனுடைய ஶேஷித்வங்குலையாதாப்போலே. [விமலன்] என் சிறுமை பாராதே ததீ₃யர்க்கு ஶேஷமாக்குகையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

[விண்ணவர்கோன்] நிஹீநரான உம்மை இப்படி விஷயீகரித்தது ஆளில்லாமையாலேயோ என்னில்,

ஒரு த்ரிபாத்$_{3}$விபூ$_{4}$தியாகத் தன்னைத் தாலாட்ட இருக்கிறவன் கிடீர் என்னை விஷயீகரித்தான் என்கை. இவ்வௌதா$_{3}$ர்யங்கற்றது அவர்களோடே கிடீரென்றுமாம். "அஸ்மாபி$_{4}$ஸ் துல்யோ ப$_{4}$வது" (ரா.யு. 18–38) என்றார்களிறே. இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக் குழாத்தையும் காட்டித் தந்தான். "உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" (திருவாய் 2–3–10) என்று இவருக்கு ஆசைப்பட வேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாது.

[விரையார்பொழில் வேங்கடவன்] லீலா விபூ$_{4}$தியிலொருவரில்லாமையாலே உம்மை அங்கீ$_{3}$கரிக்கலாமேயென்ன "நாவேவ யாந்தமுப$_{4}$யே ஹவந்தே" (தை. ஸம். கா–1.ப்ர–6, அநு.12, பஞ்–3) என்றும், "சக்ஷுர்தே$_{3}$வாநாமுத மர்த்த்யாநாம்" (யஜுர் கா 4, ப்ர–6, அநு.5–2) என்றும், "கண்ணவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" (திருவாய் 1–8–3) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே இந்த லீலா விபூ$_{4}$தியிலுள்ள முமுக்ஷுக்களோடு, பரமபத$_{3}$த்திலுள்ள நித்யமுக்தரோடு வாசியறத் திருமலையிலே வந்து சூட்டுநன்மாலைகளிற்(திருவிருத்தம்–21)படியே "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு(ம்) நாம்" (திருவாய். 3–3–1) என்று ப்ரார்த்தி$_{2}$ப்பார், "நல்கியாளென்னைக் கொண்டருளே" (பெரிய திரு 1–9–1) என்று ப்ரார்த்தி$_{2}$ப்பாராய் அடிமைசெய்ய அடிமைகொள்ளுகிற பூர்ணன் என்கை. இப்படி உப$_{4}$யவிபூ$_{4}$தியிலுள்ளாரும் அடிமைசெய்ய அடிமை

கொள்ளுகிற பூர்ணன் கிடீர் தன் மேன்மைபாராதே என்னை விஷயீகரித்தானென்கை.

[விரையார்பொழில்வேங்கடவன்] பரிமளம் நிறைந்த திருச்சோலையையுடைய திருமலையை உடையவன். “ஸர்வக$_3$ந்த$_4$:” (சா$_2$ந் 33–14–2) என்கிற வஸ்துவாகையாலே போலியான பரிமளம் கண்டு கால்தாழ்ந்ததித்தனை. “குஶஸ்த$_2$லே நிவஸதி” (பா$_4$. உத்$_3$ 73–1) என்னுமாப்போலே பரமபத$_3$த்தில் நின்றும் கோயிலேற வருகைக்கென்று தங்குகிற தே$_3$ஶம் திருமலை. பிள்ளைதிருநறையூரரையரைச் சிலர், “பெரியபெருமாளை அநுப$_4$விக்கவிழிந்தவர் திருவேங்கடமுடையான்பாடே போவானென்” என்ன; ஆற்றிலே அமிழ்ந்துகிறவன் ஒருகாலைத் தரையிலேயூன்றினால் பிழைக்கலாமோவென்று கால்தாழ்க்குமாப்போலே, இவரும் பெரியபெருமாள–ழகிலே அழுந்துகிறவராகையாலே திருமலையிலே கால்தாழ்ந்தார்; அது மடுவாகிறதறிகிலர்; வேறேசிலர், “பெரியபெருமாளைப் பாடாநிற்கத் திருமலையிலே போவானென்” என்று அவரைக்கேட்க; “ஒருவனைக் கவிபாடும்போது அவனுடைய வரத்துச் சொல்லியிறே கவிபாடுவது; பரமபத$_3$த்திலே நின்றும் ஸ்ரீமது$_4$ரையிலே தங்கி திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தினின்றும் திருமலையிலே தங்கிக்காண் வந்தது” என்றருளிச் செய்தார். நித்யஸூரிகளையுடையனானதுக்குமேலே ஓரைஶ்வர்யம்.

[விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்] ஆற்றிலே அழுந்துவார் ஆழங்காலிலே

யிளைப்பாறத்தேடுமாப்போலே அவர்களும் வந்தடிமை செய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலியவிட்ட விடம்.

[நிமலன்] நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ஸௌஶீல்யத்தைவுடையவன்... ஸௌத்$_3$தி$_4$யோக$_3$த்தையுடையவன். இத்தலையைப் பெறுகைக்குப் பச்சையிட்டானும் தானே. இத்தலையில் அர்த்தி$_2$த்வமின்றிக்கேயிருக்க இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப் பார்த்திராதொழிகை. ஓரடியிட்டாருண்டாகில் "பத்$_3$ப்$_4$யாமபி$_4$க$_3$மாச்சைவ ஸ்நேஹ ஸந்த$_3$ர்ஶநேந ச" (ரா.அ.50–41). ஆபி$_4$முக்$_2$யமடியாக அங்கீ$_3$கரித்து ஓரஞ்சலிமாத்ரமுங் கூடவுண்டறுக்கமாட்டாதானொருவன். (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித்தானுயிருக்கையன்றிக்கே தன்பேறுயிருக்கை. "அமலன்" என்றது – இவரைத் தனக்காக்கினபடி; "விமலன்" என்றது – தன்னடியார்க்காக்கினபடி; "நிமலன்" என்றது – நான் பச்சையிடாதிருக்க என்காரியஞ் செய்தானென்கை. [நின்மலன்] இது தன் பேருகச் செய்தானென்கிருர். "க்ருதக்ருத்யஸ் தத$_3$ா ராமஃ" (ரா.பா.1–85) என்கிறபடியே. [நின்மலன்] தான் உபகரித்தானுய், இத்தலை, "உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்" (திருவாய் 7–9–10) என்றுப்போலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தடுமாருதபடி, "ப்ரணஷ்டஸ்ய யத$_2$ா லாப$_4$ஃ" (ரா.ப$_4$ா 18–50) என்கிறபடியே–உடையவன் உடைமையைப் பெற்ருனுகில் நமக்கென்னென்று, ஆத்மலாப$_4$ம் தன்னதாம்படியிருக்கிற ஸௌத்$_3$தி$_4$யை யுடையவன்.

[நீதிவானவன்] இப்படிப் புகுரநிறுத்துகைக்கடி ஶேஷஶேஷித்வங்கள் முறைகெடாமல் நடக்கும் நித்யவிபூ₄தி வாஸனையென்கை. "ஈஶ்வரோऽஹம்" (கீ₃தா.16–14) என்று – எதிரிட்டிருக்குமிடமிறே இவ்விடம். அங்கு கலக்குவாருமில்லை; கலங்குவாருமில்லை; இங்கு கலக்குவாருமுண்டு; கலங்குவாருமுண்டு. [நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்] "நீதிவானவன்" என்று "நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்" என்கிறார். "அளப்பரிய ஆரமுதை அரங்கமேய அந்தணனை" (திருநெடு 14) என்னுமாப்போலே. [நீண்மதிளரங்கம்] ரக்ஷகமாகப் போரும்படியான மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்–தருளுகிற ஶேஷி. இப்பாசுரம் கேட்டுப்போலே காணும் திருமங்கையாழ்வார் திருமதிள் செய்தது; அழகியவாயாலே இதருளிச்செய்த பின்பாகாதே திருமாளிகைகளும் திருக்கோபுரங்களும் கனத்தது. [அம்மான்] அங்குள்ளாரோடொத்த ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடுண்டாகையாலிறே இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. [அம்மான்] ஈரரசு தவிர்ந்தாலிறே ஶேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போவது நிலமல்லாமே மீளவும் கோயிலிலே புகுருகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுவாரைப்போலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத்திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனை என்றுமாம்.

[திருக்கமலபாதம்] பெருக்காற்றிலேயிழிவார் தெப்பங்கொண்டு இழியுமாப்போலே ஒரு தாமரைப்

பூவை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாக்குகிறூர். செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம், விகாஸம் இவை தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கையாலே. ஆதி$_3$த்யஸந்நிதி$_4$யிலே அலரும் தாமரைபோலே ஆஶ்ரிதஸந்நிதி$_4$யிலே அலருந் தாமரையாய்த்துத் திருவடிகள். பிராட்டி திருமுலைத் தடத்திலும், திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய தளிர்புரையுந்திருவடி (திருநெடு–1)யிருக்கிறபடி. "அம்மான் திருக்கமல பாதம்" என்கையாலே ப்ராப்தமுமாய் ப்ராப்யமுமான திருவடிகளென்கை. "நாராயண சரணங்கள்" என்றபடி.

"வந்து" என்று – அதினுடைய உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறது. [வந்து] "விதி$_4$ஶிவஸநகாத்$_3$யைர் த்$_4$யாதுமத்யந்ததூ$_4$ர" (ஸ்தோ. ரத் 47)மான திருவடிகள்கிடீர் என்னளவும் வந்து விஷயீகரித்தது! த்$_1$வீபாந்தரத்தில் சரக்குசேரவேண்டினுல் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்ய வேணுமிறே; அங்ஙனன்றியே, "வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்" (பெரிய திரு 3–5–1) என்கிறபடியே வழிவந்தானும் தானே, பற்றினுனுந்தானே என்கிறது. [என் கண்ணினுள்ளன] எத்தைக் கண்ட கண்களுக்கு இவை விஷயமாகின்றன. [நீதிவானவன்– கமலபாதம்என் கண்ணினுள்ளன] ஸதா$_3$த$_3$ர்ஶநம் பண்ணுகிறவர்களுடைய கண்ணுக்கிலக்கானது கிடீர் என்கண்ணுக்கிலக்காய்த்து. வல்லதனை நாளும் விரோத$_4$ம் பண்ணினேன்; போக்கற்றவாறே

கண்ணைச்செம்பளித்துக் கண்ணையிறுத்து உள்ளே புகுந்து நிற்கையாலே என் கண்ணினுள்ளன. அன்றியே தம் கண்ணாலே பார்க்கை அவத்$_3$யமென்று கண்களைச் செம்பளித்தார்; கண்ணினுள்ளே ப்ரகாஶிக்கத்தொடங்கிற்று. [ஒக்கின்ற] ப்ரயோஜநம் இரண்டுக்கும் ஒத்திராநின்றது. அங்குத்தைக்கு ஶீலஸித்$_3$தி$_4$; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$.

[ஒக்கின்ற] என் கண்ணுக்கிலக்கான உங்களுக்குமொக்குமென்கிறாராதல். "கண்ணினுள் ளன வொக்கின்றவே" என்று ஒருபத$_3$மாய் என் கண்ணினுள்ளனவாணப்போலேயிராநின்றதே யென்றபடி. ஒன்பது பாட்டு வழியிலே அநுஸந்தி$_4$த்து, பத்தாம்பாட்டிலே திருவடித் தொழுதார் என்கிற ஐதிஹ்யத்தின்படியே மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரந்தான் கண்ணிட்டுக் கண்டாப்போலே யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்– தோடு சேர்ந்திருந்ததீ சக்ஷுர்விஷயமான திருவடிகளென்றுமாம்.

[அமலன்] உயர்வற உயர்நலமுடையவன், (திருவாய் 1–1–1); [ஆதி] யவன்; [பிரான்] மயர்வறமதி நலம் அருளினன்; [அடியார்] பயிலுஞ்சுடரொளி (திருவாய் 3–7); [விண்ணவர் கோன்] அயர்வறுமமரர் களதிபதி; [வந்து] அவர் "தொழுதெழு" என்றார்; இவர்க்கு அவைதானே வந்தன.

2.உவந்த வுள்ளத்தனாய் உலகமளந்து அண்டமுற
நிவர்ந்தநீண்முடியன் அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக்
கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழில
ரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல்சென்றதாமெனசிந்தனையே.

அவ:— இரண்டாம்பாட்டு. [உவந்த] கீழ்ப்பாட்டிலே "அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே" என்று — திருவடிகள் தானே தம்மை விஷயீகரித்துத் தந்திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஶித்தபடியைச் சொன்னார்; இப்பாட்டில் "வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் என்சிந்தனைக் கினியாய்" (பெரிய.திரு.3–5–1) என்கிறபடியே அவன் விஷயீகரித்துப் புகுந்தபின்பு, திருவடிகளளவன்றியே அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம்ப$_{3}$ரத்தளவுஞ் செல்லத் தம் சிந்தை நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஈன்று அணித்தானநாகு, தன் கன்றுக்கு வாஸனையில்லாமையாலே முதலில் தானே தன்முலையை அதின்வாயிலே கொடுக்கும்; பின்பு சுவடறிந்தால் கன்றுதானே இதுகாற்கடைக் கொள்ளிலும் மேல்விழுமிறே. அப்படியே திருவடிகள் தானே வந்து போ$_{4}$க்$_{3}$யமானபடி சொன்னார்— முதற்பாட்டில்; இதில் — தம்முடைய நெஞ்சு சுவடறிந்து மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார். திருவடிகளிலே கிடந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத் தின் மேலே சேர்ந்தபடி யெங்ஙனே யென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் போ$_{4}$க்$_{3}$யதைக்குக் குற்றமாம்; ஆகையால்

பே$_4$ாக்$_3$யதை அளவுபட்டதுமல்ல; ஆசை தலைமடிந்ததுமல்ல; கடலோதங் கிளர்ந்தலைக்கப்புக்கால் உள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு கடலையளவிட்டல்லவே கரையிலேயேறுவது; ஒரு திரையிலே ஒருதிரையேற வீசுமத்தனையிறே.

கீழ்ப்பாட்டில் – "நிமலன் நின்மலன்" என்று அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவும் தன் திருவடிகளை உபகரித்தானென்றிறே இவர் சொல்லிற்று. "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" (லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17–78) என்கிறபடியே ரக்ஷ்யத்தினுடைய அபேக்ஷையைப் பார்த்திருப்பானொருவனன்றே; ஆகையால் இது உபபந்நமென்று தோற்றியிருந்ததில்லையீ! என்ன; இந்த லோகமாக மஹாப$_3$லியபி$_4$மாநத்திலே புக்கு அந்யஶேஷமாய்க் கிடக்க, இவர்களுடைய அர்த்தி$_2$த்வ நிரபேக்ஷமாக இவர்கள் தலையிலே தன் திருவடிகளைவைத்து இதுதானே ப்ரயோஜநமாக உகந்து போருமாகாரம் அவனுக்கு அடியே பிடித்து உள்ளதொன்றன்றே? இன்று புதிதாக வருகிறதொன்றே வென்கிறார்.

வ்யா:– [உவந்தவுள்ளத்தனாய்] ஆழ்வாரை அகப்படுத்துகையால் வந்த ப்ரீதி. ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், "அவாக்ய நாத$_3$ர:" (ச$_2$ாந்.3–14–2)என்கிறபடியே பரிபூர்ணனானான் "கதா$_3$ புநஶ்ஶங்க ரத$_2$ாங்க$_3$ கல்பக த்$_4$வஜாரவிந்த$_3$ாங்குஶ வஜ்ரலாஞ்ச$_2$நம் । த்ரிவிக்ரம த்வச்சரணாம்பு$_3$ஜத்$_3$வயம் மதீ$_3$யமூர்த்$_3$த$_4$ாநமலங்கரிஷ்யதி" (ஸ்தோ.ர–31) என்றும்,

''படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்'' (திருவாய் 9–2–2) என்றும்– சிலர் அபேக்ஷியாதிருக்க, ''பாத$_{3}$ாருந்துத$_{3}$மேவ பங்கஜ ரஜ:'' (ஸ்ரீகு$_{3}$ண–42) என்னும் ஸௌகுமார்யத்தை யுடைத்தாய், பெரியபிராட்டியார் திருக்கைகளால் வருடவும் பொறுத அந்தத் திருவடிகளைக் காடுமேடுகளென்று பாராதே சேதநாசேதநவிப$_{4}$ாக$_{3}$ம் பாராதே பரப்பினுல், ''இப்படியுபகரிப்பதே!'' என்று இவர்கள் உகக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இவர்களறிவு கேடே ஹேதுவாக விலக்காதொழியப்பெற்றோமே யென்றிரட்டிக்கப் புகுந்த திருவுள்ளத்தை யுடையனுய்.

"க்ருதக்ருத்யஸ் தத$_{3}$ா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத$_{3}$ ஹ" (ரா.ப$_{3}$ா. 1–85) என்று தம்மோடும் தம்பியாரோடு முண்டான வாஸநையாலே முடியை விலக்குகிறு–னென்று வெறுத்திருந்த பெருமாள், இவன் இசைந்து முடியைவைத்த பின்பு உகந்தாப்போலே, இத்தலையில் அத்$_{3}$வேஷமே ஹேதுவாகத் திருவடிகளை வைக்கப்பெறுகையாலே மிகவும் ப்ரீதனுய், எதிர்த்தலை யறியாதிருக்கத் தானேயுகக்கிறது வாத்ஸல்யமிறே; உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்கட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது வாத்ஸல்யமன்றோ. இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிறே. ''வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும்'' (ரா.அ.2–40).

[உலகமளந்து] ''வஸிஷ்ட$_{2}$சண்ட$_{3}$ாளவிப$_{4}$ாக$_{3}$ம் ஸ்த்ரீபும்விப$_{4}$ாக$_{3}$ம் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிப$_{4}$ாக$_{3}$ம்'' என்றவற்றைப்பாராதே, எல்லார் தலையிலுமொக்கத்

திருவடிகளைவைத்தபடி. (உலகமளந்து) வைத்த திருவடிகள் தலையிலே வந்திருந்தாலும் உகக்க வறியாத லோகத்தைக் கிடீர் தான் விடாதே யளந்தது! உகக்கவறியாமைக்கு வன்மாவையமிறே (திருவாய். 3–2–2). கு$_{3}$ணாகு$_{3}$ணநிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலுமொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, ப$_{4}$க்திமான்களும் பாதகருமொக்க வாழ்ந்துபோய்த்து. (அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்) அண்ட$_{3}$கடாஹத்–திலே சென்று சேர்ந்த திருவபி$_{4}$ஷேகத்தை யுடையவன். அண்ட$_{3}$கடாஹம் வெடித்து அடிபிடிக்க வேண்டும்படியிறே அபேக்ஷிதம்பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) "அண்டம்மோழை யெழ" (திருவாய் 7–4–1) "நிவர்ந்த" என்கிற ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் உயர்வென்றும் ஓங்கியென்றுங் காட்டும்; உறவென்கையாலே – ஓங்கியென்றபடி.

[நிவர்ந்த] பூவலர்ந்தாப்போலே. [நீண்முடியன்] முடிக்கு நீட்சியாவது – உப$_{4}$யவிபூ$_{4}$திக்கும் த$_{4}$ரித்த முடியென்று தோற்றும்படியாயிருக்கை. "ஆதி$_{4}$ராஜ்ய மதி$_{4}$கம் பு$_{4}$வநாநா மீஶதே பிஶுநயந் கில மௌளி:" (வரதராஜ.ஸ்த–25) என்னுமாப்போலே ரக்ஷ்ய வர்க்க$_{3}$த்தை நோக்கிலிறே ரக்ஷகன் முடிநற்றரிப்பது. "ஒருகாலுங்காமருசீரவுணனுள்ளத் தெண்மதியுங் கடந்து" (திருநெடு–5) என்று திருவடிகளுக்கு வளர்த்தி சொல்லப்ராப்தமாயிருக்கத் திருமுடிக்கு வளர்த்தி சொல்லுகிறது இத்திருவடிகள் அப்ராப்தமான திருவடிகளன்று, ப்ராப்தமான திருவடிகளென்று தோற்றுகைக்காக. தான் அர்த்தி$_{2}$யாய்ச் சென்று

அர்த்தி$_2$த்வத்தை மாருதே அவன் கொடுத்தபடியாலே உவந்த உள்ளத்தனுய். அவன்தானறியவுகக்க வொண்ணுதே. [உலக மித்யாதி$_3$] திருக்கையில் நீர்விழுந்தவளவிலே அந்நீரே பற்ருசாகவளர்ந்து அளந்து கொண்டான்.

ஆக இப்படி அர்த்தி$_2$த்வநிரபேக்ஷமாக லோகத்தை இருந்ததே குடியாகத் திருவடிகளாலே விஷயீகரித்தாப்போலே, உம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே, "அரவிந்தப்பாவையுந்தானுமகம்படிவந்து புகுந்து" (பெரியாழ். திரு 5–2–10) என்று நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானேயாகிலும், உம்முடைய சித்தமானது ராக$_3$ாதி$_3$ தூ$_3$ஷிதமாயிருக்கையாலே, "நாஸ்பதீ$_3$" (விஷ்ணு த$_4$ர்மம்.9–11) என்கிறபடியே அங்குக் கால்பொருந்தியிருக்கமாட்டானே; ஆகையால் அத்தை நீர்போக்கப் பாரீரென்ன; [அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்] கண்டகாட்சியிலே "ஜிதந்தே" (ஜிதந்தே 1–1) என்ன வேண்டியிருக்கிறவனிறே. எதிர்த்த பையல்களை முடிக்கைக்கு வெவ்விய ஶரத்தையுடையவன்.

பெருமாளும், "ஶ்ரியா ஸார்த்$_3$த$_4$ம்" (ஶிவ புராணம்) என்கிறபடியே பிராட்டியும், நித்யஸூரி–களோபாதி *சுற்றமெல்லாமான (பெரு.திரு. 8–6) இளையபெருமாளுமாக த$_3$ண்டகாரண்யத்திலே போய்ப்புக்கு, ப$_4$ரதன் அங்கே வந்து பின்னுட்டுகை யாலேஅங்கிருக்கமாட்டாதே ஜநஸ்த$_2$ாநத்திலே போய்ப்புக்கு அங்கு வர்த்திக்கிற ரிஷிகள் பக்கலிலேசென்று "ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச$_2$ாமி

ப்ரதி$_3$ஷ்டமிஹ காநநே'' (ரா.ஆ. 5–33) என்று உங்கள் ஸகாஶத்திலேயிருக்கப்பாராநின்றோமென்று இடம் தரவேணுமென்ன; அவர்களும் அங்கேயிருக்க அநுமதிபண்ணி, நன்றாகப் பர்ணஶாலையைச் சமைத்து வாஸ்துப$_3$லிகளுமிட்டு, அங்கே யெழுந்தருளியிருக்க, அவ்விருப்புக்கு விரோதி$_4$களாய்வந்து க$_2$ரதூ$_3$ஷணாதி$_3$கள் எதிர்க்க, அவர்களை நோக்கி அந்த ரிஷிகள் தொடுத்ததோரம்புண்டோ? அவர்கள் ''ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி'' (ரா.ஆ. 6–16) என்னும்படி உருமாய்த்த அந்த ராக்ஷஸரை, தம்முடைய திருக்கைக் திருச்சார்ங்க$_3$ங்களாலே உருக்கெட வாளி பொழிந்த (திருவாய்.8–6–2) சக்ரவர்த்தித்திருமகன், என்னுடைய ராகா$_3$தி$_3$ தோ$_3$ஷங்களை விவேகஶரஜால (ஸாத்விக ஸம்ஹிதை–12–51)த்தாலே ஶமிப்பித்து, அரவத்தமளியினோடும் அரவிந்தப்பாவை (பெரியாழ். திரு.5–2–10)யினோடும் பேரேனென் றென்னெஞ்சு நிறையும்(திருவாய்.10–8–2)படி புகுந்திருக்கிறவனென்கிறார்.

[அன்று] ஜநஸ்தா$_2$நத்திலே இருக்கிறவன்று, ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷ்யத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. [நேர்ந்த நிசாசரரை] அகவாயிலிருட்சியே யன்றிக்கே, ஸர்ப்பம் உணர்த்தியற்று ராத்ரியிலே புறப்படுமாப்போலே பரஹிம்ஸைக்கு ஏகாந்தமான காலத்திலே வந்து எதிர்ந்த க$_2$ரதூ$_3$ஷணாதி, ராக்ஷஸரை. ''நேர்ந்த நிசாசரர்'' என்கையாலே விபீ$_4$ஷணாதி$_3$களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [அன்று நேர்ந்த நிசாசரர்] ''தே தம் ஸோமமிவோத்$_3$யந்தம் த்$_3$ருஷ்ட்வா

வை த$_4$ர்மசாரிண: । மங்க$_3$ளாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்$_3$ருஹ்ணந் த்$_3$ருட$_4$வ்ரதா: ।।" (ரா.ஆ.1–11) "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமப$_4$வந் கத$_2$ா: । ராமபூ$_4$தம் ஜகத$_3$பூத்$_3$ ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி।।" (ரா.யு.131–102) என்றும், அநுகூலப்ரதிகூல விப$_4$ாக$_3$மற இவனைக்கண்ட மநுஷ்யர் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவார், அடைவுகெட வாய் புலத்துவாராகிற காலத்திலே, இவர்கள் இங்ஙனே சிலர் எதிர்த்து நசித்துப் போவதேயென்று வெறுக்கிறார் இவர்.

ராமோ ராமோ ராம இதி – பாதம் தலைக்கட்டுகை யாலே மீளுகிறதித்தனையென்றிறே நிர்வஹிப்பது. இத்த்ரைவித்$_3$யத்துக்குப்பொருள் *ரூபௌத$_3$ார்ய கு$_3$ணங்களை வென்ற வடிவழகும், அத்தை அநுப$_4$விக்கக் கொடுக்கையும், கொடாநின்றால் இறுமாப்பற்றிருக்கையும், "பும்ஸாம் தாருண்யஞ்ச" (?) என்று ஸ்த்ரீபும்விப$_4$ாக$_3$மற ப்ரவணராம் ஆகாரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராக$_3$ரைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்தவிஷயப்ராவண்யமிறே ஜிதேந்த்$_3$ரியத்வமாகிறது. ப்ரஜாநாம் –மாதாபிதாக் களுக்கன்று; வஸிஷ்ட$_2$ாதி$_3$களுக்கன்று; ஜநித$_4$ர்மாக்–களுக்கு. கத$_2$ா:– லோகயாத்ரைக்குறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமாளைப் பற்றியல்லதிராது. ராமபூ$_4$தம் ஜக$_3$தபூ$_4$த்– ஜக$_3$த்தடைய ராமாத்$_3$வைத மாய்த்து. "ஐததா$_3$த்ம்யமித$_3$ம் ஸர்வம்"(ச$_2$ாந். 6–8–7) என்கிற பொதுவல்ல; ராமபூ$_4$தம்–என்று ராமாத்$_3$வைத மாய்த்து. ப்$_3$ரஹ்மாத்$_3$வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

பெருமாள் சுண்டுவில் கொண்டு லீலாரஸமநு-ப₄விக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில்; ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி– "த₃ஹ பச" என்கிற காலத்திலே.

[அன்று] இப்படி எல்லாருமொக்க ப்ரவணராகிற-வன்று, [நேர்ந்தநிசாசரரை] இவ்வடிவழகிலே தோற்று விழாதே ஶரஶஸ்த்ரங்களைத் தூவிக்கொண்டு வந்தெதிர்ந்த ராக்ஷஸரை. [கவர்ந்த] மாரீசஸுபா₃ஹு த்₃வயத்துக்கிப்பால் ஓரிரைபெறுதே கிடக்கிறவை யாகையாலே, இரைபெறுத ஸர்ப்பம்போலே எதிரிகள் மேலேவிழுந்து க்₃ரஸித்தபடி. [வெங்கணை] அவன் தன்னைப்போலேயாய்த்து அம்புகளுமிருப்பது. "தீ₃ப்தபாவக ஸங்காஶை: ஶிதை: காஞ்சநபூ₄ஷணை:" (ரா.யு. 16–32) என்கிறபடியே – தொடுக்கிறபோது அம்பாய், எதிரிகள் மேலே போய்விழும்போது எரிகிற காலாக்₃நி போலே யாய்த்து விழுவது.

"ந த்வாமிச்ச₂ாம்யஹம் த்₃ரஷ்டும் ராமேண நிஹதம் ஶரை:" (ரா.யு.16–32) என்று *தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடத்(திருவாய்.10–1–8)திலே புக்கு ஶ்ரமந்தீரமாட்டாதே சாவைக்காண மாட்டுகிறிலேன்; "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென்மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே" (பெரிய திரு 7–3–4) என்கிறபடியே "நீயும் நானும் (திருவாய்.1–10–6)கூடி, *இலங்கை பாழாளாகப் படைபொரு தானுக்குப் பல்லாண்டு (திருப்பல்–3) கூறுவாராய் ஆள்படப் போகாதே!" என்றானிறே விபீ₄ஷணன். [வெங்கணை] வெஞ்சிலை(திருநெடு-21)யினின்றும் புறப்படுகிறவையாகையாலே

வெங்கணையாயிருக்குமிறே. அவன் அநுகூலர்க்குப் புனலுருவாய் (திருநெடு–1), ப்ரதிகூலர்க்கு அனலுரு(திருநெடு–1)வாய் இருக்குமாப்போலே, பொன்னெழுதின பகழிகளுந் தானுமாயிருக்கை யாலே, அநுகூலர்க்கு த$_3$ர்ஶநீயமாய், அக்$_3$நிஶிகே$_2$ாபமங்களாகையாலே ப்ரதிகூலர்க்கு ப$_4$யங்க$_3$ரமாய்த்திருப்பது இச்சரங்களும்.

ஆக, "உவந்த வுள்ளத்தனாயுலகமளந்–தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன்" என்று "ஶீகாகு$_3$ணவாந்" (ரா.பா$_3$ா.1–2) என்று ப்ரத$_2$ம ப்ரஶ்நமாய் ஆஶ்ரயணீயமான ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணத்தைச் சொன்னாராய், "அன்று நேர்ந்தநிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்" என்று அநந்தரமாக "கஶ்ச வீர்யவாந்" (ரா.பா 1–2) என்று சொன்ன விரோதி$_4$நிரஸநத்துக்குறுப்பான வீரகு$_3$ணங்களைச் சொல்லுகிறார். ஆக "மாம்","அஹம்" (கீ$_3$தா சரம ஶ்லோகம்.18–66) என்கிற இரண்டினுடைய அர்த்த$_2$மும் அநுஸந்தி$_4$த்தாராய்விட்டது. "உலகமளந்து" என்று–திருவடிகள் விக்ரமித்தபடி சொல்லி, "கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்" என்று திருத்தோள்கள் பராக்ரமித்தபடி சொன்னார். [காகுத்தன்] இந்த இரண்டு கு$_3$ணமும் உப$_4$யவிபூ$_4$திநாத$_2$த்வ ப்ரயுக்தமன்று; ககுத்ஸ்த$_2$ வம்ஶத்திலே பிறந்து வளர்ந்தானாகையாலே ஔத்பத்திகமென்றபடி. ஆக, காகுத்தன் ஜோதி$_3$களை சிலையால் வாளி(திருவாய்.6–10–4) யழிந்தபடி சொல்லிற்று.

[கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான்] திருவுலகளந் தருளினத்தால் வந்த ஶ்ரமமும், ஜநஸ்த$_2$ாநத்தில் ராக்ஷஸவத$_4$ம் பண்ணின ஶ்ரமமும் ஆறுகைக்காக, பரிமள ப$_4$ரிதமான சோலையையுடைத்தான கோயிலிலே வந்து அந்தத் திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் நீட்டிக்கொண்டு சாய்ந்தான். பரிவராயிருப்பார், "கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதின்னேநீ துயில்மேவி மகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல் தவிர்த்தவசைவோ வன்றேலிப்படி தான் நீண்டு தாவியவசைவோ பணியாயே" (திருவாய் 8–3–5) என்று நீ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஹிரண்யராவணாதி$_3$களை நிரஸித்தத்தால் வந்த ஶ்ரமந்தீரவோ? த்ரைலோக்யத்தையு மளந்துகொண்ட ஆயாஸத்தால் வந்த ஶ்ரமந்தீரவோ? பணியாய்– உன் ஸ்வரங்கொண்டு நாங்களறியும்படி சொல்லாயென்றார்களிறே. பிள்ளாய்! கிடக்கும் போது ஒருமூலையிலே ஒருவரறியாமற் கண்வளர்ந்தா லாகாதோ? இன்னமும் அவர்கள் மறுகிளைகிளைத்து, அவனெங்கேயென்று தேடிக்கொடுவரிலும் கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோவென்று வயிறுபிடித்தாரிறே; அதுபோலுமல்லகிடீர் இவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்கிறாரிவர்.

கொடிகள் த்$_3$ருஷ்டிகே$_3$ாசரமானாலிறே அவன் கிடக்கிறபடியறியலாவது; இது அங்ஙனன்றே; "தூ$_3$ராத்$_3$ க$_3$ந்தே$_4$ா வாதி" (தை.நா–9) என்கிறபடியே தூ$_3$ரஸ்த$_2$ரையுமழைக்குமதிறே. *ஸர்வகந்த(சாந்.3–14–2)வஸ்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே கடியார்

பொழிலாயிருக்குமிறே. திருச்சோலையில் பரிமளம் விடாயர்க்கு ஶிஶிரோபசாரமாம்படி. [அரங்கத்தம்மான்] அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானாரு மிழவாதபடி இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது ப்ராப்தியாலேயிறே. ஆக இத்தால் – பே$_4$ாக்$_3$யதை சொல்லிற்று.

[அரைச்சிவந்த வாடையின்மேல்] மேக$_4$ஶ்யாமமான திருவரைக்குப் பரப$_4$ாக$_3$ரஸாவஹமான திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தின் மேலே. (சிவந்த வாடையின் மேல் சென்றதாம்) “சோற்றிலேயெனக்கு மனஞ் சென்றது” என்னுமாப்போலே ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். [எனசிந்தனையே] ஆருடைய கூறையுடைகண்டு உகக்கக்கடவ நெஞ்சு இதிலேயகப்பட்டது. த்$_3$ருஷ்டத்திலே லோகக$_3$ர்ஹிதமாய் அத்$_3$ருஷ்டத்திலே வெந்நரகிலே தள்ளவுங்கடவதான உடைகளிலே ப்ரவணமான என் மநஸ்ஸு, த்$_3$ருஷ்டத்தில் ஆகர்ஷகமாய், அத்$_3$ருஷ்டத்தில் ஸதா$_3$பஶ்யந்தி(ருக்$_3$ வேத$_3$ம் 1–2–7)க்கு விஷயமான திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலே விழுந்து நசைபண்ணா நின்றது. [எனசிந்தனை] திருவடிகளின் சுவடறிந்து பின்பு புறம்பு போகமாட்டாத நெஞ்சு. தீர்த்த$_2$மாடாநிற்கத் துறையிலே பிள்ளையைக் கெடுத்துத் திருவோலக்கத்திலே காண்பாரைப்போலே, திருவடிகளில் நின்றும் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தே கண்டபடி. மநஸ்ஸு என்னாதே “சிந்தனை” என்றது – சிந்தா விஶேஷத்தைப்பற்ற. இத்தால்– திருவுலகளந்தருளினத்தையும் ராமாவதாரத்தையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ஓரோவகை

களாலே காண்கிறுர்.

ஆக, கீழ் – "கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன" என்று தானே முற்பாடனுய்வந்து விஷயீகரித்தபடியாலே– ஸாத$_{4}$நப$_{4}$ாவம் சொல்லிற்று; "சென்றதாம்" என்று – தந்திருவுள்ளம் மேல் விழுந்ததாகச் சொல்லுகையாலே அதி$_{4}$காரிஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது– இங்கு. கீழ்–"நீண்மதிளரங்கம்" என்று – ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. "கடியார் பொழிலரங்கம்" என்று பே$_{4}$ாக்$_{3}$யதை சொல்லுகிறது – இங்கு. ஆகவிப்பாட்டால் – முதற்பாட்டிலே, "நிமலன் நின்மலன்" என்று – அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் ஶுத்$_{3}$தி$_{4}$யையுடையவனென்ற தாய்த்துச் சொன்னவர்த்தங் கூடுமோவென்ன; கூடுமென்னு மிடத்திற்கு உத$_{3}$ாஹரணஞ் சொன்னுராய் நின்றது.(2)

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்ய நின்றுனரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல்நிறத்தாடையு மதன்மேலயனைப்
படைத்த தோரெழில்
உந்திமேலதன்றே அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே.(3)

அவ: மூன்றும்பாட்டு. (மந்திபாய்) திருப்பீதாம் ப$_{3}$ரத்தினழகின் மிகுதி திருநாபீ$_{4}$கமலத்திலே வீசிற்று. முதற்பாட்டிலே "ஆதிபிரான்" என்று – ஜக$_{3}$த்காரண பூ$_{4}$தனுய் ஸர்வஸ்மாத்பரனுயிருக்குமென்று சொல்லக் கேட்டவர்கள், "ப்$_{3}$ரஹ்ம விஷ்ணு ஶிவாத்மிகாம்" (வி.பு.1–2–16) என்று மூவர் ஜக$_{3}$த்காரணநா(பூ$_{4}$?)த ரென்று ப்ரஸித்$_{3}$த$_{4}$மாயிருக்க இவனே ஜக$_{3}$த்காரணபூ$_{4}$த

னென்றறியும்படி யென்னென்ன; ஶாஸ்த்ர முக$_2$த்தாலே நம்முடைய காரணத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிப்புதோமாகில் அது கர்மாதீ$_4$நமான ருச்யநுகூலமாக கமுகின் நிரை போலே அயதா$_2$வாக ப்ரகாஶிக்குமென்று பார்த்தருளி "த்ரயோ தே$_3$வாஸ் துல்யாஸ் த்ரிதயமித$_3$மத்$_3$வைத மதி$_4$கம் த்ரிகாத$_3$ஸ்மாத் தத்த்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விக$_4$டயந் । விபோ$_4$ர்நாபீ$_4$ பத்$_3$மோ விதி$_4$ஶிவநிதா$_3$நம் ப$_4$க$_3$வதஸ்தத$_3$ந்யத்$_3$ ப்$_4$ரூப$_4$ங்கீபரவதி$_3$தி ஸித்$_3$தா$_4$ந்தயதி ந:॥ (ர.ஸ்த. 1–116) என்றும், "முதலாந்திருவுருவம் மூன்றென்பரொன்றே, முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா, நிகரிலகுகாருருவா நின்னகத்ததன்றே, புகரிலகு தாமரையின்பூ" (பெரிய திருவ–72) என்றும் சொல்லுகிறபடியே– தன் திருநாபீ$_4$கமலத்திலே ஜக$_3$த் காரணபூ$_4$தராக ப்ரஸித்$_3$த$_4$ரான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்ட, அந்த நாபீ$_4$கமலம் அம்முக$_2$த் தாலே தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங் காட்டி, திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலே துவக்குண்கிற வென்னுடைய மநஸ்ஸைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ளாநின்ற தென்கிறார். அநுபா$_4$வ்யத்தை எல்லைகண்டு மீளுதல், தம்முடைய ஆத$_3$ரம் மட்டமாய் மீளுதல் செய்கிறாரல்லரே; தம்முடைய சாபலமடியாக இழுப்புண்கிறாரித்தனையிறே.

வ்யா:– [மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்யநின்றா னரங்கத்தரவினணை யான்] கீழ்ப்பாட்டிலே–"உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன் – கடியார் பொழிலரங்கத் தம்மான்"

என்று – இந்த லோகங்களையடையத் தன் திருவடிகளாலே யளந்துகொண்டார் பெரிய பெருமாள் என்றுரே; அங்ஙனே சொல்லலாமோ? ''அன்று ஞாலமளந்த பிரான் –சென்று சேர் திருவேங்கடம்'' (திருவாய் 3–3–8) என்றன்றே நம்மாழ்வார் வார்த்தை; திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளைக்காண வேணுமென்று *வழிபாடு செய்த ஸூரிகளும் ''எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு'' (திருவாய் 6–10–6) என்றன்றே ப்ரார்த்தி₂த்தது; ஆகையாலே இந்த பூ₄மியையடையத் திருவடிகளாலே ஆக்ரமித்து, ''அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தடியீர் வாழ்மின்'' (திருவாய் 6–10–11) என்று தன் திருக்கையாலே, உலகமளந்த பொன்னடி (பெரிய.திரு.5–8–9)யைக் காட்டிக்கொடு நிற்கிற வனுமாய், ''தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடம்'' (நான்.திருவ–45) என்கிறபடியே *அண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியனுமாய் நிற்கின்றான் திருவேங்கடமுடையானன்றே என்ன; அந்தத் திருவேங்கடமுடையானாகிறானும் இங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளே என்கிறார்.

[மந்திபாய் வடவேங்கட மாமலை] திருப்பீதாம்ப₃ரத்தினழகை அநுப₄விக்கச்செய்தே, திருநாபீ₄கமலத்தினழகிலே தாமிழுப்புண்ட சாபலத்துக்குப் போலியாயிருக்கையாலே குரங்குகளை நித₃ர்ஶமாகச் சொல்லுகிறார்.

[மந்திபாய்] திருமலையிலே பலாக்களை வேரேபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே

அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசித சாபலத்தாலே ஒருபழத்தை பு$_4$ஜிக்கப் புகுகிறவை மற்றைக் கொம்பிற் பழத்திலே கண்ணையோட்ட, இத்தைவிட்டு அதிலே தாவப்பாய்ந்து திரியா நிற்குமாய்த்து; பெரியபெருமாளுடைய தி$_3$வ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்காற்படுகிறாப் போலே. *கானமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கட(நான்.திருவ–47)மிறே. [மந்திபாய்] ஒன்றையொன்று பற்றிமாலையாக நாலாநிற்கும். திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடாநிற்கு மென்றுமாம். பரமபத$_3$மும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்$_4$யையும் திருச்சோலையும் ஒருபே$_4$ாகி$_3$யா யிருக்கிறபடி; எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை.

[வடவேங்கடம்] திருமலை என்னாதே ''வடவேங்கடம்'' என்கிறது–தமிழர்,தமிழுக் கெல்லைநிலம் அதுவாகச் சொல்லுகையாலே. வேத$_3$ஶப்$_3$தே$_3$ாபப்$_3$ரும்ஹண ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலன்றிக்கே தம்முடைய ஜந்மாநுரூபமாகத் தாம் கவிபாடுகிற ஶப்$_3$த$_3$ம் நடையாடுகைக்கு எல்லை அதுவாகையாலே சொல்லுகிறார்.[மாமலை] பே$_4$ாக்$_3$யதையின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாதல்; ''பரன் சென்று சேர்'' (திருவாய் 3–3–8) என்றும் ''முன்னமடைமினோ'' (திருவாய் 3–3–10) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஶேஷியானவன் தன்னுடைய ரக்ஷகத்வ ஸித்$_3$தி$_4$க்காகவும் ஶேஷபூ$_4$தரானவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$க்காகவும் வந்து சேருகையால் வந்த ஶ்லாக்$_4$யதையைச் சொல்லுகிறதாதல்; ஸூரிகள் பரமபத$_3$த்தினின்றும் திருவேங்கட

முடையானை அநுப₄விக்கவரும்போது தன்ஶிக₂ரத்தில் இளைப்பாறி வரலாம்படியிருக்கிற உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, உப₄யவிபூ₄தியும் ஒருமூலையிலே அடங்கு மென்றுமாம்.

[வானவர்கள் சந்திசெய்ய] நித்யஸூரிகள் சிந்துபூ(திருவாய்.3–3–2)க்கொண்டு போ₄க₃ரூபமான ஸமாராத₄நத்தைப்பண்ண, அவன் பரமபத₃த்தி னின்றும் தன்னீர்மை ப்ரகாஶிக்கைக்காக ஆதி₃யான தான் திருமலையிலே வந்தவாறே, *விண்ணவர் கோனை தன்னுடைய மேன்மையை அநுப₄வித்துக் கொண்டு போந்த ஸூரிகள், விரையார்பொழில் வேங்கடவனை நீர்மையை அநுப₄விக்கைக்காகத் திருமலையிலே வருவர்கள்; அந்நீர்மைக்கடியான மேன்மையை அநுப₄விக்கைக்காகத் திருமலையி னின்றும் பரமபத₃த்தேறப்போவர்கள். [நின்றான்] இந்நிலையாலே ஓருத்₃யோக₃முண்டென்று தோற்றும் படி நின்றான். பெருமாள், ருஶ்யமூகபர்வதத்திலே மஹாராஜர் தொடக்கமான வாநரஸேனைக்கும் இளையபெருமாளுக்கும் ஒக்க முக₂ங்கொடுத்துக் கொண்டு நின்றாப்போலேயாய்த்து – திருவேங்கட முடையானும், குரங்குகளோடு ஸூரிகளோடு வாசியற அநுப₄விக்கும்படி முக₂ங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறநிலையும். "வாநராணாம் நராணாஞ்ச கத₂மாஸீத் ஸமாக₃ம:" (ரா.ஸு.35–2) என்று திருவடியைப் பிராட்டி, இங்கி₃தாகாரங்களறியாதே, குரங்குகளுக்கும் விலக்ஷணரான மநுஷ்யர்களுக்கும் கூட்டரவுண்டான படி எங்ஙனே? "கத₂மாஸீத் ஸமாக₃ம:" தன் கடாக்ஷபாதமும் ஆப₄ரணபாதமு முண்டென்றறியாதே

நான்சேரவிட, பின்பு "தோழன்நீ" (பெரிய திரு 5–8–1) என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, நான்பிரிந்து இங்கேயிருக்கக் கூட்டரவுண்டானபடி யென்யென்று கேட்க; "ராமஸுக்$_3$ரீவயோரைக்யம் தே$_3$வ்யேவம் ஸமஜாயத" (ரா.ஸு.35–51) என்று அவர்கள் சேர்ந்த ப்ரகாரமறிந்திலேன், "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (ரா.அ.31–25) என்கிற இளையபெருமாளும் அருகே நிற்க அவர் பரிகரமான நான் இன்றுவந்து அந்தঃபுர பரிகரமாம்படி கூடினுர்கள் என்றுனிறே.

[நின்றுன்] நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே நிற்கிற ஸௌலவத்தையிலே ஈடுபட்டு வந்தாஶ்ரயிக்க, குருடர்க்கு வைத்த அறச்சாலையிலே மிளிர்கண்ணர் புகுரலாமோ வென்று தான் ஆனேக்குப்பாடுவாரைப் போலே ஸந்திகள் பக்கலிலே திருவுள்ளத்தை வைத்தானென்று மாம். "மங்குல்தோய் சென்னிவட வேங்கடத்தானைக் கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான், திங்கள், சடையேற வைத்தானும் தாமரை மேலானும், குடையேறத் தாங்குவித்துக் கொண்டு" (நான்.திருவ. 43) என்கிறபடியே– ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$கள் ஸந்த்$_4$யாகாலங்களிலே வந்து ஸமாராத$_4$நம் பண்ணப் பெரியமேன்மையோடே நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். [நின்றுன்] இந்நிலையிலே ருத்$_3$யோக$_3$முண்டென்று தோற்றும்படிநின்றுன். ஸூரிகள் அந்த உத்$_3$யோக$_3$த்தை அடியொற்றின போ்றே, வடக்குத் திருவாசலாலே வந்துபுகுந்து, கோயிலிலே படுக்கையிலே சாய்ந்தவனுயிருந்தான்; இவன் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, "நடந்தகால்கள்

நொந்தவோ''(திருச்சந்த–61) என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டாதபடி, ''நின்றிருந்துவெஃகணைக்கிடந்த தென்ன நீர்மை'' (திருச்சந்த–63) என்கிறதிலே போர ப்ரீதராய், இனி ஸம்ஸாரக்கிழங்கெடுத்தாலல்லது கிளம்பானென்று மீண்டுபோனார்கள். ''ஆஸ்தாந்தே கு₃ணராஶிவத்₃ கு₃ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்₂யா பௌ₄மநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கே₃ஶ்வர! । அர்ச்ய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சக பராதீ₄நா கிலாத்மஸ்தி₂தி: ப்ரீணீஷே ஹ்ருத₃யாளுபி₄ஸ் தவ தத: ஶீலாஜ்ஜடீ₃பூ₄யதே ॥ (ர.ஸ்த.2–74)

[அரவினணையான்] புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான அவ்வடிவுக்குப் பொருதபடி, காடுகளிலும் கரைகளிலும் திருவடிகளைக் கொண்டு உலாவின விடாயெல்லாந்தீரும்படி ஶைத்யமார்த்த₃வ ஸௌரப்₄யங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினான். ''அரங்கத்தரவினணையான்'' என்று ஶீலத்தையும் மேன்மையையும் அழகையும் அநுப₄விக்கிறார்.

[அரங்கத்தரவினணையான்] ''ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்ச₂லாயாம் யாவந்மே ந ப்ரஸீத₃தி'' (ரா.அ.111–14) என்று – ஸ்ரீ ப₄ரதாழ்வானை வளைப்புக் கிடக்கவிட்டுப் போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக் கிடந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றாலல்லது போகேனென்று வளைப்புக்கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே முதலில் ஶரணம்புக்கு முக₂ங்காட்டாவிட்டவாறே, ''சாபமாநய'' (ரா.யு.21–22) என்று சீறுமவரல்லர்; ஆற்றாமையைக்காட்டி

ஶரணம்புக்குக் கிடக்குமவர் இவர்.

[அந்திபோல் நிறத்தாடையும்] கீழ்ச்சொன்ன சிவந்தவாடை ஆப₄ரணகோடியிலேயாய் கழற்றவுமா யிருக்கும்; இது ஸஹஜமென்கைக்குடலாக, "அந்திபோல் நிறத்தாடையும்" என்கிறார். ஸந்த்₄யா ராக₃ரஞ்சிதமான மேக₄ம் போலேயாய்த்துத் திருவரையும் திருப்பீதாம்ப₃ரமுமிருக்கிறபடி. திருமேனி மயில்கழுத்துச் சாயலாயிறேயிருப்பது. அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம்ப₃ரம் ஸந்த்₄யாராக₃ ரஞ்ஜிதமான காளமேக₄ம் போலே ஆகர்ஷகமாயிறே இருப்பது. *அரைச்சிவந்தவாடை பின்னாட்டுகிறபடி யென்றுமாம்.

[அதன்மேல்] அவ்வழகுக்குமேலே. [அயனை யித்யாதி₃] ஜக₃த்காரணபூ₄தனை ப்ரஸித்₃த₄னான சதுர்முக₂னைத் தன்பக்கலிலேயுண்டாக்கி, அதடியாக வந்த மேன்மையாலுண்டான அத்₃விதீயமான அழகையுடையதாயாய்த்துத் திருநாபீ₄கமலமிருப்பது. லோகத்தில் உத்பாத₃கருடைய அழகு ப்ரஸவாந்த மாயிருக்கும்; இவனை யுண்டாக்கினபின்பு ஒளியுமழகும் மிக்கதித்தனை. "யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃த₄ாதி– தம் ஹ தே₃வம்" (ஶ்வே 6–18) என்கிற படியே– இவனை ஸ்ருஷ்டித்த பின்பிறே த்₁யோதமாநனாயிற்று.

[ஓரெழிலுந்தி] "ஸௌந்த₃ர்யாக்₂யா ஸரிது₃ரஸி விஸ்தீர்ய மத்₄யாவருத்₃த₄ா ஸ்த₂ாநால்பத்வாத்₃ விஷமக₃திஜாவர்த்தக₃ர்த்தாப₄நாபி₄꞉ । ப்ராப்ய ப்ராப்த

ப்ரதி$_2$மஜக$_4$நம் விஸ்த்ருதா ஹஸ்திநாத$_2$! ஸ்ரோதோ–பே$_4$த$_3$ம் ப$_4$ஜதி ப$_4$வத: பாத$_3$தே$_3$ஶாபதே$_3$ஶாத்॥'' (வர.ஸ்த.55) என்கிறபடியே ஸௌந்த$_3$ர்யமாகிற பெரியவாறுனது, திருமுடியாகிற மலைத்தலையினின்றும் அகன்ற திருமார்பாகிற தாழ்வரையிலே வந்து குதிகொண்டு, அங்கே பரந்து கீழ்நோக்கி யிழிந்து, *சிற்றிடை(திருவாய் 5–5–8)யாகையாலே அங்கே யிட்டளப்பட்டு, பின்பு திருநாபி$_4$யாய்ச் சுழியாறுபட்ட தென்னக் கடவதிறே.

[அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே] அடியேனை யென்னுடைய அகவாயில் வர்த்திக்கிற ஹ்ருத$_3$ய மானது. [உந்திமேலதன்றே] ''அடியேன்'' என்று – இப்போது இவர் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து ''பதிம் விஶ்வஸ்ய'' (தை.நா. 11) ''யஸ்யாஸ்மி'' (யஜு. அஷ்ட–3, ப்$_3$ரா–7) ''பரவாநஸ்மி'' (ரா.ஆர. 15–7) ''த$_3$ாஸபூ$_4$தாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மந: பரமாத்மந:'' (ஹாரீத ஸ்ம்ருதி–ஈஶ்வர ஸம்ஹிதா) என்கிற ப்ரமாணங்களாலே ''அடியேன்'' என்கிறு ரல்லர். ''கு$_3$ணைர் த$_3$ாஸ்யமுபாக$_3$த'' (ரா.கி. 4–12)ராய்ச் சொல்லுகிறுருமன்று; அழகுக்குத் தோற்று, ''அடியேன்'' என்கிறுர். அதிலும் வடிவழகின் ஸாமாந்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிற வார்த்தையு மன்று; ஓரவயவத்தினழகுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. ''உயிர்'' என்கிறது மநஸ்ஸை. ''ஊனில் வாழுயிர்''(திருவாய்.2–3–1) என்று கொண்டாடினுப் போலே, வடிவழகு தமக்கு ரஸித்து பே$_4$ாக்$_3$யமாம்படி இருக்கையாலே ''இன்னுயிர்'' என்கிறது. சிலரை

உண்டாக்குகிறது கிடீர் என்னை யழிக்கிறது. அந்தத் திருநாபீ$_{4}$கமலம் அதி$_{4}$காரி புருஷர்களான ப்$_{3}$ரஹ்மாதி$_{3}$களை யுண்டாக்கும்; ''அடியேன்'' என்றிருப்பாரை யழிக்கும்.

பிள்ளையழகிய மணவாளரரையர், பெருமாள் திருவடிகளிலே புக்கு, ''நாயன்றே! அடியேன் திருவேங்கடமுடையானைத் திருவடித்தொழுது வரவேணுமென்று நினையா நிற்கிறேன்'' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; ''வாரீர்! அமலனாதிபிரானை யொருகால் இசைசொல்லிக் காணீர்'' என்று திருவுள்ளமாக; பிள்ளையும் ஒருகால் இசையை விண்ணப்பம்செய்யக் கேட்டருளி, ''இனிப்போகிலும் போம், இருக்கிலுமிரும்'' என்று திருவுள்ளமாயினார். முதலில் கண்படுவது திருநாபீ$_{4}$கமலமிறே.

இப்பாட்டில் – பெரியபெருமாள் பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையானுடைய தன்மையுமுண் டென்கிறது. (3)

சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதிரவோட்டி ஓர்வெங்கணையுய்த்தவனோத வண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்
றுதர பந்தமென்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே. (4)

அவ: நான்காம்பாட்டு. திருநாபீ$_{4}$கமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுத$_{3}$ரப$_{3}$ந்த$_{4}$நத்தை அநுப$_{4}$விக்கிறார். முதற்பாட்டிலே – ஜக$_{3}$த்காரணபூ$_{4}$தனானவன், தம்முடைய அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்மை விஷயீகரித்து, தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே

திருவடிகள் தானேவந்து ப்ரகாஶித்தபடியைச் சொன்னாராய், நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கூடுமோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே ஸோத$_3$ாஹரணமாகச் சொல்லா நின்றுகொண்டு, தந்திருவுள்ளம் திருவரையும் திருப்பீதாம்ப$_3$ரமுமான சேர்த்தியிலே மேல்விழுந்து நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொன்னார்– இரண்டாம் பாட்டில்.

அவ்விரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன த்ரைவிக்ரமாபத$_3$ாநம் ப்ரமாணோபபத்திகளாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கே சேருமதன்றோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே திருமலையில் நின்றும் திருவுலகளந்தருளினாரும் பெரியபெருமாளே யென்று கொண்டு , முதற்பாட்டில் “ஆதி” என்று சொன்ன அவனுடைய காரணத்வத்தைத் திருநாபீ$_4$கமலத்திலே ப்$_3$ரஹ்மாவையுண்டாக்கி, அம்முக$_2$த்தாலே வெளியிடா நின்றுகொண்டு, அந்தத் திருநாபீ$_4$கமலந்தான் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலே துவக்குண்கிற தந்திருவுள்ளத்தை ப்$_3$ரஹ்மோத்பாத$_3$கமான தன்மையையும் அழகையுங் காட்டித் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, அதிலே சுழியாறுபடுகிற படியையிறே மூன்றாம்பாட்டிற் சொல்லிநின்றது; தந்திருவுள்ளம் திருநாபீ$_4$கமலத்திலே சுழியாறு படுகிறபடியைக் கண்டு, திருநாபீ$_4$கமலத்துக்கு ஆஶ்ரயமான திருவயிறும், “இந்தத் திருநாபீ$_4$கமலத்துக்கு வெறும் ப்$_3$ரஹ்மா ஒருவனுக்கிருப்பிடமான மேன்மையும் அழகுமன்றோ உள்ளது; இதுக்கு ஆஶ்ரயமான நம்மைப் பார்த்தால் “த்ரிவித$_4$சிதசித்,

ப்$_3$ருந்த$_3$ம் துந்த$_3$ாவலம்பி$_3$வலித்ரயம் விக$_3$ணயதி
தவைஶ்வர்யம் வ்யாக்$_2$யாதி ரங்க$_3$மஹேஶிது: ।
ப்ரணதவஶதாம் ப்$_3$ரூதே தா$_3$மோத$_3$ரத்வகர: கிண:
தது$_3$ப$_4$யகு$_3$ணாவிஷ்டம் பட்டம் கிலோத$_3$ரப$_3$ந்த$_4$நம்''
(ர.ஸ்த. 1–115) என்கிறபடியே ப$_4$த்$_3$த$_4$முக்தநித்ய ரூபமான த்ரிவித$_4$சேதநர்க்கும், த்ரிகு$_3$ணாத்மகமாயும், ஶுத்$_3$த$_4$ஸத்த்வாத்மகமாயும், ஸத்த்வஶூந்யமாயுமுள்ள அசேதநவர்க்க$_3$த்துக்கும் ஆஶ்ரயமான மேன்மையையும், ஆஶ்ரிதர்க்குக்கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியோமான ஸௌலப்$_4$ய நீர்மையையுமுடையோமான ஏற்றத்தாலே பட்டங்கட்டியன்றோ நாமிருப்பது'' என்று, தனக்குத் திருநாபீ$_4$கமலத்திலுண்டான ஏற்றத்தைக்காட்டி திருநாபீ$_4$கமலத்திலே ஆழங்கால்படுகிற என்னெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே வர இசிக்க, அத்திருவயிற்றை ஆஶ்ரயமாகப்பற்றி நிற்கிற திருவுத$_3$ரப$_3$ந்த$_4$நம் தன்பக்கலிலே வர ஈர்த்து மேலிட்டுநின்று தந்திருவுள்ளத்திலே ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா: [சதுரமாமதிள்சூழிலங்கைக் கிறைவன் தலைபத்துதிர வோட்டியோர் வெங்கணையுய்த்தவன்] இரண்டாம்பாட்டில் உக்தமான அபதா$_3$நங்களிரண்டில் பூர்வாபதா$_3$நத்தைப்பற்ற ஓரபேக்ஷையோடே அதுக்கு உத்தரம் சொல்லிற்றாய்நின்றது மூன்றாம்பாட்டில் முற்கூறு; அதிலே அநந்தராபதா$_3$நத்தைப் பற்ற ஓரபேக்ஷையோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இதில் முற்கூறு. "அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்'' என்று ஜநஸ்தா$_2$நத்திலே

பெருமாளும் பிராட்டியும் இளையபெருமாளுமாய்ப் போய்ப்புக்கு, அங்குத்தை ரிஷிகளை "ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி" (ரா.ஆ.5–33) என்றபேக்ஷித்து, அவர்களநுமதியோடேயிருக்கிற காலத்திலே அவ்விருப்புக்கு விரோதி$_4$களாய்வந்த ஜநஸ்த$_2$ாநவாஸிகளான க$_2$ராதி$_3$களை நிரஸித்தாப்போலே, உம்முடைய ஹ்ருத$_3$யத்திலுமிருப்பேனென்று அநுமதிபெற்றுவந்து புகுந்து, அங்கு விரோதி$_4$களான ராக$_3$ாதி$_3$களை நிரஸித்தானென்று சொன்னீர்; அந்த ராக$_3$ா$_3$திகளாகிறன – ஶப்$_3$த$_3$ாதிவிஷயப்ராவண்யமடியாக வருவதொன்று; அந்தப்ராவண்யந்தனக்கடி – அஹங்கார மமகாரங்களாகிற மதிளையிட்டுக்கொண்டு நவத்$_3$வாரமானபுரத்திலே வர்த்திக்கிற "இந்த்$_3$ரியாணும் ஹி சரதாம் யந்மநோऽநுவிதீ$_4$யதே" (கீ$_3$தை 2–67) என்கிறபடியே சக்ஷுராதி$_3$கரணங்களோடேகூடின மநஸ்ஸன்றே; இந்தத் தீமன(திருவாய்2–7–8)ங் கெட்டாலன்றோ ராக$_3$ாதி$_3$கள் போவது, அவை போனாலன்றோ அவன் "பேரேன்"(திருவாய்10–8–2) என்றிருப்பது; அதுகிடக்கிடீர், அவன்றானேவந்து மேல்விழுந்து கிடக்கச்செய்தே, "சென்றதாமென சிந்தனை" என்றும், "உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிர்" என்றும் உம்முடைய திருவுள்ளந்தானே மேல்விழாநின்றதென்று சொன்னீர். இது இப்படி மேல்விழும்போது அவ்வரணழிந்ததாகவேணும்; அழித்தாராரென்ன; அந்த ஜநஸ்த$_2$ாநவாஸிகளான க$_2$ராதி$_3$களுக்குக் குடியிருப்பாய் அரணோடே கூடின லங்கையை, ராவணனை அழிப்பதற்கு முன்னே, "நேயமஸ்தி புரீலங்கா" (ரா.ஸு. 43–25) என்கிறபடியே அஸத்கல்பமாக்கி இவர்களுக்கதி$_4$ஷ்ட$_2$ாநபூ$_4$தனை

ராவணனையும் ஸபரிகரமாக ஓரம்பாலே உருட்டின சக்ரவர்த்தித்திருமகனே யிவ்வரணை யழித்து *மநோரஜநீசரனை *விவேகஶரஜால(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை12–31)த்தாலே ஶமிப்பித்தானென்கிறார்.

[சதுரமாமதிள்சூழ்] சதுரஶ்ரமாய்க்கட்டளைப் பட்டு அரணுகைப்போரும்படி ஒக்கத்தையுடைத்தான மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருக்கும்; கட்டளைப் பட்டிருக்கையாகிறது – “வேலைசூழ்வெற்பெடுத்த இஞ்சி சூழிலங்கை” (திருச்சந்த–39) என்கிறபடியே கடலை அகழாகவுடைத்தாய், அநந்தரம் காடாய் பர்வதமாய் அதின்மேலே மதிளாயிறேயிருப்பது.

[மாமதிள்] சந்த்$_3$ராதி$_3$த்யர்களும் பின்னிட்டியே வரும்படியான ஒக்கத்தையுடைத்து. “பீ$_4$ஷோதே$_3$தி” (தை.ஆந.8–1) என்னும்படியிறேயிருப்பது. ஈஶ்வரன் நேர்நிற்கவுமெதிரிடப் பண்ணின மதிளிறே. இவ்வழகையுமரணையும் விஶ்வஸித்திறே பையல் பெருமாளோடே எதிரிட்டது. இது தானிட்ட மதிளென்றறிந்திலன். அரணுக்குள்ளேயிருக்கச் செய்தே பெருமாளோடே எதிர்க்கையாலே இது தான் அழிக்கைக்குடலாய்த்து; அவ்வரணைவிட்டுப் பெருமாள் தோளையே அரணுகப்பற்றின ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணுழ்வான் “க$_2$ஸ்த$_2$ ஏவ வ்யதிஷ்ட$_2$த” (ரா.யு.17–8) என்று ஆகாஶத்திலே நிலைபெற்று நின்ருனிறே.

[இலங்கை] குளவிக்கூடுபோலே பிறரை அறிந்துபுக்கு ஒதுங்குமிடம். ஸத்துக்களுக்கு

ப்ரவேஶிக்கவொண்ணுதபடி இருக்கும் அரணும் மதிளுமென்கை. "இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே । தத₂ா ஹி விபரீதா தே பு₃த்₃தி₄ராசாரவர்ஜிதா" (ரா.ஸு.21–9) "ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே" என்னவே, "இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி" என்னுமர்த்த₂ம் சொல்லிற்றுயிறேயிருப்பது; ஆனால் இது சொல்லிற்றென்னென்னில்; மனேக் கேடரில்லாமையோ? நீ உனக்கில்லாமையோ வென்கை. நல்வார்த்தை சொல்லுவாளுெருவனுண் டாக, "த்வாம் து தி₄க் குலபாம்ஸநம்" (ரா.யு.16–15) என்று புறப்படவிட்டானிறே. கல்லாதவரிலங்கை (நான். திருவ–53)யிறே.

திருவடிவர, ராக்ஷஸர் வருவதற்குமுன்னே லங்கையிறே கண்டெதிர்த்தது. ஒரு கைம்பெண் டாட்டிக்கும் அடைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்படியிறே ஊருமரணுமிருப்பது. [இலங்கைக்கிறைவன்] "முழஞ்சிலே ஸிம்ஹம் கிடந்தது" என்னுமாப் போலே. அதுக்கு மேலே "லங்காம் ராவணபாலிதாம்" (ரா.ஸு.1–39) என்கிறபடியே புலிகிடந்ததூறென்று அஞ்சுமாப்போலே அஞ்சவேண்டும்படியிறே இதுக்கு நிர்வாஹகனுன ராவணன்படி. [இறைவன்] ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தைக் கலவிருக்கை யாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே காணும் தானும் லங்கைக்கு ஈஶ்வரனென்றிருந்தபடி.

விரக்தனுன திருவடியுங்கூட மதித்த ஐஶ்வர்ய மிறே. "யத்₃யத₄ர்மோ ந ப₃லவாந் ஸ்யாத₃யம் ராக்ஷஸேஶ்வரः । ஸ்யாத₃யம் ஸுரலோகஸ்ய

ஶக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா॥ (ரா.ஸு.49–17) [இறைவன்] து$_3$ர்வர்க்$_3$க$_3$ங்களடைய ஒதுங்க நிழலாயிருக்குமவன். ஒருவன் ஸாத்த்விகனுனல் அவன் பக்கலிலே ஸத்துக்களடைய ஒதுங்குமிறே; அப்படியிறே எதிர்த்தலேயும். யாவனெருவனேக்கொலே செய்ய நினேக்கிருர், அவன் தன்னேயே அவ்வரணுக்குக் காவலாக வைப்பர்கிடீர் அல்பமநுகூலித்தாணுகில்; தாயையும் தமப்பனேயும் சேரவிருக்கவொட்டாதே பிரித்தபையலிறே இவன். “தேந ஸீதா ஜநஸ்த$_2$ாநாத்$_3$ த்$_4$ருதா ஹத்வா ஜடாயுஷம்”(ரா.யு.17–11) ஹரணத்துக்குப் பரிஹாரமுண்டு. ஹநநத்துக்குப் பரிஹாரமில்லேயிறே. இவர்திருவுள்ளமும் பரிஹார மில்லேயென்று புண்பட்டிருக்குமிறேயிது. [தலேபத்துதிரவோட்டி] இப்படி ப$_4$க$_3$வத$_3$பசார பா$_4$க$_3$வத$_3$ாபசாராஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு எல்லே நிலமான பையலுடைய வரப$_3$லத்தாலே பூண்கட்டின தலேகளேப் பனம்பழங்களேக் காற்றுதிர்க்குமாப் போலே, முளேக்கிற தலேகள் விழுகிற தலேகளேக் காணும்படி நெடும்போது லீலாரஸமநுப$_4$விக்க, இத்தைக் கண்ட தே$_3$வர்கள் “இங்ஙனே முடிய நடத்துமாகிற்செய்வதென்” என்று அஞ்ச, இவனேக் கொல்லவென்றுவைத்த அம்புதன்னே வாங்கி உதிரும் படியாக ஓட்டி. அநுகூலிக்குமவன் ப்ரதிகூலித்தாற் சொல்லவேண்டாவிறே. பூசலிலே யிளேப்பித்து வைத்து ஓடவடித்தபடி; “க$_3$ச்ச$_2$ாநுஜாநாமி” (ரா.யு.59–144) என்கிறபடியே.

[ஓர்வெங்கணேயுய்த்தவன்] அமோக$_4$மாயிருக் கையும், நிரஸித்தல்லது மீளாதிருக்கையும்.

[உய்த்தவன்] ப்ரயோகி$_3$த்தவன். மற்றைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்தி$_2$தமன்றோ வென்று ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்$_3$விதீயமான ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிகூல்யத்திலே முதிரநின்றானென்றறிந்த பின்பு ப்$_3$ரஹ்மாஸ்திரத்தை விட்டபடி.

[ஓதவண்ணன்] ராவணவத$_4$ாநந்தரம் மஹாராஜ ப்ரப்$_3$ருதிகளுடைய யுத்$_3$த$_4$ஶ்ரமமடையப்போம்படி ஒருகடற்கரையிலே நின்றாப்போலேயிருக்கை. ராவணனை நிரஸித்தானித்தனை போக்கி, லங்கையிலொன்றும் குறியழியாமல் லங்கைஶ்வர்யமடையத் தன்னதாக்கினானிறே; அத்தை விபீ$_4$ஷணவிதே$_4$யமாக்கின ஔத$_3$ார்யத்துக்கு, உத$_3$ார ஸ்வப$_4$ாவமான கடல்போலேயிருந்துள்ள ஸ்வப$_4$ாவத்தை யுடையவனென்று, ''ஓதவண்ணன்'' என்கிறராகவுமாம். அன்றிக்கே, ''ஓதவண்ணன்'' என்று பெரியபெருமாளைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இத்தால் ப்ரதிகூலரை அம்பாலே யழிக்கும்; அநுகூலரை அழகாலே அழிக்குமென்கை.

[மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான்] வினையற்றவாறே ஆடல்பாடலுக்கிடங் கொடுத்தபடி. சிலர் பாடப்புக்கால் ஆடுவாரும் வேணுமிறே. மயில்களாடப் புக்கன. [மாமயில்] ஒரு மயில் தோகைவிரித்தால் திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப் போலேயிருக்கை. ''மாதலிதேர் முன்புகோல்கொள்ள

தொடுத்ததலைவன் வரவெங்குங் காணேன்'' (நாச்.திரு 5–3) என்று என்னோட்டையா ளொருத்தியுடைய விரோதி$_4$யான ராவணனுடைய தாய்தலை யற்றற்று விழும்படி ஶரவர்ஷத்தை யுண்டாக்கின அந்த வீரன் என்னுடைய விரோதி$_4$யையும் போக்கிக்கொடுவரக் காண்கிறிலேனென்று கண்மறையப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளிறே ஒருத்தி. அப்படியிருக்க வேண்டாதபடி ''செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்றநஞ்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்'' (திருமாலை–11) என்கிறபடியே அந்தச்சேவகனார்தாமே ராவணவத$_4$ா நந்தரம் அந்த யுத்$_3$த$_4$ஶ்ரமமாறும்படி தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளினார்.

கோயிலிற் சோலைகள் நித்யவஸந்தமாய் மது$_4$ஸ்பீ$_2$தமாயிருக்கையாலே, அந்தமது$_4$வைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பாநம்பண்ணி, அந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக வண்டுகளானவை கலவியால்வரும் அருமையில்லாமையாலே பாட்டை மது$_4$ரமாம்படியாக ''தென்னாதெனா'' (திருவாய் 3–6–1) என்று முரலாநிற்க, சிந்துக்காடுவாரைப் போலே, ஶ்லாக்$_4$யமான மயில்களானவை, இவ்வூரிற்சோலை கொண்டல்மீதணவுஞ்சோலை (திருமாலை–14) யாகையாலே ஆலித்தாடா நிற்கும்; இவ்வூரில் வர்த்திக்குமவர்களுக்கு ஸாரஸ்யமும் செருக்குமேயாயிருக்குமித்தனை. பராவஸ்த$_2$னானபோது நித்யமுக்தரும் தன்னை யநுப$_4$வித்து, ''ஹாவுஹாவுஹாவு'' (தை.ப்$_4$ருகு$_3$ 10–6) என்று களிப்பர்கள். அவதீர்ணனானபோது ''கா$_3$யந்தி கேசித் – ந்ருத்யந்தி கேசித்''(ரா.ஸு.61–14)

என்று முதலிகள் ஆடுவதுபாடுவதாவர்கள். அர்ச்சாரூபியாகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளப் புக்கவாறே, வண்டுகளும் மயில்களும் பாடுவதாடுவதாகாநிற்கும். ராஜா வெள்ளைச் சட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச் சட்டையிடு மித்தனையிறே.

[அரங்கத்தம்மான்] ஸம்ஸாரிகளுக்காகக் கோயிலிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனுடைய. அங்ஙனன்றிக்கே, "அம்மான்" என்று ஸௌலப்$_4$யகாஷ்டை$_2$யால் வந்த மஹத்தையைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம். [திருவயிற்றுதரபந்தம்] பண்டேதிருவயிறுதான், "சிற்றிடையும்" (திருவாய் 5–5–8) என்கிறபடியே வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்திருப்பது. அதுக்குமேலேயிறே * ஆப$_4$ரணஸ்யாப$_4$ரண(விக்ரமோர்வஸீயம்2–3)மான திருவுத$_3$ரப$_3$ந்த$_4$நம். பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. [என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே] அந்தத் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்திலும் செல்லவொட்டாதே திருநாபீ$_4$கமலத்தினின்றும் வரவீர்த்து, இதுக்காஶ்ரயமான திருவயிற்றிலும் போகவொட்டாதேதான் மேல்விழுந்து ரக்ஷித்துத் தன்னேற்றமடையத் தோற்றும்படி, மத்தக$_3$ஜம் போலே செருக்காலே பிசகிநின்று உலாவா நின்றது. "விஶ்வஸ்யாயதநம் மஹத்" (தை.நா.11) என்றும், "நெஞ்சநாடு"(திருவாய் 8–6–4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே என்னுடைய பெரிய ஹ்ருத$_3$யத்திலே நின்று அழகுசெண்டேறா நின்றது.(4)

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றி யென்னுள்புகுந்தான்
கோரமாதவம் செய்தனன் கொலறியேனரங்கத்தம்மான்–
ஆரமார்பதன்றோ அடியேனை யாட்கொண்டதே.(5)   {திரு

அவ: ஐந்தாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றுசான பெரியபிராட்டியாருடனே * திருவாரமார்பானது என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டதென்கிறார். மூன்றும்பாட்டிலே திருநாபீ$_4$ கமலம் ப்$_3$ரஹ்மாவை த$_4$ரித்துக் கொண்டிருக்கிற தன்மதிப்பையும் அழகையுங் காட்டி, தம்முடைய திருவுள்ளத்தைத் திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தினின்றும் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, அங்கே அது சூழியாறுபட்டபடியிறே சொல்லிற்று; கீழிற்பாட்டில் இத்தைக் கண்ட திருவயிறுனது ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் தானே த$_4$ரித்துக் கொண்டிருக்கிற மதிப்பையும், யஶோதை$_3$ப்பிராட்டி கட்டக் கட்டுண்ட தழும்பைக்காட்டி, தன்னுடைய ஸௌலப்$_4$யத்தையும் சிற்றிடையான அழகையுங்காட்டி, அத்திருநாபீ$_4$ கமலத்தினின்றும் திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே ப்ரிசிக்க, அங்குப்போக ஒட்டாதே அப்படிக்குப் பட்டங்கட்டியிருக்கிறுப்போலே இருக்கிற திருவுத$_3$ர ப$_3$ந்த$_4$நம் மேலிட்டுநின்று ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடியையிறே சொல்லிற்று.

அந்தத் திருவயிற்றுக்கு ஒருகாலவிஶேஷத்திலே பாத$_3$ராசித்கமாக ஸகலாண்ட$_3$ங்களையும் வைத்தத் தாலுண்டான மதிப்பும், ஒருகால் யஶோதை$_3$ப்பிராட்டி கட்ட அத்தால்வந்த ஸௌலப்$_4$யமுமிறேயிருப்பது.

அப்படியன்றே திருமார்பு; ''ஶ்ரீவத்ஸஸம்ஸ்த₂ாநத₄ரமநந்தே ச ஸமாஶ்ரிதம் –ப்ரத₄ாநம்'' (வி.பு.1–22–69) என்றும், ''ஆத்மாநமஸ்ய ஜக₃தோ நிர்லேபமகு₃ணமலம் । பி₃ப₄ர்த்தி கௌஸ்துப₄மணி ஸ்வரூபம் ப₄க₃வாந் ஹரிஃ ॥ (வி.பு.1–22–68) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களை ஶ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப₄ முக₂த்தாலே த₄ரித்துக் கொண்டிருக்கிற பெரியமதிப்பையும், அவனுடைய ஸ்வரூபாதி₃களுக்கு நிரூபகபூ₄தையாய், நீர்மைக் கெல்லை நிலமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமாயிருக்கிற ஏற்றத்தையும், உப₄யவிபூ₄திநாத₂னென்றிட்ட தனிமாலையை த₄ரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்தையுமுடைத்தாய், ''அக்குவடமுடுத் தாமைத்தாலி பூண்ட வநந்த சயனன்'' (பெரியாழ். திரு 1–8–2) என்கிறபடியே யஶோதை₃ப்பிராட்டி பூட்டின ஆப₄ரணங்களையும் உடைத்தாயிறேயிருப்பது.

ஆகையாலே அந்தத் திருமார்பானது ''திருவயிற்றிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஆதி₄க்யத்தையும் ஸௌலப்ய₄த்தையும் திருவாரமுள்ளிட்ட ஆப₄ரணச்சேர்த்தியால் வந்தவழகையுமுடையோம் நாமன்றோ? ஆனபின்பு பேர்கலமான நமக்குச் சிற்றிடையானதான் நிகரோ?'' என்று தன்னிறுமாப்பைக்காட்டி, அத்திருவுத₃ரப₃ந்த₄நத்தினின்றும் தன்பக்கலிலே இசித்துக் கொள்ள, தம்முடைய நெஞ்சளவன்றிக்கே கரணியான தம்மையும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதிகளைப் பிறப்பித்து அடிமைகொண்ட

படியைச் சொல்லுகிறுர்.

வ்யா: [பாரமாய பழவினைபற்றறுத் தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] கீழ்ப்பாட்டிலே ராக₃ாதி₃தே₃ாஷங்களுக்கு அந்தர்பூ₄தமான *மநோரஜநீசரனைப் பெரியபெருமாள் கொடுத்த *விவேகஶரஜாலத்தாலே(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை–12–31)ஶமிப்பித்தபடியிறே சொல்லிற்று; அதிலே ஓரபேக்ஷையோடே அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு.

அவர் தந்த விவேகஶரஜால(ஸாத்வத ஸம்ஹிதை12–31)த்தாலே மநோரஜநீசரனை வென்றுரென்றீர், அந்த விவேகஜ்ஞாநமாகிறது "ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்"(கீ₃தை.14–17) என்கிறபடியே ஸத்த்வாபி₄வ்ருத்₃தி₄யாலே உண்டாமதன்றே; அந்த ஸத்த்வந்தான் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்தால் பிறக்குமதிறே; அந்த ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தான் "கர்மவஶ்யா கு₃ணா ஹ்யேதே" (வி.பு.2–13–70) என்கிறபடியே கர்மவஶ்யங்களாயன்றே இருப்பது; அப்படியிருக்கிற கர்மங்கள் தான், "த₄ர்மேண பாபமபநுத₃தி" (தை.நா.50) என்கிறபடியே நிவ்ருத்திகர்மாநுஷ்ட₂ாநத்தாலே போக்குமவையன்றே; அந்தக் கர்மாநுஷ்ட₂ாநத்துக்கு யோக்₃யமான த₄ர்மமே பிடித்தில்லாத உமக்கு அந்த து₃ஷ்கர்மங்கள் போனபடி யென்னென்ன; அநுஷ்டே₂யமான ஸாத்₄யகர்மங்களாலே போக்கிலன்றே ஸாத்₄யதையே பிடித்தின்றியிலே யொழிவது, "க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம்" (ப₄ார.ஆர.87–26)

''ராமோ விக்$_3$ரஹவாந் த$_4$ர்ம:'' (ரா.ஆ.37–13) ''அறஞ்சுவராகிநின்றவரங்கனார்'' (திருமாலை–6) என்கிறபடியே ஸித்$_3$த$_4$ஸ்வரூபனான அவன்றானே கைத்தொடனாய்ப் போக்கினானென்கிறார்.

[பாரமாய] ''வானக்கோனைக் கவிசொல்ல வல்லேன்'' (திருவாய் 4–5–9) என்கிறபடியே *மலக்குநாவுடைய (திருவாய்.6–4–9) நம்மாழ்வாரும் வகைசொல்லமாட்டாதே ''தொன்மாவல் வினைத் தொடர்'' (திருவாய் 3–2–2) என்று திரளச்சொன்னாப் போலே இவரும் 'பாரமாய' என்கிறார். கர்மத்தினுடைய கனத்தினாலே அல்பஶக்திகனான தான் ஸம்பாதி$_3$த்ததாயிருக்கச்செய்தேயும், வகைசொல்லப் போகாத படியாயிறே இருப்பது. ஸர்வஶக்தியான அவன் போக்கும்போதும் வகையில் போக்கப்போகாது. தொகையில் போக்குமித்தனை. வகையாவன – தான் சதுர்வித$_4$ தே$_3$ஹப்ரவேஶத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பனவும், பரிக்$_3$ரஹ தே$_3$ஹத்திலே பிறக்கிற ருசிக்கு அடியாயிருப்பனவும், விஷயப்ராவண்யத்துக்கு அடியாயிருப்பனவும், தே$_3$வதாந்தரங்களுக்கு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யமென்றிருக்கும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கடியாயிருப்பனவும், ஈஶ்வரனைப்பற்றி நிற்க ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பனவுமாக ஒருசுமையாயிறே யிருப்பது.

அதுக்குமேலே, விஹிதாநநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலும் நிஷித்$_3$த$_4$ாசரணத்தாலும் பாபகர்மாக்களோட்டை ஸஹவாஸத்தாலுமாக த்ரிவித$_4$மாய், அவைதான் மாநஸ–வாசிக–காயிகரூபேண த்ரிவித$_4$மாயிறே

யிருப்பது. ''யத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மகல்பநியுதா நுப$_4$வேடப்ய நாஶ்யம் தத்கில்பி$_3$ஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்$_3$தே$_4$'' (வை.ஸ்த.60) என்கிறபடியே ப$_2$லாநந்த்யத்தை ''பாரமாய'' என்கிறதாகவுமாம். ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய், ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலேயாயிருக்கை. இப்படி ப$_4$ாரமாகைக்கு ஹேது சொல்லுகிறதுமேல்; [பழவினை] காலமோ அநாதி$_3$; ஆத்மவஸ்துவோ நித்யம்; அசித்ஸம்ஸர்க$_3$மும் அன்றே தொடங்கி அநுவர்த்திக்கிறவையிறே. இக்காலமெல்லாம் கூடக்கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிறே. ''ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி''(கீ$_3$தை.18-66) என்றவன்றனே தள்ளவேண்டும்படியிருக்கை.

[பற்றறுத்து] விரகரானவர்கள் அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாப்போலே ஸவாஸநமாகப் போக்கி. நித்யஸூரிகளுக்குப் பாபஶங்கையுண்டாகிலும் இவர்க்கு இல்லாதபடி பண்ணி. அஜ்ஞாநமும், தத்க்ருதமான கர்மமும், அதடியான தே$_3$ஹ ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முமென்று மூன்ருய், இவற்றை வாஸநாருசியோடே போக்கி. அதாவது அஜ்ஞாநமும் அஜ்ஞாந வாஸநையும் அஜ்ஞாநருசியும், கர்மமும் கர்ம வாஸநையும் கர்மருசியும், தே$_3$ஹமும், தே$_3$ஹ வாஸநையும் தே$_3$ஹருசியுமறுத்து. க்ரமத்திலே அநுஷ்டிக்கும் ஸாத்$_4$ய கர்மமாகிலிறே அடைவே போக்குவது; ஸித்$_3$த$_4$ரூபஞைகயாலே வாஸநை யோடே கடுகப்போக்கினுன்.

அநாதி$_3$காலார்ஜிதமான கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக விட்டவளவேயோ? [என்னைத்

தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] "ஈஶ்வரோऽஹமஹம் பே$_4$ாகீ$_3$" (கீ$_3$தை 16–14) என்றிருக்கிற நான், "தான்" என்றால் பக்ஷபதிக்கும்படி பண்ணினான். (என்னை) "அஹமஸ்ம்யபராத$_4$நாமாலய:" (அஹிர்.புத்$_3$.37–30) என்றும் "பாவமே செய்து பாவியானேன்" (பெரிய திரு 1–9–9) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அபராத$_4$மே நிரூபகமாம்படி இருக்கிற என்னை. இப்பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத என்னை. பாபம்படும் ஆகரமென்றுமாம். "அக$_4$மஹோத$_3$தி$_4$:" (?) இப்படி நோவுபட்டோமென்கிற அநுதாபமுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை.

[தன்வாரமாக்கி வைத்தான்] என்பாபம் தனக்குக்கூறாக என்பேரிலே அவனுக்கிருப்பென்று தன்பேரில் எனக்கிருப்பாக்கினபடி; அன்றியிலே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னைக் கூறாகப்பற்றும்படி பண்ணினான். [வைத்தான்] தம்முடைய நினைவன்றியிலே அத்தலையாலே வந்ததென்று தோற்றவைத்தானென்கிறார். "மாறுசெய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப- இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே" (திருச்சந்த–116). ராவணனை ஸபரிகரமாகக்கொன்று வெற்றிகொண்ட பின்னை, என்னைத் தம்மோடே ஒருபேராகக் கூட்டுகையாலே யமாதி$_3$களால் நினைக்கவொண்ணாதபடியானேன். (வைத்தான்) இச்சந்தாநச்சாபம் வைத்தான்.

[வைத்ததன்றி யென்னுள் புகுந்தான்] என்னுடைய து$_3$ஷ்கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, தானறிந்த மதிநல(திருவாய்1–1–1)த்துக்குத் தன்னையே

விஷயமாக்கி வைத்ததுக்குமேலே, நாம் அஸந்நிஹிதராவுதோமாகில் முன்புத்தை ருசிவாஸனைகள் மேலிட்டு, பழையபடியே து$_3$ஷ்கர்மங்களைப்பண்ணி நானகலக்கூடுமென்று பார்த்து, அவைமேலிடாதபடி என்னெஞ்சிற் புகுந்து, தன்னுடைய வாஸநாப$_3$லத்தாலே அவை தேய்ந்தறும்படி பண்ணியிருந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] ''அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்'' (திருவாய். 8–8–2) என்றும், ''பேரேனென் றென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்'' (திருவாய். 10–8–2) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே – எத்தனையேனு மளவுடையவர்களளவிற் செய்யுமத்தை என் நிகர்ஷம்பாராதே வஸிஷ்ட$_2$ன் சண்டாளக்$_3$ருஹத்–திலே புகுமாப்போலே புகுந்தான். [என்னுள் புகுந்தான்] ''அநஶ்நந்நந்ய:'' (முண்ட$_3$ 3–1–1) என்கிறபடியே இத்தோடொட்டற்றிருக்கும் அவனுக்கு இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

[கோரமாதவஞ் செய்தனன்கொல்] முன்பே ..னத்திருந்தது; இப்பேறு ஸித்$_3$தி$_4$க்கும்போது ''தபஸா ..விந்த$_3$தே மஹத்'' (ப$_4$ார.வந.89–19) என்கிறபடியே நெடுங்காலம் அதிகே$_4$ாரமான பெரிய தபஸ்ஸுக் ..ளைப் பண்ணினேனோ? ''மஹதா தபஸா ராம! மஹதா ..ாபி கர்மணா'' (ரா.ஆ.66–3) ''தே தம் ஸோம ..பிவோத்$_3$யந்தம்'' (ரா.ஆ.1–11) என்னுமவனைப் பெறும்போது அதிகே$_4$ாரமான தபஸ்ஸைப் ..ண்ணவேணுமிறே. (அறியேன்) அறிகிறிலேன். ..னறியவொன்றுமில்லை. இப்படி ஶங்கிப்பானென்

னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே, அவன்றன் நதீ₃தீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸைப்பண்ணினேனோ அறிகிறிலேன். கோ₄ரமான யுத்₃த₄த்திலே தம்மையழியமாறின பெரியவுடையாரைப் போலேயிருக்கை. "எந்நன்றி செய்தேனோ என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" (திருவாய். 10–6–8) என்று தம்பக்கல் ஒருநன்மைகாணாமை யாலே ஸம்ஶயிக்கிறார். "நிர்ஹேதுகமாக இப்படி உபகரிப்பதே!" என்றிறே இவர்வித்₃த₄ராகிறது. இத்தால் – நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தானென்றபடி. தம்மையும் தம்முடைமையையும் நமக்காக்கினவர்க்கு நம்மையும் நம்முடைமையையும் அவர்க்காக்கின முறை முதுகு தேய்த்தோமித்தனையன்றோ என்று, எல்லாஞ்செய்தும் தான் ஒன்றுஞ்செய்திலனாயிறே அவனிருப்பது; 'அடியார்க் கென்செய்வனென்றே இருத்தி நீ' (பெரிய திருவ–53) என்னக்கடவதிறே.

"அறியேன்" என்றவர்தாமே ஸர்வதா₃ இக்கனத்தபேற்றுக்கு ஒரு ஹேதுவுண்டாக வேணுமென்று விசாரித்து, அறிந்தேனென்கிறார் மேல்; [அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்றோ வடியேனை யாட்கொண்டதே] இவருடைய கோ₄ரமாதவம் இருக்கிறபடி. [அரங்கத்தம்மான்] இவருடைய விரோதி₄யைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வாய்த்து இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. இவருடைய பேறு தன்னதாம்படி தாம்பண்ணுகைக்குண்டான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்பேற்றுக்கு

ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினுனும் அவனுயிருந்தது; இல்லையாகில் எனக்கு இக்கனவியபேற்றுக்கு வேறு உபாயம் உண்டாகமாட்டாதே.

[திருவாரமார்பதன்றே] பெரியபிராட்டியாரையும் ஆரத்தையுமுடைத்தான திருமார்பன்றே. பெரியபெருமாள் தாமன்றே. "ஹிரண்யவர்ணும்" (ஸ்ரீஸூக்தம்–1) "ஹிரண்யப்ராகாராம்" (ஸ்ரீஸூக்தம்–4) என்கிற பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமாய், அதுக்கு ஹிரண்யமயமான திருமதிள்போலே இருக்கிற திருவாரத்தை உடைத்தாயிறே திருமார்பிருப்பது, அந்தத் திருமார்பன்றே. இத்தால் தமக்குப்பற்றுசாகத் தாய்நிழலிலே ஒதுங்குகிறுர். இவனைக்குறித்து, "தேந மைத்ரீ ப₄வது" (ரா.ஸு.21–20) என்றும், அவனைக் குறித்து "நகஶ்சிந் நாபராத்₄யதி" (ரா.யு.116–44) என்றும் சிறையிலேயிருந்தே சேரவிடப் பார்க்குமவள் மார்பிலேயிருந்தால் சேரவிடச்சொல்ல வேணுமோ. அழகியமார்பிலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றுயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக் குடலாயிருக்குமித்தனை. "ஸர்வபூ₄ஷணபூ₄ஷார்ஹாঃ" (ரா.கி.3–15) என்னுமாப்போலே.

[அடியேன்] முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப் போலே அழகுக்குத் தோற்றவடிமை; இது பிறந்துடைய வடிமை. முந்துற "தா₃ஸோ ராமஸ்ய" (ரா.ஸு.36–2) என்றவன் பிராட்டி கடாக்ஷம் பெற்றவாறே, "தா₃ஸோऽஹம் கோஸலேந்த்₃ரஸ்ய"

(ரா.ஸு.42–34) என்றுனிறே. [அடியேனை] ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ங்களுக்கு முன்னே ஶேஷத்வம் ப்ரத$_2$ம நிரூபகமான என்னையன்றே. [ஆட்கொண்டது] இழந்த ஶேஷத்வத்தைத் தந்தது.

முடிக்குரியவனை முடிசூட்டுமாப்போலே, என்னுடைய ஸ்வரூபவிரோதி$_4$யையும், ஆஶ்ரயண விரோதி$_4$யையும், உபாயவிரோதி$_4$யையும், உபேய விரோதி$_4$யையும், போ$_4$க$_3$விரோதி$_4$யையும் போக்கி, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது; தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாம்படிபண்ணி, பெரியபிராட்டி யாரையிடுவித்து, "நகஶ்சிந் நாபராத்$_4$யதி" (ரா.யு.116–44) என்னப்பண்ணி, பெரியபெருமாளையிடுவித்து என்னுடைய விரோதி$_4$ பாபங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்குவித்து, அவர் தம்முடைய போ$_4$க்$_3$யதையை என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு புகுரும்படிபண்ணி, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூப மான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றே.

[அடியேனையாட் கொண்டது அந்தத் திருமார்பன்றே] என்னைப்போலே இருப்பார், வேறே சிலரைத் திருத்தி அடிமைகொள்ளுகைக்கு, "பாயுநீரரங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட மாயனார் திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந்தோளும் தூயதாமரைக்கண்களுந்துவரிதழ்ப் பவளவாயும், ஆயசீர் முடியுந்தேசும்" (திருமாலை–20) என்று தாம் கிடக்கிற ஊருக்கு அலங்காரமான ஆற்றழகு

தொடங்கிக் காட்டவேண்டிற்று. எனக்கு மார்பொன்றுமே யமைந்தது. அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் கு$_3$ணங்கிடீர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலேயழுந்தினாரை கு$_3$ணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம்; கு$_3$ணத்திலே அழுந்தினார்க்கு கு$_3$ணமேவேணும். நீரிலேயழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுத் தெளிவிக்கும் இத்தனையிறே.

இப்பாட்டில் அந்தர்யாமிப்$_3$ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வவ்யாபிஶக்தியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (5)

6. துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில் சூழரங்கநகர்மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாநிலமெழுமால்
வரைமுற்றும்
உண்டகண்டங்கண்டீரடியேனை யுய்யக்கொண்டதே.

அவ: ஆறாம்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையுமமுது செய்தருளின கண்ட$_2$த்தினழகு என்னை யுண்டாக்கிற் றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்தில் ஏறிட்டதென்றுமாம். கீழ்ப்பாட்டில் – திருமார்பானது ஹாராத்$_3$யாப$_4$ரண ஶோபை$_4$யையும் பெரியபிராட்டி யாருக்குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற மேன்மை யையுங்காட்டி, தம்மைத் திருவயிற்றினின்றும் பரவீர்த்து எழுதிக்கொண்டிபடியிறே சொல்லிற்று; இதில் – அந்தத் திருமார்புக்குமேலாய் "ரமயது ஸ மாம் கண்ட$_2$: ஶ்ரீரங்க$_3$நேதுருத$_3$ஞ்சிதக்ரமுக தருணக்$_3$ரீவா கம்பு$_3$ப்ரலம்ப$_3$மலிம்லுச: । ப்ரணயவிலக$_3$ல்லக்ஷ்மீ

விஸ்வம்ப$_4$ரா கரகந்த$_3$ளீகநகவலய க்ரீட$_3$ா ஸங்க்ராந்தரேக$_2$ இவோல்லஸந்'' (ர.ஸ்த1-104) என்கிறபடியே கமுகுக்கன்றின் கழுத்துப்போலே பசுகுபசுகென்றிருப்பதாய், ரேக$_2$ாத்ரயாங்கிதமாய், இரண்டருகும் நெருங்கி நடுவு பெருத்திருக்கை யாலும், மொசுகுமொசுகென்றிருக்கிற நாத$_3$த்தை உடைத்தா யிருக்கையாலும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் போலேயிருக்கிற திருக்கழுத்தானது; இந்தத் திருமார்புக்குள்ளது, "அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா" (திருவாய் 6-10-10) என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயில்கட்டணமாயிருக்கிற ஆகாரமும், திருவாரத்தாலே அலங்க்ருதமானவாகாரமுமே யன்றே; இவளைப்போலே சங்குதங்குமுன்கைநங்கை (திருச்சந்த-57)யாயிருப்பார் அநேகம் நாய்ச்சிமார் ஸாப$_4$ரணமான தங்கள் கைகளாலே அணைக்கையாலே அவ்வாப$_4$ரணங்களழுத்த அவற்றாலே முத்$_3$ரிதரா யிருப்போமும் நாமல்லோமோ? ப்ரயளாபத்துவர ஸகலாண்ட$_3$ங்களையும் தத$_3$ந்தர்வர்த்திகளையும் ரக்ஷித்தோமும் நாமல்லோமோ? அதுகிடக்க அவள்தான் மார்பிலேயிருந்தணைப்பதும் நம்மையன்றோ? அதுவுங்கிடக்க பாண்ட$_3$வர்கள் தூதுவிடுகிறபோது கட்டிவிட்ட மடக்கோலை இன்றும் நம்பக்கலிலேயன்றோ கிடக்கிறது. அந்த ஹாரந்தனக்கும் த$_4$ாரகம் நாமல்லோமோ என்றாப் போலே தன்னுடைய ஆப$_4$ரணஶோபை$_4$யையும் யௌவநத்தையும் ஆபந்நிவாரகத்வத்தையுங்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரளயத்தினின்றும் எடுத்து உஜ்ஜீவிப்பித்த தென்கிறார்.

வ்யாஃ [துண்டவெண்பிறையன்றுயர்தீர்த்த-வன்] கீழ்ப்பாட்டிலே என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே என்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி அநாதி$_3$காலார்ஜிதமாய் அவஶ்யமநுபோ$_4$க்தவ்-யமாய்(ப்$_3$ரஹ்மவைவர்த்தம்–ப்ரக்ருதி க$_2$ண்ட$_3$ம் 26–70), பிடரியைப் பிடித்துக்கொடுநிற்கிற து$_3$ஷ்கர்மங்களை, பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாக, "தத்க்ஷணாதே$_3$வ நஶ்யதி" (க்ருஷ்ணாஷ்டகம்) என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் நஶிப்பித்தார் என்றிறே சொல்லிற்று; இத்தைக்கேட்டவர்கள், *பாரமாயபழவினையடைய அவள் புருஷகாரமாகப் போக்கினாரென்னுமிடம் ஆஶ்சர்யமாயிருந்ததீ! இது உபபந்நமென்று நாங்களறியும்படி என்னென்ன; என்னைப்போலே தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே ஈஶ்வராபி$_4$மாநியான ருத்$_3$ரனானவன், லோககு$_3$ருவு மாய்த் தனக்குப் பிதாவுமான ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய ஶிரஸ்ஸை நக$_2$த்தாலே யறுத்து, இப்படித் தன்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியான துயரை ஸம்பாதி$_3$த்து, அது போகைக்காக க்ஷீராப்$_3$தி$_4$நாத$_2$ன் பாடேறவர, அவ்விடத்தே தானும் பெரியபிராட்டி யாருமாய்த்தோன்றி, "ஸ்ரீமாந் மயா பி$_4$க்ஷாம் ப்ரயாசிதஃ" (மாத்ஸ்ய புரா –182) என்கிறபடியே அபேக்ஷாநுகு$_3$ணமாக அவள் புருஷகாரமாக அவனுடைய ப்$_3$ரஹ்மஹத்யையால் வந்த துயரைத் தீர்த்தாப்போலே, "ஸ க$_2$லு ப்$_3$ரஹ்மஹா ப$_4$வேத்" (?) என்கிற என்னுடைய ப்$_3$ரஹ்மஹத்யையையும் போக்கினனென்கிறார்.

இந்தச் சேதநன் மஹாபாதகாதி$_3$பாபங்களைப்

பண்ணி மஹாரௌரவாதி$_3$நரகங்களிலே யமப$_4$டர் கையிலேத்து விடுமளவும் அசித்கல்பனாய்க் கிடந்தநுப$_4$வித்து, அவர்கள் விட்டடித்தவாறே, முற்பட ''ஸ்த$_2$ாவரக்ரிமயோऽப்$_3$ஜாஶ்ச பக்ஷிணஶ்ச ஸரீஸ்ருபா:''(வி.பு.2–6–33) என்கிறபடியே– {முற்பட}ஸ்த$_2$ாவராதி$_3$யோநிகளிலே பிறந்து, ''மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய லோகேऽஸ்மிந் ந மூகோ ப$_3$தி$_4$ரோऽபி வா । நாபக்ராமதி ஸம்ஸாராத் ஸ க$_2$லு ப்$_3$ரஹ்மஹா ப$_4$வேத்''(?) என்கிறபடியே மநுஷ்ய ஜந்மத்திலே பிறக்கவும்பெற்று, ஶ்ரோத்ராதி$_3$ கரணங்களும் விதே$_4$யமாகப் பெற்றுவைத்து, இவற்றைக் கொண்டு ஈஶ்வரனைப்பற்றித் திருநாமஸங்கீர்த்தநமுக$_2$த்தாலே இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடவானாகில் அவனை ''ப்$_3$ரஹ்மஹா'' என்றதிறே. புழுநெருடுகிறவனுக்கும் ப்$_3$ராஹ்மணஶரீரத்தை வதி$_4$க்கிறவனுக்கும் ஹிம்ஸை ஒத்திருக்கச்செய்தே ப்$_3$ராஹ்மணவத$_4$ம் ப்$_3$ரஹ்மஹத்யையென்கிறது, அவனுடைய ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் வந்த கௌ$_3$ரவத்தைப் பற்றவிறே. அப்படியே, ''யஸ்யாத்மா ஶரீரம்''(ப்$_3$ருஹ.5–7–22) என்கிற படியே ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரபூ$_4$தமான ஆத்மாவை அபஹரித்து நாராயணத்வத்தை ஒருவாய்ப்போக்குகிறவனை ப்$_3$ரஹ்மஹாவென்னத் தட்டில்லையிறே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்] ''சலங்கலந்த செஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன்–வாசநீர் கொடுத்தவன்'' (திருச்சந்த–113) என்கிறபடியே தீர்த்த$_2$ஸேவையாலும் தன் தபஸ்ஸாலும் தன்ஶக்தி

மத்தையாலும் போக்கவொண்ணாத வலியதுயரை, பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தன்மார்பில் வாசநீராலே போக்கினது, தம்முடைய துயரைப் போக்கினதுக்கு நித$_3$ர்ஶநமாயிருக்கையாலே அவனை உத$_3$ாஹரணமாக்குகிறார். தாழைமடலைச்சூடி வருவாரைப் போலே ஒருகலாமாத்ரமான வெளுத்த சந்த்$_3$ரனை ஜடையிலே உடையனான ருத்$_3$ரனுடைய பாபத்தைப்போக்கினவன். கலாமாத்ரமான சந்த்$_3$ரனை ஜடையிலே சூடிவந்தானென்கையாலே இப்படி ஆபந்நனாய் வருகிறவிடத்திலும் அலங்காரத்தோடே த்$_3$ருப்தனாய் வந்தானென்கை. வெண்மையாலே சிவந்த ஜடைக்குப்பரப$_4$ாக$_3$மாயிருக்கிறபடி. சுமையராயிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடல் செருகுமாப்போலே, ஸாத$_4$கனாயிருக்கச்செய்தே ஸுக$_2$ப்ரத$_4$ாநனாய் அபி$_4$மாநித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்துவந்தால் அவனல்லது புகலில்லையிறே. இத்தால் ஒருதே$_3$வதையை ஆப$_4$ரணமாக உடையனாகையால் வந்த மதிப்பும், போ$_4$க$_3$ப்ரத$_4$ாநனென்னுமிடமும், முமுக்ஷுவல்லனென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

[வெண்பிறையன்துயர்] தனக்குத்தக்கவாதமிறே. லோகத்துக்கு ஶங்கரனாயிருக்கிறவனுக்கு வந்த து$_3$:க்க$_2$மிறே. இவன் தன்னுடைய க$_3$ர்வத்தாலே ப்$_3$ரஹ்மஶிர:க்ருந்தநம் பண்ணினவநந்தரம் இவன் புத்ரத்வம் குலைந்தாலும் தான் பிதாவானபடியாலே இவனை அழியாதே செருக்குவாட்டுகைக்காக, “கபாலீ த்வம் ப$_4$விஷ்யஸி” (மாத்ஸ்ய. புரா.182) என்று

ப்₃ரஹ்மா ஶபிக்க, இவன்கையிலே, "முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்" (பெரிய திரு 6–9–1) என்கிறபடியே– கபாலத்தைக்கொண்டு ப₃லிபு₄க்கான ஜயந்தனைப் போலே, "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய" (ரா.ஸு.38–33) பண்ணிக்கொண்டு, திருப்பாற்கட லிலே சென்றவளவிலே, "இடர்கெடுத்த திருவாளன்" (பெரிய.திரு. 6–9–1) என்கிறபடியே – பிராட்டியும் தானுமாய்வந்து துயரைத் தீர்த்தானிறே. "ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஃ ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி₄ஃ। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க₃தஃ ।।" (ரா.ஸு.38–33) ஸஃ – பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே தீரக்கழிய அபராத₄த்தைப்பண்ண, அவர் குபிதராய் ப்₃ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைவிட, அது பின்தொடர்ந்து கொடு திரிய, "ஆவாரார் துணை" (திருவாய்.5–1–9) என்கிற படியே ரக்ஷகாபேக்ஷையுடைய காகமானது; பித்ரா ச பரித்யக்தஃ – பெற்றவர்களுக்கு ப₄ரமன்றோ ரக்ஷிக்கை என்றுபார்த்து, இந்த்₃ரன்பாடே சென்றான்; "இந்த்₃ரோ மஹேந்த்₃ரஸ் ஸுரநாயகோ வா த்ராதும் ந ஶக்தா யுதி ராமவத்₄யம்" (ரா.ஸு.51–45) என்கிறபடியே எட்டுக்கதிரும் விட்டெரிகிற பெரிய மதிப்புந்தானு மானலும் ராமவத்₄யனை ரக்ஷிக்கை அரிதாகையாலே, "பூ₄தாநாம் யோऽவ்யயஃ பிதா" (ப₄ார.விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயம்) என்கிறபடியே நிருபாதி₄க ரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்குமாகாதே, ஸர்வபூ₄த ஸுஹ்ருத்தான அவரளவிலே ப்ராதிகூல்யம் பண்ணி அவர்க்கு வத்₄யனானவனன்றோ; இவன் இங்கு புகுருகையாவதென்? "ஸேந்த்₃ராய"–(ப₄ாரதம்) என்னிலோவென்று ப₄யப்பட்டுப் புத்ரமித்

களத்ரங்களோடேகூட எல்லாருங்காண நாற்சந்தியிலே குடநீர் வழித்து விட்டான். ஸூரைஶ்ச – மாதா பிதாக்கள் கைவிட்டவளவிலும் இவர்களுக்கு உபாத்$_4$யர்த்த$_2$மாக ப$_3$ந்து$_4$வர்க்$_3$க$_3$மான தே$_3$வதைகள் கொடுபோய்ச் சீராட்டக்கண்டு போருமே; அந்த வாஸநையாலே அவர்கள் பாடே சென்றான்; ''கஸ்ய பி$_3$ப்$_4$யதி தே$_3$வாஶ்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே$_3$''(ரா.ப$_3$ா.1–4) என்கிறபடியே அபராத$_4$ம் அதுவாகையாலும் பெருமாளுக்கு அஞ்சுகையாலும் மாதாபிதாக்கள் நேராகக் கைவிட்டார்களென்றறிகையாலும் அவர்களும் தள்ளிக் கதவடைத்தார்கள். ஸமஹர்ஷிபி$_4$: – இந்த்$_3$ரன் கைவிட்ட த்ரிஶங்குவையுமகப்படத் தங்கள் தபஸ்ஸை யழியமாறி ரக்ஷித்து, ஆந்ருஶம்ஸ்ய ப்ரத$_4$ாநராயிருக்கும் ருஷிகள்பாடே சென்றான்; அவர்களும் வத்$_4$யஹிம்ஸையிலே பண்ணுவதோ ராந்ருஶம்ஸ்ய முண்டோவென்று கைவிட்டார்கள். த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய – தமப்பனுக்குச் செல்லும் தே$_3$ஶமாகையாலே ஆரேனுமொருத்தர் ஒருகாலா கிலும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பேத$_4$ம் பிறந்து பரிக்$_3$ரஹிக்கக் கூடுமோவென்று த்ரைலோக்யத்திலும் தச்சன் கூட்டின வாசல்கள்தோறும் ஒருகால் புக்காப்போலே ஒன்பதின்கால் புகுந்து திரிந்தான்; அங்கு ரக்ஷகராவாரைப் பெற்றிலன். தமேவ ஶரணம் க$_3$த: – கோபித்தாரேயாகிலும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான உடற்றெடுக்குண்டாகையாலே அவர்கள் முக$_2$த்திற் காட்டில் அம்புவிட்டவர் முக$_2$மே குளிர்ந்திருக் கையாலும், ''ஸக்ருதே$_3$வ ப்ரபந்நாய – ஏதத்$_3$வ்ரதம் மம''(ரா.யு.18–33) என்றருளிச்செய்து வைக்கை

யாலும் அந்தச் சீறின பெருமாளே யமையுமென்று அவரையே தனக்கு உபாயமாகப் பற்றினுன். "ஸர்வபூ$_{4}$தேப்$_{4}$ய:" (ரா.யு.18–33) என்கிற விடத்திலே, "ஸர்வ"ஶப்$_{3}$த$_{3}$ம் அஸங்குசிதோக்தியா கையாலே–பிறரால்வரும் ப$_{4}$யத்தையும், தன்னுல் வரும் ப$_{4}$யத்தையும், ரக்ஷகனுனவென்னுல் வரும் ப$_{4}$யத்தையும் போக்கி ரக்ஷிக்கக்கடவேனென்றபடி. இப்படி இக்காகம் பட்டதுபட்டு, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய பண்ணித்திரிந்தானிறே. லோகத்துக்காக ஸம்ஹர்த்தாவாய்ப் பெரியமதிப்போடே கும்பீடு கொண்டு திரிந்து, தத$_{3}$ாத$_{3}$ர்ஶித பந்த$_{2}$ா(ப$_{4}$ார.ஶாந்தி 350–19)வாய்க் கொண்டு, தன் பு$_{3}$த்$_{3}$த்$_{4}$யா ஒருவனே ஸம்ஹரிக்கப்புக்குப் பட்டபாடிறே இது. "தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பி$_{4}$க்ஷாம் ப்ரயாசித:। விஷ்ணுப்ரஸாத$_{3}$ாத் ஸுஶ்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரத$_{4}$ா। ஸ்பு$_{2}$டிதம் ப$_{4}$ஹுத$_{4}$ா யாதம் ஸ்வப்நலப்$_{3}$த$_{4}$த$_{4}$நம் யத$_{2}$ா॥" (மாத்ஸ்ய.புரா.182) என்று– து$_{3}$ர்மாநியானவன் தானே தன்னபி$_{4}$மத விஷயத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படியிறே அவனுடைய துயரைப் போக்கினபடி. தத்ர – அந்தப் பரமபத$_{3}$த்திலே. நாராயண: – அப$_{4}$ராதம் பாராமல் ரக்ஷிக்கைக்கடியான ப$_{3}$ந்த$_{4}$விஶேஷத்தைச் சொல்லு கிறது. ஸ்ரீமாந் – அந்த ப$_{3}$ந்த$_{4}$விஶேஷம் கிடக்கச் செய்தேயும் "க்ஷிபாமி" (கீ$_{3}$தை.16–19) என்றால் பொறுப்பிக்குமவள். மயா பி$_{4}$க்ஷாம் ப்ரயாசித: – நாட்டையடையக் கும்பீடு கொண்டு அபேக்ஷித ப$_{2}$லப்ரத$_{3}$னுன நான் இரந்தேன். விஷ்ணுப்ரஸாத$_{3}$ாத் – அகவாயிலிருந்து என் அலமாப்பையடைய

அநுஸந்தி$_4$த்துக்கொண்டு போருகிறவனுடைய ப்ரஸாத$_3$ மடியாக. ஸுஶ்ரோணி! – உன்னுடைய ஸௌப$_4$ாக்$_3$யவிஶேஷமிறே. தத்–கபாலம் – ஒருகாலும் நிரம்பாதே விடாதே கிடந்தது. ஸஹஸ்ரத$_4$ா – காணவொண்ணுதபடியாய்த்துக்காண்! விரோதி$_4$ போக்குமிடத்தில் புகுந்து போய்த்தென்று தெரியாதபடி வாஸனையோடே போக்குமிடத்துக்கு நித$_3$ர்ஶநமிறே.

[துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்] சந்த்$_3$ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினுனென்றுமாம். அவனுடைய துயரத்தைப் போக்கினுப்போலே என்னுடைய து$_3$ரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

[அஞ்சிறையவித்யாதி$_3$] லோகத்தில் ப்ரத$_4$ாநரானவர்கள் ப்$_3$ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்து கொடுகிடக்கப் புக்கவாறே, "நாம் கடக்கநிற்க வொண்ணுது" என்று, அவர்களுடைய ரக்ஷணர்த்த$_2$மாக, கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுவாழா நின்றுள்ள சோலைசூழ்ந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளுகிற பிதாவானவன். அந்த ருத்$_3$ரன் அலங்கல் மார்பில் வாசநீர்(திருச்சந்த–113) பெற்றுக் களித்தாப் போலேயாய்த்து, இந்த வண்டுகளும் அந்தச் சோலையிலே மது$_4$பாநம்பண்ணினத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் சிறகிலே தொடைகொள்ளலாம்படி களித்து வாழுகிறபடி.

[வண்டுவாழ்பொழில்] வண்டுகள் அவன்பக்கல்

செல்லாதே திருச்சோலையின் பே$_4$ாக்$_3$யதையிலே இளமணல் பாய்ந்து கால்வாங்கமாட்டாதே நிற்கும். அவ்வண்டுகளைப்போலே, தம்மையும் அநுப$_4$விப்பித்து விடாய்கெடுத்தானென்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, "உப$_4$ாப்$_4$யாமேவ பக்ஷாப்$_4$யாமாகாஶே பக்ஷிணாங்க$_3$தி: । ததை$_2$வ ஜ்ஞாநகர்மப்$_4$யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:॥" (நாரஸிம்ஹ. புரா. 64–11) என்கிறபடியே, "வண்டுகளோவம்மின்" (திருவிரு–55) முமுக்ஷுக்களான ஸாத்த்விகர், ஸம்யக்$_3$ஜ்ஞாந ஸத்கர்மங்களாகிற மோக்ஷ பரிகரங்களைக்கொண்டு வாழுகிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பெரியபெருமாளுக்கு ஆப$_4$ரணமாய், ஊருக்கும் ஆப$_4$ரணமாயிருக்குஞ்சோலை, சோலைக்கு ஆப$_4$ரணமாயிருக்கும் வண்டுகள்; வண்டுகளுக்கு ஆப$_4$ரணமாயிருக்கும் அழகிய சிறகென்கை.

ருத்$_3$ரனானவன் வந்தபேக்ஷிக்க அவனொருவனுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லிற்று– கீழ்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக அநேகஜக$_3$த்தினுடைய ஆபத்தைப் போக்கிற்றன்றோ திருக்கழுத்தென்கிறார் மேல்; [அண்டரண்டம்] அண்ட$_3$ாந்தர் வர்த்திகளான சேதநரையுடைத்தான இந்த அண்ட$_3$ம். [பகிரண்டத்து] ப$_3$ஹி:உண்டான அண்ட$_3$ங்கள். ஈத்$_3$ருஶங்களான புறம்பிலுண்டான அண்ட$_3$ங்கள். [ஒருமாநிலம்] ஈத்$_3$ருஶமான அண்ட$_3$ங்களை த$_4$ரித்துக் கொண்டிருக்கையாலே அத்$_3$விதீயமான மஹாப்ருதி$_2$வி. [எழுமால்வரை] இவ்வண்ட$_3$ங்களும் பூ$_4$மியும் பாதாளத்தில் விழாதபடி ஶங்குஸ்தா$_2$பநம்

பண்ணினைப்போலே இந்த பூ$_4$மியை ஊடுருவிநிற்கிற குலபர்வதங்களேழும்.

[முற்றுமுண்டகண்டங்கண்டீர்] இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லுவானென்னென்னில்; தனித் தனியே சொல்லுகை தான் பே$_4$ாக்$_3$யமாயிருக்கையாலே. பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்தைக் கண்டவாறே ஜக$_3$த்தையெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தமை தோன்ற நின்றதாய்த்து. [உண்டகண்டம்] விடுகாது தோடிட்டு வளர்ந்ததென்று தெரியுமாப்போலே. [முற்றுமுண்டகண்டம்] பஹிரண்ட$_3$ாந்தர்வர்த்தி சேதநரும் பாதாளாதி$_3$களும். [உண்டகண்டம்] ஶேஷபூ$_4$தனுக்கு கைங்கர்யம் த$_4$ாரகமாயிருக்குமாப் போலே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணம் தனக்கு த$_4$ாரகமாயிருக்கிறபடி. "அத்தா சராசரக்$_3$ரஹணாத்" (ப்$_3$ர.ஸூ.1-2-9) "யஸ்ய ப்$_3$ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே$_4$ப$_4$வத ஓத$_3$நঃ" (கட.1-2-25) என்னக் கடவதிறே. [அடியேனை உய்யக்கொண்டதே] ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையும் பிறப்பித்து ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றுமெடுத்து அக்கரையேற்றி "ஸந்தமேநம்" (தை.ஆந.6) என்னும்படி பண்ணிற்று இப்படிப்பட்ட திருக்கழுத்தன்றோ.

இப்பாட்டில் ஆபத்ஸக$_2$னை ஸர்வேஶ்வரன் படியும் இங்கே உண்டென்கிறார். (6)

7.கையினார்சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யினார் துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்
ஐயனார் அணியரங்கனாரரவினணைமிசை
மேயமாயனார்
செய்யவாய் ஐயோ! என்னைச்சிந்தை
கவர்ந்ததுவே.

அவ: ஏழாம்பாட்டில், திருவத$_4$ரத்தில் அகப்பட்டபடி சொல்லுகிறார். நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பமிழந்தேனென்னுமாப்போலே. கீழ்ப்பாட்டில்– "முற்றுமுண்டகண்டங் கண்டீரடியேனை உய்யக் கொண்டது" என்று திருக்கழுத்தானது தன்னுடைய ஆபத்ஸக$_2$த்வாதி$_3$களைக் காட்டித் தம்மையெழுதிக் கொண்டபடியையிறே சொல்லிற்று; இதுக்கு மேலான *திருப்பவளச்செவ்வாயானது (நாச்.திரு.7–1) "உலகமுண்டபெருவாயன்" (திருவாய் 6–10–1) என்கிறபடியே ஆபத்ஸக$_2$த்வத்திலும் முற்பாடர் நாமல்லோமோ; ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, "ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$யோ த$_3$தா$_3$ம்யேதத்$_3$ வ்ரதம் மம" (ரா.யு.18–33) "மித்ரபா$_4$வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத$_2$ஞ்சந" (ரா.யு.18–3) "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (கீ$_3$தா.18–66) என்றாப்போலே சொல்லுகிற * மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை (நாச்.திரு. 11–10)க்கெல்லாம் ப்ரதா$_4$நகாரணம் நாமல்லோமோ, ஓராப$_4$ரணத்தால் இடுசிவப்பன்றிக்கே ஸ்வாபா$_4$விக ஸௌந்த$_3$ர்யமுடையோமும் நாமல்லோமோ, "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ" (நாச்.திரு.7–1)

என்று–தே$_3$ஶிகரைக் கேட்கும்படியான ஸௌக$_3$ந்த்$_4$ய ஸாரஸ்யமுள்ளிட்ட பே$_4$ாக்$_3$யதையை உடையோமும் நாமல்லோமோ என்றுப்போலே, தன்னுடைய ஏற்றத் தைக்காட்டி தம்முடைய திருவுள்ளத்தை அந்தக் கழுத்தினின்றும் தன்பக்கலிலேவர இசித்துத் துவக்க, "செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த, அவ்வாயன்றியானறியேன்" (திருவாய் 8–7–7) என்கிறபடியே– அந்தத் *திருப்பவளச்செவ்வாயிலே தாம் அபஹ்ருதஹ்ருத$_3$யராயகப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறுர். ஆனுல் "செய்யவாயையையோ என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது" என்னவமைந்திருக்க, கீழில் விஶேஷணங்களால் செய்கிறதென் என்பதென்னில்; கீழ் அஞ்சாம்பாட்டில்–"பாரமாய பழவினை பற்றறுத் தென்னைத் தன்வாரமாக்கி வைத்தான்" என்று – அநேக ஜந்மார்ஜிதமான பாபராஶியை அடைய, இத்தலையில் ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே என்னுடைய நிகர்ஷம் பாராதே ஸவாஸநமாகப் போக்கினுனென்று சொல்லி, அது கூடுமோ என்கிற அபேக்ஷையிலே, ஈஶ்வராபி$_4$மாநியாய் து$_3$ர்மாநியான ரு$_3$த்ரனுடைய துயரை அவன் தண்மைபாராதே போக்கினுப்போலே, என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே பாபங்களையும் போக்கினுனென்று ருத்$_3$ரனை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னுராயிறே கீழ்ப்பாட்டில் நின்றது; இத்தைக் கேட்டவர்கள் இது விஷமோதா$_3$ஹரணங்காணும்; அந்த ருத்$_3$ரனுகிறுன் "தத$_3$ா த$_3$ர்ஶிதபந்த$_2$ானௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ" (ப$_4$ார.ஶாந்தி. 350–19) என்கிறபடியே–ஸம்ஹாரமாகிற தொழிலிலே புருஷோத்தமனுலே நியுக்தனுகையாலே அதி$_4$காரி

புருஷனுமாய் அவனுக்கு ப்$_3$ரஹ்மஶிரஃக்ருந்தநத் தாலே வந்த ஆபத்துத்தானும் ப்ராமாதி$_3$கமாக ஒருகால் பிறந்ததாகையாலே * தன்னலங்கல்மார்பில் வாசநீர் மாத்ரத்தாலே போக்கலாம்; நீராகிறீர், ''ஶ்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா'' (விஷ்ணுத$_4$ர்மம் 6–31) என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வதாஜ்ஞாரூபமான வேத$_3$வைதி$_4$க மர்யாதை$_3$யை அதிக்ரமித்தவருமாய், அதுக்குமேலே, அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரணரூபமான பாபங்களை அநாதி$_3$காலம் கூடுபூரித்தவருமாயன்றோ விருப்பது; ஆனபின்பு உம்முடையபக்கல் ஒரு கைம்முதலின் றிக்கே இருக்க உம்முடைய பாபங்களை அப்படிப் போக்கப்போமோ, அதுகிடக்க அந்த ருத்$_3$ரன் தான் தே$_3$வர்களுக்கு மேலாயிருக்கையாலே, ஆனைமேலே யிருந்தார் ஆனைமேலேயிருந்தார்க்குச் சுண்ணும்பிடு மோபாதி அவன் கார்யம் செய்யக்கூடும், மநுஷ்யர்களுக்கும் கீழாயிருக்கிற உம்முடைய பாபங்களைப்போக்கக்கூடுமோ?; அதுகிடக்க ''ப்$_3$ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜ்யேஷ்ட$_2$ாய'' (ஸாமவேத$_3$ம்) என்கிறபடியே ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு ஜ்யேஷ்ட$_2$புத்ரனை படியாலே தனக்குப் பௌத்ரனென்றிட்டு அவன் கார்யம்செய்யலாம், அப்படியிருப்பதொரு ப$_3$ந்த$_4$ விஶேஷம் உமக்கில்லையே; அதுவுங்கிடக்க அந்த ருத்$_3$ரன்றான் ''மூவுலகும் பலிதிரிவோன்'' (பெரிய திரு 6–9–1)என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே செல்ல, பின்பன்றோ அவனுடைய துயரைப் போக்கிற்று, நீரும் அப்படி போனீரோவென்ன; அவற்றுக்கு அடைவே உத்தரமாயிருக்கிறது.

வ்யா: [கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்] ''கரிமுனிந்த கைத்தலம்'' (திருநெடு–25) என்றும், ''பரிகே$_4$ாபமா:'' என்றும் வெறும்புறத்திலே விரோதி$_4$களை நிரஸிக்கவற்றாயிருக்கச் செய்தே அசிந்த்யஶக்திகளான தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களை த$_4$ரித்துக் கொண்டு, எப்போதுங் கைகழலாநேமியா(பெரிய. திருவ–87)னாயிருக்கிறது * நம்மேல்வினைகடிகைக் கன்றோ என்கிறார்.

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்குச் சுரி ஸ்வப$_4$ாவமானாப் போலே திருவாழிக்கு ப்ரதிபக்ஷிகள்மேலே அழலுமிழ் கையும் ஸ்வப$_4$ாவமிறே. வெறும்புறத்திலே படவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான பாஞ்சஜந்யம், ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழி இவற்றையுடையராயிருக்கை. ''ஸ கே$_4$ாஷோ த$_4$ார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத$_3$யாநி வ்யத$_3$ாரயத்'' (கீ$_3$தா.1–19) என்றும், ''தீயவசுரர் நடலைப்பட முழங்கும்'' (நாச்.திரு 8–2) என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே விரோதி$_4$வர்க்$_3$க$_3$த்தைத் தன் த்$_4$வநியாலே தானே நிரஸிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ''கருதுமிடம் பொருது'' (திருவாய் 10–6–8) என்கிறபடியே விரோதி$_4$ வர்க்$_3$க$_3$த்தை, ''கூறாய் நீறாய் நிலனாகி'' (திருவாய் 6–10–2) என்கிறபடியே அழியச்செய்யுந் திருவாழியையும் த$_4$ரித்துக்கொண்டி ருக்கிறது என்னுடைய *அறுக்கலுறாப்(திருவாய் 3–2–3) பாபங்களைப் போக்குகைக்கன்றோ. ப$_4$ட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறகாலத்திலே

ஒருவிஶேஷதி$_3$வஸத்தினன்று கோளரியாழ்வானைப் பார்த்துத் தெற்காழ்வார் சொன்னவார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்க அனந்தாழ்வான், ப$_4$ட்டரை, ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$ நாத$_2$ன் த்$_3$விபு$_4$ஜனோ சதுர்ப்$_3$பு$_4$ஜனோ வென்றுகேட்க; இருபடியாயிருக்கவுமடுக்குமென்ன; இரண்டிலும் அழகியதேதென்ன; த்$_3$விபு$_4$ஜனாகில் பெரியபெரு–மாளைப்போலேயிருக்கிறது; சதுர்பு$_4$ஜனாகில் பெருமாளைப்போலே யிருக்கிறதென்றார். (கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்) நம்மைப் போலன்றிக்கே தெளியக்கண்டவர்கள் பெரியபெருமாளையும் சதுர்பு$_4$ஜராயிறே அநுப$_4$விப்பது.

[நீள்வரைபோல் மெய்யினார்] தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்கள் தானும் மிகையென்னும்படி மேருமந்த$_2$ரமாத்ரமான என்னுடைய பாபராஶிகளை மலையையிட்டு மலையை நெரித்தாப்போலே நெரிக்கவற்றான பெரியமலை போலே திண்ணிதான வடிவையுடையவர். மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனை. நீட்சி–போ$_4$க்$_3$யதாப்ரகர்ஷம். "பச்சை மாமலைபோல்மேனி" (திருமாலை–2); இந்தவடிவை அநுப$_4$விப்பார்க்கு ப்ரகாஶரூபமாயாய்த்து இவர்களிருப்பது; அதுக்கு மேலே ஒப்பனையழகு.

[துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி] பெரியவர்கள் காரியஞ்செய்தவன் உம்முடைய காரியஞ்செய்யப் புகுகிறானோ வென்ன; வெறும் ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களுக்கே ஶேஷியென்றன்றே அவன் முடிகவித்திருக்கிறது. "பிஶுநயந் கில மௌளி:"

(வரத₃ராஜஸ்தவம்–25) ''பதிம் விஶ்வஸ்ய'' (தை.நா. 11)என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உப₄யவிபூ₄தி நாத₂னென்றன்றே. [துளபவிரையார்கமழ்] *ஸர்வக₃ந்த₄வஸ்துவுக்குத் தன் க₃ந்த₄த்தாலே மணங்கொடுக்கவற்றாய் மேன்மைக் குடலாயிருக்கிற படி. [நீண்முடி] என்னளவும் வந்து என்னை விஷயீகரித்தமுடி. [எம்மையனார்] ருத்₃ரனுக்குப் பௌத்ரனாயிருப்பதொரு ப₃ந்த₄விஶேஷமுண்டே, உமக்கு அதில்லையேயென்று சொன்னதுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்; அவனுக்கு பௌத்ரத்வ நிப₃ந்த₄நமொன்றுமேயன்றே உள்ளது. 'மாதாபிதா ப்₄ராதா''(ஸுபா₃ல–16) இத்யாதி₃ப்படியே ஸர்வவித₄ ப₃ந்து₄த்வமுமுள்ளது எனக்கேயன்றே. [எம்மையனார்] என்னைப்பெற்ற தமப்பனார். ''பிதேவபுத்ரஸ்ய'' (கீ₃தை–11–44) இத்யாதி₃யிற்படியே இத்தலையிற் குற்றங்களைப் பொறுக்க வேண்டும்படியான ப₃ந்த₄முடையவனன்றே.

[அணியரங்கனார்] அந்த ருத்₃ரன் க்ஷீராப்₃தி₄ யளவும் போயன்றே காரியங்கொண்டது, நீர் அவ்வளவும் போந்திலீரேயென்ன; அதுக்கு உத்தரமாக அவன் மூவுலகும் பலிதிரிவோ (பெரிய. திரு.6–9–1)னைகையாலே போய்க் காரியங் கொள்ள ஶக்தனானன், *அழுங்குழவி (பெருமாள். திரு.5–1)யாயிருக்கிற வென்போல்வாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றே, ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் கூடக்குதிக்குந் தாயைப்போலே இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. [அணியரங்கனார்] ''மாதா பிதா ப்₄ராதா நிவாஸஶ்

ஶரணம் ஸுஹ்ருத்₃க₃திர் நாராயணஃ'' (ஸுப₃ால–16) என்கிற பொதுவன்று, ''திருவரங்கத்துளோங்கும்'' (திருமாலை–37) இத்யாதி₃ப்படியே பெரியபெருமாள் தாமே யென்கிறார். [அணியரங்கனார்] அலங்காரமான கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தவர். ஆப₄ரணமானது பூண்டவனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறது. இவ்வூரும் ரக்ஷகனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறதாகையாலே சொல்லு கிறது. [அணியரங்கனார்] ப்ராப்தி விஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப₄ரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

[அரவினணைமிசைமேயமாயனார்] இவ்வளவேயோ வுள்ளது? ''யத்ர ராமஃ ஸலக்ஷ்மணஃ'' (ரா.யு.17–1) என்றும், ''நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணேசரண் நமக்கு''(திருவாய் 5–10–11) என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே புருஷகாரப₃லமுமுண்டென்கிறார். [அரவினணைமிசைமேய] ரத்நங்களையெல்லாம் சாடியிலே பதித்துக்காட்டுமாப்போலே தன்னழகு தெரியாதார்க்குத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்து காட்டினபடி. [அரவினணைமிசைமேய] தான் புருஷகார மாகச் சிலரைக்காட்டிக்கொடுத்தால் அவர்களை அவன் ரக்ஷியாதேவிடில் தானும் அவனையெடுத்து உதறிப்போக்கும். [அரவினணை மிசைமேய மாயனார்] ''ஸ மயா போ₃தி₄தஃ ஸ்ரீமாந் ஸுக₂ஸுப்தஃ பரந்தபஃ'' (ரா.யு.38–25) என்கிறபடியே தானெழுந்திருந்து ஒருவ்யாபாரம் பண்ணவேணுமோ, புலிகிடந்த தூறென்றால் ம்ருக₃ங்களெல்லாம் காடுபாய்ந்து போமாப்போலே ஆஶ்ரிதருடைய விரோதி,

வர்க்₃க₃மடையத் தான்கிடக்கிறபடியைக் கண்ட— போதே "காணேவொருங் கிற்றுக்கண்டிலமால்" (பெரிய திருவ—54) என்னும்படி கிடக்கிற ஆஶ்சர்ய பூ₄தன். [மாயனார்] மின்மினிபறக்கிறபடி. "ஸ மயா பே₃ாதி₄த: ஶ்ரீமாந்" (ரா.யு.38—25) எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தபோதே பொல்லாங்குகள் தெரியும்; இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

[மாயனார்] அங்ஙனன்றிக்கே, "கிடந்ததோர் கிடக்கை கண்டும்" (திருமாலை—23) என்கிறபடியே இன்று நாமுஞ்சென்றநுபவி₄க்கப் பார்த்தாலும் ஒருக்கடித்தென்னவொண்ணுதே மல்லாந்தென்ன வொண்ணுதேயிருக்கிற ஆஶ்சர்யத்தைக் சொல்லிற்ரு கவுமாம். [மாயனார் செய்ய வாயையோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே] ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்த₄ாநத்தாலே பிற்காலிக்கிறவென்னை, ஸ்வாப₄ாவிக ஸௌந்த₃ர்யத் தையும் பே₄ாக்₃யதையையுமுடைய திருப்பவள மானது தன்னுடைய ஸ்மிதத்தைக் காட்டி, அருகே சேர்த்துக்கொண்டு என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தது. [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது] உழக்கைக் கொண்டு கடலின் நீரை யளக்கப்புக்கு, அது தன்னையும் பறிகொடுத்தேன். [என்னைச்சிந்தை கவர்ந்தது] *துவர்த்தசெவ்வாயினர்க்கே துவக்கறத் துரிச (திருமாலை—31)னை வென்னைக்கிடீர்! இப்படி அகப்படுத்திற்றென்கிருர். [செய்யவாய்] ஸ்த்ரீகளு— டைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ.

[ஐயோ] திருவத$_4$ரமும் சிவப்பும் அநுப$_4$விக்க அரிதாய் "ஐயோ" என்கிறுர்.

[ஐயோ] அவரும் தம்மை முழுக்கவநுப$_4$விப்பிக்கப் பார்த்தார், நானும் முழுக்கவநுப$_4$விப்பேனுகப் பாரித்தேன். இத்தை, திருவத$_4$ரம் ஒட்டாதே இடையிலே இருஞ்சிக் கொள்வதே! ஐயோ என்கிறுர். (என்னை) கல்லை நீராக்கி நீரையும் தானே கொண்டது. சித்தாபஹாரத்தைப்பண்ணி ஆத்மாபஹாரத்தை அழித்தது. ப்ரத$_4$ாநஶேஷியைக் கண்டவாறே த்$_3$வாரஶேஷியளவில் நில்லாதிறே.

இப்பாட்டில்– ஸ்ரீவைகுண்ட$_2$நாத$_2$ன்படியும் இங்கே காணலா மென்கிறுர். (7)

பரியனுகிவந்த வவுணனுடல்கீண்ட அமரர்க்
கரியவாதிப்பிரா னரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப்
பெரியவாயகண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே. (8)

அவ:– எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்ததென்கிறுர். கீழிற்பாட்டிலே "செய்ய வாயையோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்தது" என்று திருப்பவளத்திலே இவர் அபஹ்ருதஹ்ருத$_3$யர் ஆகிறபடியைக் கடைக்கணித்துக் கொண்டு கிடக்கிற திருக்கண்களானவை, "செய்ய வாயையோ" என்று இவர்தாமே சொன்னுர், அப்படியே சிவப்பால் வந்த

அழகொன்றுமேயன்றே அந்தத் திருவத$_4$ரத்துக் குள்ளது, சிவப்பும் கருப்பும் வெளுப்புமான பரப$_4$ாக$_3$த்தாலுள்ள அழகுடையோமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, ''மித்ரப$_4$ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம்'' (ரா.யு.*18–3*) என்றுப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளுமெல்லாம் ஜீவிக்கை யாகிறது ''ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேத்'' (ப$_4$ார.ஶாந்.*358–73*) என்று ஜாயமாநத$_3$ஶையில் நாம் கடாக்ஷித்தபின்பு ஸாத்த்விகனுய் முமுக்ஷுவான வளவிலேயன்றே, அதுகிடக்க அந்த வார்த்தை தான் ''ஆயுத$_4$மெடேன்'' என்று ஆயுத$_4$மெடுத்தாப்போலே யன்றிக்கே, ''மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை'' (நாச்.திரு. *11–10*) என்று விஶ்வஸித்திருக்கலாம்படி வாத்ஸல்ய மடியாகப் பிறந்தவார்த்தையென்று அந்த அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக்கு ப்ரகாஶகமாய் இருப்போமும் நாமல்லோமோ, அதுகிடக்க, ''யத$_2$ாகப்யாஸம் புண்ட$_3$ரீகமேவமக்ஷிணீ''(ச$_2$ாந். *1–6,7*) என்றும் ''அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்'' (திருவாய்.*6–7–10*) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேன்மைக்கு ப்ரகாஶகமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ; அதுக்குமேலே ''புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம்'' (ப$_4$ார.ஸப$_4$ா.*66*) என்றும், ''புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ! ந ஜாநே ஶரணம் பரம்'' (ஜிதந்தே–*1–8*) என்றும் சொல்லுகிற படியே தந்தாமுடைய ஆபந்நிவாரணத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றுவதும் நம்மைப் புரஸ்கரிக்கை யாலே உபாயப$_4$ாவத்தைப் பூரிக்கிறோமும் நாமன்றே, ''தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை'' (திருவாய் *2–6–3*) என்று அவனுக்கு பே$_4$ாக்$_3$யதா

ப்ரகர்ஷமுண்டாகிறது நம்மோட்டைச் சேர்த்தியா லன்றோ என்றுப்போலே தங்களுடைய ஏற்றத்தைக் காட்டி, "அவ்வாயன்றி யானறியேன்" என்றிருக்கிற தம்மை, "தாமரைக் கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்து" (திருவாய் 7–3–3) என்னும்படி பண்ணிக்கொண்ட படியைச் சொல்லுகிறார். "செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும் செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும் சங்கொடுசக்கரம் கண்டுகந்தும்" (திருவாய் 7–3–3) என்றவளவும் சொன்னார் கீழ்; தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தபடி சொல்லுகிறார் இதில்.

"பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து" என்று தம்முடைய அஜ்ஞாநாஸத்கர்மாதி$_3$ நிகர்ஷம்பாராதே, பெரியபெருமாள், பெரியபிராட்டியார் புருஷகார மாக, தாம் அநாதி$_3$ காலமார்ஜித்த பாபங்களை அடையப் போக்கினபடியைச் சொன்னாராய், அது கூடுமோ வென்கிற அபேக்ஷையிலே கூடுமென்னு மிடத்துக்கு ருத்$_3$ரனை த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாராய், அநந்தரம் விஷமத்$_3$ருஷ்டாந்தமென்று சில ஹேதுக்களைச் சொல்ல, அவற்றுக்கு அடைவே உத்தரஞ்சொன்னார் கீழிற்பாட்டில்; இதில் – அந்த "பாரமாய" என்கிற பாட்டைப்பற்ற ஓரபேக்ஷை எழும்ப அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது. அதாகிறது – அநாதி காலார்ஜிதமான உம்முடைய பாபங்களை அடையப் போக்கினுனென்றீர். அது மறுகிளையெழாதபடி போய்த்ததாவது–அவித்$_3$யாஸஞ்சித கர்மமென்றும், அநாத்$_3$யவித்யாஸஞ்சித புண்யபாபகர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தமென்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த

கர்மத்துக்கு ஹேதுபூ$_4$தையான அவித்$_3$யை போனலன்றே அதுபோய்த்ததாவது; அதுபோய்த்ததோ என்கிற அபேக்ஷையிலே அந்த அவித்$_3$யையாவது தன்னோடு அநுப$_3$ந்தி$_4$த்தாரை ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவண ராக்கவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டி$_2$ப்பிக்கு மதிறே; அப்படியே தன்னோடநுப$_3$ந்தி$_4$த்த ப்ரஹ்லாத$_3$னை ப$_4$க$_3$வத்ப்ரவணனுகவொட்டாதே விபரீதங்களை அநுஷ்டி$_2$ப்பிக்கத் தேடின ஹிரண்யனை "தமோ ஹிரண்யரூபேண பரிணமமுபாக$_3$தம்"(?) என்கிறபடியே தமோகு$_3$ணம் ஹிரண்யனென்று ஒருவடிவுகொண்டதாயிறே இருப்பது; அப்படியே இருக்கிறவனை, "அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத்தோன்றிய" (திருவாய் 2–8–9) என்கிறபடியே நருஸிம்ஹரூபியாய் வந்து தன்திருக்கையிலுகிராலே கிழித்துப் பொகட் டாப்போலே, *ஞானக்கையாலே என்னுடைய அவித்$_3$யையை கிழித்துப் பொகட்டா னென்கிறுர்.

வ்யா: [பரியனுகி] ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து நைந்திராமே, ஶேஷத்வத்தையறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேஶ்வரனை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்தவுடம்பா யொசிந்திராமே, நரஸிம்ஹத்துக்கும் பெிற்காலிக்கவேண்டும்படி இருக்கை. ஆத்மவஸ்து வென்று ஒன்றுளது, அதுக்கு அவனே ஶேஷியாயி– ருக்கையாலே அந்த ஶேஷியானவனை நம்முடைய ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தின் ஸித்$_3$தி$_4$க்காகப் பெறவேணுமென்று, *நினைந்து நைந்துள்கரைந்துருகி உடம்பை யிளைக்கப்பண்ணுகிறுனன்றே. அங்ஙனன்–

றியிலே பரமாத்மாவை யநுப$_4$விக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே ப$_4$க்தி தலைமண்டையிட்டு "நின்பாலன்பாயே அடியேனுடலம் நீராயலைந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே" (திருவாய் 5–8–1) என்கிறபடியே ஶரீரத்தை இளைப்பித்து மெலிந்திருக்கிறானன்றே; "பரமேஶ்வர ஸம்ஜ்ஞோऽஜ்ஞ! கிமந்யோ மய்யவஸ்தி$_2$தே" (வி.பு.17–23) என்கிறபடியே தன்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்களாலே பூண்கட்டி, "ப$_3$லவாந் ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸ:" (கைஶிகபுராணம்–16) என்னுமாப்போலே பருக்கப் பண்ணின ஶரீரமிறே. ராஜாக்களுக்கு சிலர் ஊட்டியிட்டுச் சிலகாவற்பன்றி வளர்த்து வைக்குமாப்போலே, நரஸிம்ஹத்தினுகிருக்கு இரைபோரும்படி தே$_3$வர்கள் வரங்களாலே யூட்டியிட்டுச் வளர்த்துவைத்தார்கள்; மேல் இத்தால்வரும் அநர்த்த$_2$மு மறியாமையாலே வரங்கொடுத்துப் பருக்க வளர்த்தார்கள்; இதுதானே தாம் களிக்கைக்கு உறுப்பாய்த்து. (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார். இன்றும் வருகிறானாகக் காணும் இவருக்குத் தோற்றுகிறது. அநுகூலனாய் வருகையன்றிக்கே ப$_4$க$_3$வத்தத்த்வமில்லை யென்றும், உண்டென்கிறவனை நலிகைக்கென்றும்வந்த க்ரௌர்யத்தை நினைத்து ப$_4$யப்படுகிறார்.

[அவுணன்] இப்படி ப$_4$க$_3$வத்ப$_4$ாகவத விஷயமென்றால் அவன் சிவட்கென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆஸுரீம்யோநிமாபந்ந (கீ$_3$தா.16–20)னாய் மூடனாகையாலே என்கிறார்.

[உடல்கீண்ட] திருவாழியாழ்வானுக்கும் பிறகாலிக்க வேண்டும்படியிறே ஊன்மல்கிமோடுபருத் (திருவாய்.3–5–7)திருக்கிறபடி. அப்படியிருக்கிற ஹிரண்யஶரீரமானது நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொருந்த முக$_2$மும் நாமடிக்கொண்ட வுதடும், இறுத்து நோக்கின நோக்கும் குத்தமுறுக்கின கையும் கண்டபோதே பொசுக்கென பன்றிபோலே உலர்ந்த தாழைநாரைக் கிழித்தாப்போலே கிழித்தபடி. [உடல்கீண்ட] தன்னதான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவுவாராமல் ''கிள்ளிக்களைந்தான்'' (திருப்பாவை–13) என்னுமாப் போலே, அஹங்காரஹேதுவான தே$_3$ஹத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டான்.

[அமரர்க்கரிய] இப்படி ப்ரஹ்லாத$_3$னுக்கு எளியனாய்நிற்கிற அவ்வளவுதன்னிலே ப்$_3$ரஹ்ம–ருத்$_3$ராதி$_3$களுக்குக்கிட்டவரியனாயிருக்கும். ''க்வாஹம் ரஜ:ப்ரக்ருதிரீஶ தமோதி$_4$கேஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸுரேதர குலே க்வ தவாநுகம்பா। ந ப்$_3$ரஹ்மணோ ந ச ப$_4$வஸ்ய ந வை ரமாயா யோ மேऽர்ப்பித: ஶிரஸி பத்$_3$மகர ப்ரஸாத$_3$:'' (ப$_4$ாக$_3$வதம்.7–9–26). ஸ்வஸாமர்த்யங் கொண்டு கிட்ட நினைப்பார்க்கு த$_3$யை பண்ணுமளவிலும் கிட்டவரிதாயிருக்கும்; அநந்யப்ரயோஜநர்க்குச் சிற்றத்திலும் கிட்டலாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியிலே, தே$_3$வர்களுக்கு அரியனாயிருக்கிறவன் தமக்கு எளியனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார். அதாவது தம்முடைய நிகர்ஷம் பாராதே தம்மையே விஷயீகரித்துத் தம்முடைய து$_3$ஷ்கர்மங்களையடைய

ஸவாஸநமாகப்போக்கி, தம்மை முழுக்கவநுப₄விப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி தே₃வர்களுக்கரியனாயிருக்கிறவன் உமக்கு எளியனாயிருக்கைக்கடி என்னென்னில்; [ஆதி] காரணபூ₄தன். ப₃ஹுபுத்ரவானானவன் விகலகரணனான புத்ரன் பக்கலிலே போரவத்ஸலனாயிருக்குமாப் போலே, இவனும் ஜக₃த்காரணபூ₄தனாயிருக்கச் செய்தேயும் என்னுடைய அஜ்ஞாநாஶக்திகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னளவிலே போரவத்ஸலனாயிருக்கும். [ஆதி] தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன்.

[அமரர்க்கரியவாதிப்பிரான்] தமக்கு உபகரித்தபடியை நினைத்து "பிரான்" என்கிறாரல்லர், தே₃வர்களுக்குக் கிட்ட வரியனாய் இருக்கச்செய்தே ப்ரஹ்லாத₃னுடைய விரோதி₄யை, முற்பாடனாய்ச் சென்று போக்கின உபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். [ஆதிப்பிரான்] ப்ரஹ்லாத₃ன் "ஸர்வகாரணம்" என்ன; ஹிரண்யன் அதுக்குப் பொறுமல் "இந்தத்தூணிலுண்டோ அந்தக் காரணபூ₄தன்" என்று தூணைத்தட்டிக் கேட்க, ப்ரஹ்லாத₃னும் "ஸர்வாந்தராத்மாகாண் அவன், ஆகையாலே இதிலுமுண்டு" என்ன; "அங்கப்பொழுதே" (திருவாய்.2-8-9) என்கிறபடியே அவன் தட்டின தூணிலேவந்து நரஸிம்ஹரூபமாய்த் தோன்றி அவன் தட்டின கையைப்பிடித்து, "பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்பிடந்தான்" (பெரிய.திருவ-35) என்கிறபடியே அவனைக்கதுப்பிலே அடித்து

அவன்மார்பைக் கிழித்து ப்ரஹ்லாத$_3$னுடைய ப்ரதிஜ்ஞாவாக்யத்தை க்ரயஞ்செலுத்தி, தன்னுடைய காரணத்வத்தையும் ஈஶ்வரத்வத்தையும் நிலைநிறுத்தின உபகாரத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறாராகவுமாம்.

[அரங்கத்தமலன்] நரஸிம்ஹவ்யாவ்ருத்தி. அதாவது ஒரு காலவிஶேஷத்திலே ஒருதூணின் நடுவேவந்துதோன்றி, ப்ரஹ்லாத$_3$னொருவனுக்கு வந்த விரோதி$_4$யைப்போக்கினவளவிறே அங்குள்ளது; இங்குக் கிடக்கிற கிடை எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாருடைய விரோதி$_4$களையும் போக்குகைக்கு அணித்தாக வந்து இரண்டுதூணுக்கும் நடுவே கிடக்கிறகிடையாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்குமிறே. [அரங்கத்தமலன்] ப்ரஹ்லாத$_3$னாகிறான் ப$_4$க$_3$வத்ஸந்நிதி$_4$ உண்டானவளவிலே, "யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்" (வி.பு.1–20–19) என்று ப$_4$க$_3$வத்விஷயப்ரேமத்தை அபேக்ஷிக்கையாலும், மலைகளாலே கடலிலே அமுக்குண்டபோது ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுகையாலும், "மயி ப$_4$க்திஸ்தவாஸ்த்யேவ" (வி.பு. 1–20–20) என்கிறவநந்தரமே ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளையுடையனாகையாலே அவனளவிற் பண்ணின உபகாரம் அப்படியாகையாலே வருவதொரு மாலிந்யமுண்டு அங்கு; இங்கு "ஏழையேதலன்கீழ் மகனென்னாதிரங்கி" (பெரிய.திரு.5–8–1) என்கிறபடியே நிகர்ஷாநுஸந்த$_4$ாநம்பண்ணிப் பிற்காலிப்பாரளவிலும் அந்த நிகர்ஷம் பாராதே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்து விரோதி$_4$களையும் போக்கி பரமபுருஷார்த்த$_2$த்தைக் கொடுக்கையாலே

கீழ்ச்சொன்ன மாலிந்யம் பெரியபெருமாளுக்கில்லை யென்றிட்டு, ''அரங்கத்தமலன்'' என்கிறார்.

அஸ்மதாதி3களும் திருமுக2த்திலே விழித்து அவித்3யாஶௌசம் போய் ஶுத்3த4ராம்படியான அமலத்வம்; என்னையுமாளாம்படி லோகஸாரங்க3 மஹாமுநிகளோடே கூட்டின அமலத்வம். எல்லார்க்குமுதவும்படிக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்– தருளுகையால் வந்த ஶுத்3தி4. ''சிட்டனே செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்''(திருவாய்7–2–4) என்னக் கடவதிறே. ஒருகால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதி3த்தல் செய்யாமையால்வந்த ஶுத்3தி4யாகவுமாம். விரோத்4யம்ஶங்கழிந்து ஶுத்3த4ராலல் அநுப4வவிஷயம் சொல்லுகிறது மேல்; [அரங்கத்தமலனித்யாதி3] இவையோரொன்றே யமையும் என்னைப் பேதைமை செய்யவென்கிறார். ''வண்டினமுரலும்'' (திருமாலை–15) இத்யாதி3ப் படியே. *அண்டர்கோ(திருமாலை–15)னும், பரமபத3ம் முதலான வாஸஸ்த2ாநங்களையும் விட்டுப் படுகாடுகிடக்கும்படியாய்த்து இவ்வூரின் பே4ாக்3யதை யிருப்பது; அதுக்குமேலே கண்வளரு கிறவருடைய அமலத்வம். ''மித்ரப4ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந'' (ரா.யு.18–3) என்று விபீ4ஷணவிஷயமான வார்த்தையை க்ரயம் செலுத்துகைக்காக *செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லா(பெரியதிரு.6–8–5)னய், *தென்றிசை இலங்கை நோக்கி (திருமாலை–19)க் கண்வளர்ந்தருளு கிறனத்தனை. ஸர்வப்ரகாரநிக்ருஷ்டனை என்போல

வாரையும் ஶூத்3த4ராக்குகைக்காகவாகையால் கிடக்கிற ஸௌலப்4யம்; அதுக்குமேலே ஒன்றிறே முக2ம்.

[முகத்து] "ஸக்2யஃ! பஶ்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முக2ம்" (வி.பு.5–20–54) என்றும் "உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ" (நாச்.திரு.2–4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே – வெறும் முக2ந்தானே ஆகர்ஷகமாயிறே இருப்பது. கீழ் – தாமநுப4வித்த திருப்பவளத்தின் வைலக்ஷண்யம் பின்னாட்டுகையாலே அந்தத் திருவத3ரத்தை உடைத்தான திருமுக2த்தைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார். அதுக்கு மேலே, "அத்யருணேக்ஷணம்" (வி.பு.5–20–54) என்கிறபடியே இரண்டாழங்காலாய்த்து. சந்த்3ரமண்டலத்திலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலவும் ஒரு தாமரையிலே இரண்டு தாமரை பூத்தாப்போலேயுமிருக்கிற திருக்கண்கள்.

[கரியவாகி]புண்ட3ரீகம் போலே வெளுத்திருக்கிற திருக்கண்களுக்குப் பரபா4க3மாம்படி இரண்டு கருவிழியையுடைத்தாய். அங்ஙனன்றிக்கே, அஞ்ஜநத்தாலே கறுத்திருத்தல்; கண்களைக் கண்டபோதே தாபத்ரயதப்தருடைய ஸகலதாபங்களும் போம்படி குளிர்ந்திருக்கு மென்னுதல். விடாய்த்தார் முக2த்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப் போலே இருக்கை.

[புடைபரந்து] கடலைத்தடாகமாக்கினாப்போலே இடமுடைத்தாயிருக்கை. ஸ்வதஃ காண்கிற அளவுக்கவ்வருகே இரண்டு பார்ஶ்வமும் இடுங்கியிராதே, [பரந்து]

இடமுடைத்தாய் அவித்₃யாதிகளைப் போக்கி அநுப₄விப்பிக்குங் காரியங்களைப்பற்ற வருகிற பரப்பு.

[மிளிர்ந்து] க்ருபாப₄ரிதமாயிருக்கையாலே கரையருகும் வழிபோகவொண்ணாதபடி அலையெறிந்து திரைவீசுகை. காணவேணுமென்கிற இவருடைய த்வரையிற்காட்டிலும் இவரை விஷயீகரிக்கையிலுண்டான கண்களின் த்வரையைச் சொல்லுகிறது. [செவ்வரியோடி] ஶ்ரியஃபதித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. ஐஶ்வர்யத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும் என்னவுமாம். [நீண்ட] ஒழுகுநீண்டிருக்கையும், தம்மளவும் கடாக்ஷம் வந்து விஷயீகரித்தபடியும். "க்ருபயா பரயா கரிஷ்யமாணே ஸகலாங்க₃ம் கில ஸர்வதோऽக்ஷிநேத்ரே । ப்ரத₂மம் ஶ்ரவஸீ ஸமாஸ்த்ருணுதே இதி தை₃ர்க்₄யேண வித₃ந்தி ரங்க₃நேதுஃ" (ர.ஸ்த.1–98) பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிறபடிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறார் ப₄ட்டர். அதாவது – பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்களானவை மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கு முக₂ங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட₂நாத₂னுக்கும் கண்களிரண்டாய், ராமக்ருஷ்ணாத்₃யவதாரம் பண்ணி கு₃ஹாதி₃கள் விது₄ராதி₃கள் தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அல்பகாலம் முக₂ங்கொடுத்து விஷயீகரித்து வந்தாப்போலே, வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்குங் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரேனென்று கோயிலிலே அர்ச்சாரூபியாய் அவ்வவர்

நிகர்ஷங்களைப் பாராதே முக₂ம்கொடுத்துக்கொண்டு கிடக்கிற பெரியபெருமாளுக்கும் கண்ணிரண்டா யிருக்கவோ; இவருடைய க்ருபையைப்பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாக வேண்டாவோவென்று பார்த்து, எல்லாமண்டலங்களும் தங்களுக்கே ஆகவேணுமென்றிருக்கும் ராஜாக்கள், முற்படத் தங்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரான வன்னியரை அழியச் செய்யுமாப்போலே பெரியபெருமாளுடைய அவயவாந்தரங்களடைய நாமேயாகவேணும் என்று, பார்ஶ்வஸ்த₂ங்களாயிருக்கிறன திருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்வருகே போவதாக முற்பட, அவற்றுடனே அலையெறிகிறுப்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் செவிகளளவும் நீண்டிருக்கிறபடி.

[அப்பெரியவாயகண்கள்] பின்னையும் போ₄க்தாவினளவன்றிக்கே இருக்கையாலே "அப்பெரியவாயகண்கள்" என்கிறார். "இது" என்னவொண்ணாதே பரோக்ஷநிர்தே₃ஶம் பண்ண வேண்டும்படியிருக்கை. கீழ் "பரந்து நீண்டு" என்று ஆயாமவிஸ்தாரங்களைச் சொல்லுகையாலே, இங்கு போ₄க்₃யதாப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது. போ₄க்₃யதாதிஶயத்தாலே, "அப்பாஞ்சசன்னியம்" (திருப்பல் –2) என்னுமாப்போலே முக₂த்தைத் திரியவைத்துச் சொல்லுகிறார். [என்னை] அறப்பெரிய மனிச்சன்கிடீர் நான், என் வைத₃க்₃த்₄யத்தைப் பறித்துப் பொகட்டு மௌக்₃த்₄யத்தைத் தந்தன. ஒருவனெய்ய அவனை மற்றையவனும் எய்யுமாப் போலே.

[பேதைமை செய்தனவே] ராமஶரம்போலே முடிந்து பிழைக்கவொட்டுகிறனவில்லை. [என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] கீழ்ப்பாட்டிலே "என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே" என்று ஜ்ஞாநப்ரஸர த்$_3$வாரத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஜ்ஞாநத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாபஹாரமாவது – அழகிலே அலமருகை. மாதரார்கயற்கணென்னும் வலையுள் பட்டழுந்துவேனை (திருமாலை–16) தன்பக்கலிலே ஆத$_3$ரத்தைப் பிறப்பித்து மதியெல்லாமுள் கலங்கு (திருவாய்.1–4–3)ம்படி பண்ணிற்று.[என்னைப் பேதைமை செய்தனவே] அவன் அக்கண்களாலே "அமலங்களாக விழிக்கும்" (திருவாய் 1–9–9) என்றிருந்த கடாக்ஷங்களுக்கு இலக்கானார்க்குத் தெளிவைப் பிறப்பிக்கக் கடவதாயிருக்க, எனக்குள்ள அறிவுதன்னையுமழித்தது. இனி "தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" (திருவாய் 9–2–1) என்பார்க்கெல்லாம் அழகிதாக ப்ரார்த்தி$_2$க்கலாம்.

இப்பாட்டில் நரஸிம்ஹாவதாரத்தின் படியும் இங்கேயுண் டென்கிறார். (8)

9. **ஆலமாமரத்தினிலை மேலொருபாலகனாய்**
ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்
முடிவில்லதோரெழில்
நீலமேனிஐயோ! நிறைகொண்ட தென்நெஞ்சினையே

அவ: ஒன்பதாம்பாட்டில் – ஊரழிபூசல் போலே நிறமானது எல்லாரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து

என்னெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டதென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டில் – "கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே" என்று "ப்$_3$ரஹ்மத$_3$ண்ட$_3$ப்ரகாஶாநாம் வித்$_3$யுத்ஸத்$_3$ருஶவர்ச்சஸாம் । ஸ்மரந் ராக$_4$வபா$_3$ணாநாம் விவ்யதே$_2$ ராக்ஷஸேஶ்வர: ॥" (ரா.யு.60–3) என்கிற படியே ராமஶரம்போலே இருக்கிற அந்தக் கடாக்ஷ பாதங்களாலே, "கடைக்கணென்னுஞ் சிறைகோலால் நெஞ்சூடுருவவேவுண்டு நிலையுந் தளர்ந்து நைவேனை" (நாச்.திரு.13–3) என்றாப்போலே இவர்படுகிறபாட்டைக் கண்ட திருமேனியானது, தனிப்பூச்சூடுவாரைப் போலே நம்முடைய அவயவஸௌந்த$_3$ர்யத்தைத் தனித்தனியே அநுப$_4$வித்தாரித்தனையன்றோ, இவர் கலம்பகன்மாலை சூடுவாரைப்போல இந்த அவயவங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான நம்மை அவற்றோடே கூட அநுப$_4$விக்கப் பெற்றிலரே; இனி மற்றையாழ்வார்கள் போலே பரக்கப்பேசி நின்று அநுப$_4$விக்கவும் வல்லரல்லர், ஆனபின்பு இந்த அவயவங்களோடும் ஆப$_4$ரணங்களோடுமாகச்சேர்ந்த சேர்த்தியால் வந்தவழகும் ஸ்வாபா$_4$விக ஸௌந்த$_3$ர்யத்தால் வந்த அழகுமான நம்முடைய ஸமுதா$_3$ய ஶோபை$_4$யை இவரை அநுப$_4$விப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்து, ராஜாக்களூறுபூசலாய்க் கொலையிலே பரந்து தங்களுடைய சதுரங்க$_3$ப$_3$லத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு அணியணியாகச் சிலர்மேலேயேறுமாப் போலே, இந்தத் திருமேனியானது அவயவங்களையும் ஆப$_4$ரணங்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸமுதா$_3$யஶோபை$_4$யைக்காட்டி, "உய்விடமேழையார்க்கு மசுரர்க்கு மரக்கர்கட்கும் எவ்விடம்" (திருவாய்.

9–7–6) என்று கொண்டு மேல்விழுந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, தாம் அதிலே யகப்பட்டு நெஞ்சழிந்தபடியைச் சொல்லுகிருர்.

வ்யா: [ஆலமாமரமித்யாதி$_3$] கீழைந்தாம் பாட்டாலே – தம்முடைய து$_3$ஷ்கர்மங்களை ஸவாஸந மாகப் போக்கினபடியைச் சொல்லி, எட்டாம் பாட்டாலே "பரியனுகிவந்த வவுணனுடல்கீண்ட" (அமலன்–8) என்று – பிறந்த கர்மங்களுக்கடியான அவித்$_3$யையை, தமோரூபமான ஹிரண்யனைக் கிழித்துப் பொகட்டாப்போலே ஞானக்கை (திருவாய் 2–9–2)யாலே நிரஸித்தானென்றுமிறே இவர் சொல்லிநின்றது; இத்தைக் கேட்டவர்கள், இந்த தே$_3$ஶமாகிறது இருள்தருமாஞால(திருவாய் 10–6–1)மாகையாலே *தெளிவிசும்பி(திருவாய்–9–7–5)னின்றும் ஸர்வேஶ்வரன் தானே அவதரிக்கிலும் அவனுக்கும் ஶோகமோஹங்களை உண்டாக்குமதா யிருக்கும். காலத்தைப் பார்த்தவாறே, "அப்ராஜ்ஞா த$_3$ண்ட லிங்க$_3$ாநி" (?) என்கிறபடியே உள்ளவறிவை யுமழித்து விபரீதாநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு உடலான லிங்க$_3$ங்களையுமுடைத்தாய் இருக்கும்; தே$_3$ஹத்தைப் பார்த்தால் "ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபதிரோத$_4$ாநகரீம்" (ஶரணாக$_3$திக$_3$த்$_3$யம்–12) என்கிறபடியே – ப$_4$க$_3$வத் ஸ்வரூபத்தை மறைத்து விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும். வேத$_3$ாந்தஜ்ஞாநத்தால் ல்லது அஜ்ஞாநம் போகாது; உமக்கு அந்த வேத$_3$ாந்த ஶ்ரவணத்துக்கு அதி$_4$காரமே பிடித்தில்லை, "வேத$_3$ாந்த

விஜ்ஞாநஸுநிஸ்சிதார்த்த$_2$ா:'' (தை.நா.10–22) என்றுப்போலே சொல்லுகிற வேத$_3$ாந்தஜ்ஞாந முடைய பெரியவர்கள் பாடேசென்று உபஸத்தி பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தேவாஸியாயிருந்து இவ்வர்த்த$_2$ங்களைக் கேட்டறியவொண்ணுதபடி நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவராயிருந்தீர்; ஆக தே$_3$ஶமிது, காலமிது, தே$_3$ஹமிது, உம்முடைய ஜந்மமிது, இப்படியிருக்க பக$_3$வானுனை கீ$_3$தோபநிஷத$_3$ாசார்யன் கீ$_3$தை பதினெட்டோத்திலும் நெறியெல்லாமெடுத்து உரை(திருவாய்.4–8–6)க்க தை$_3$வீஸம்பத$_3$மபி$_4$ஜாத (கீ$_3$தை.16–5)னுனை அர்ஜுநன் இத்தைக்கேட்டு, ''நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்$_3$த$_4$ா''(கீ$_3$தா.18–73) என்றுஞ்சொன்னுப் போலே நீர் உம்முடைய அஜ்ஞாநாதி$_3$களடையப் போய் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாகச் சொல்லாநின்றீர்; இது அக$_4$டிதமாயிருந்ததீ! என்ன; ப்ரளயகாலத்திலே இந்த ஜக$_3$த்தாக நோவுபடப்புக, இத்தையடையத் தான் அதிஶிஶுவாயிருக்கத் தன் சிறியவயிற்றிலே வைத்து, ''ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு'' (முதல் திருவ–69) என்னும்படியிருக்கிற ஓராலிலோட்டைக்கொட்டை போராதாயிருப்பதோராலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்து இந்த ஜக$_3$த்தையடைய ரக்ஷித்தருளின அந்த அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$ய முடையவனுக்கு என்னுடைய விரோதி$_4$யைப் போக்கி எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தவிது சால அக$_4$டிதமாயிருந்ததோ என்கிறுர்.

[ஆலமாமரத்தினிலைமேல்] “பாலாலிலை” (நாச்.திரு.13–2) என்கிறபடியே ஆலமாமரத்திலே நெரியில் பால்பாயும்படியிருக்கிற இளந்தளிரிலே. “மாமரம்” என்று விபரீதலக்ஷணையாய்ச் சிறியமர மென்றபடி. “இலைமேல்” என்கையாலே இந்த இலைக்குள்ளே அடங்கும்படியாய்த்து வடிவின் சிறுமையிருப்பது. [ஒருபாலகனாய்] யஶோத3ாஸ்தநந் த4யம் ப்ரௌட4த3ஶை என்னும்படி அத்3விதீயனான பா3லனாய். யஶோத3ாஸ்தநந்த3யமான க்ருஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பா3ல்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்.

இந்த பா3ல்யத்தை உபபாதி3க்கிறார் மேல்; [ஞாலமேழு முண்டான்] சிறுப்பிள்ளைகளாயிருப்பார், புரோவர்த்தி பதா3ர்த்த2ங்களடைய எடுத்து வாயிலிடு மாப்போலே, “மஞ்சாடுவரையேழும்–ஈசன் ” (பெரிய.திரு.2–10–1) என்கிறபடியே ஸப்தலோகங் களையும் இவற்றைச் சூழ்ந்த கடல்களேழையும் குலபர்வதங்களேழையும் மற்றுமுள்ளவையுமடைய வெடுத்து அமுதுசெய்தான். தே3வதிர்யங்மநுஷ்ய– ஸ்தா2வரரூபமான ஜக3த்தையடையவமுது செய்யா நிற்க, ஒருஸ்தா2வரமுண்டாய் அதின்தளிரிலே இடம்வலம்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற விந்த அக4டிதங்களைச் செய்தவனுக்கு அந்த தே3ஶகாலதே3ஹ ஜந்மங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, இதுக்கு விரோதி4களான அஜ்ஞாநாதி3களைப் போக்குகை சால அக4டிதமாயிருந்ததோ, என்றுபோக்கி

கொள்வதன்றே அரிது, அவனுக்கரியது உண்டோ. ப்ரளயத்தில் அக$_4$டிதக$_4$டநத்தோடொக்கும் என்னை யகப்படுத்தினபடி. [அரங்கத்தரவினணையான்] ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றுமெடுக்கக் கிடக்கிறபடி. அவ்வாலினின்றும் இங்கேவரச் சருக்கினவித்தனை. இப்ரமாத$_3$த்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று ப$_4$யப்படுமவர்கள் அச்சங்கெடும்படி கிடக்கிற இடம்.

[அரவினணையான்] அந்தப்ரளயஜலதி$_4$யிலே இந்த ஜக$_3$த்தையடையத் தன் திருவயிற்றுக்குள்ளே வைத்து, தான் அத்யந்தம் ஶிஶுவாய், ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமான தோரிளந்தளிரிலே இடம்வலங்கொண்டு கண்வளராநின்றான். "இப்படிப் பெரிய ஜக$_3$த்தையெல்லாம் அமுது செய்தால் அருதொழிதல், அமுதுசெய்த அண்ட$_3$த்தின் பெருமையாலும் இவற்றின் சிறுமையாலும் வயிறு பிரிதல், ஆலமிளந்தளிரிலே இடம் வலங்கொள்ளப் புக்கால் கடலிலே புக்குப்போதல் செய்யிற் செய்வதென்?" என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டாதபடியிறே *திருவரங்கப் பெருநகராகிற பெரியகோயிலிலே, இருளிரியச்சுடர்–அநந்தனென்னு(பெரு.திரு.1–1)மணை யென்கிற பெரியபடுக்கையிலே மொசுமொசென்று வளர்ந்த பெரியவடிவும் தாமுமாய்ப் பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளினபடி. அங்குப் பரிவரில்லையென்கிற குறையுமில்லையிறே. படுக்கையான இவன்றான் "சிந்தாமணிமிவோத்$_3$வாந்தமுத்ஸங்கே$_3$ऽநந்த போ$_4$கி$_3$நஃ" (ர.ஸ்த.1–8) என்கிறபடியே ஜக$_3$து$_3$பாத$_3$நமாய் இருப்பதொரு

சிந்தாமணியை யுமிழ்ந்து இத்தை யாரேனுமொருவர்
இறாய்ஞ்சிக் கொள்ளில் செய்வதென்னென்று தன்
மடியிலே வைத்துக் கரண்ட$_3$கமிட்டுக்கொண்டு
கிடக்கிறாப் போலேயிருக்க, ‘‘தீமுகத்துநாகணை’’
(நாச்.திரு.11–1) என்றும், ‘‘ஆங்காரவாரமது
கேட்டழலுமிழும் பூங்காரரவணை’’ (நான்.திருவ.10)
என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே இவ்வஸ்துவுக்கு
என்வருகிறதோவென்று தன்னுடைய ப$_2$ணா
மண்ட$_3$லங்களாலே விஷாக்$_3$நியை யுமிழ்ந்துகொடு
நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே அவாந்தர–
ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவர்களை, தன் திருவயிற்றில்
வைத்து ரக்ஷித்தான்; ஸம்ஸாரமாகிற மஹாப்ரளயத்
திலே புக்கவர்களை ‘‘ஸ்ரீமாந் ஸுக$_2$ஸுப்த:’’
(ராஸு.38–23.) என்றும், ‘‘கிடந்ததோர் கிடக்கை’’
(திருமாலை–23) என்றுஞ்சொல்லுகிற தன்கிடை–
யழகைக்காட்டி ரக்ஷித்தான்.

இப்படிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள்
வடிவிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார் மேல்;
[கோலமாமணி யாரமும்] ஸ்ரீகௌஸ்துப$_4$ம்போலே
மஹார்க்$_3$க$_4$மாய்ப் பெருவிலையனான மாணிக்கங்
களாலே அழுத்தப்பட்டுத் திருமேனிக்கு அலங்கார
மான ஹாரத்தையும், [முத்துத்தாமமும்] த்ரிஸரம்
பஞ்சஸரம் ஸப்தஸரம் என்றாப் போலே சொல்லுகிற
திருமேனியின் மார்த்$_3$த$_3$வத்துக்கு அநுரூபமான
குளிர்த்தியையுடைய முத்துவடங்களையும்.

[முடிவில்லதோரெழில்நீலமேனி] அவதி$_4$காண
வொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்ததிருமேனி,

அபரிச்சே2த்3யமாய் அத்3விதீயமான ஸமுதா3ய ஶோபை4யை உடையதுமாய். [நீலமேனி] இந்த ஆப4ரணங்களாலும் ஸமுதா3யஶோபை4யாலும் ஓரழகு வேண்டாதபடி இவைதனக்கு நிறங்கொடுக்கும் படி, "மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப" (திருவாய்.7-4-4) என்கிறபடியே "நீலதோயத3 மத்4யஸ்தா2 வித்3யுல்லேகா2"(தை.உப.4-13-2) கல்பமானவடிவு. "த்3ருதகநகஜகி3ரி பரிமிளது3த3தி4 ப்ரசலிதலஹரிவத்" (ர.ஸ்த.1-86) என்கிறபடியே அந்தத்திருமேனி தன்னைப் பார்த்தாலும் அறப்பள பளத்து அத்தை நீக்கி உள்வாயிலே கண்ணையோட்டிப்பார்த்தால் காண்கிறவன் கண்களிலே குளிர அஞ்ஜநத்தை எழுதினாப்போலேயிறேயிருப்பது. அவனுக்கு ஆநந்தத்துக்கவதி4யின்றிக்கேயொழிகிற தும் வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தாலேயிறே.

[நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே] என்னுடைய ஹ்ருத3யத்திலுண்டான பூர்த்தியை அபஹரித்தது; என்னகவாயில் கா3ம்பீ4ர்யத்தையும் போகவடித்தது. இந்த ஜக3த்து கரணகளேப3ரங்களை இழவாமல் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்தவனாயிருக்க அவனுக்கபி4மதமான அவ்வடிவு என்னுடைய கரணத்தை யழித்தது.

[ஐயோ] பச்சைச்சட்டையிட்டுத் தனக்குள்ளத்தைக் காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக் கொண்டான். நான் எல்லாவற்றையுமநுப4விக்க வேணுமென்றிருக்க எனக்கு அநுப4வபரிகரமான என்னெஞ்சைத்

தன்பக்கலிலே இழுத்துக் கொள்வதே! ஐயோ! என்கிறார்.(9)

கொண்டல்வண்ணனைக்கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே. (10)

அவ:— நிக$_3$மத்தில்; இவ்வாழ்வார், இவ்வூருக்குப் புறம்புள்ள தே$_3$ஶங்களிலுள்ளாரடைய ரஜஸ்தம: ப்ரசுரராய் ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$ விஷயப்ரவணராய் அதுதானும் நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே அர்த்த$_2$ார்ஜநாதி$_3$களிலே இழிந்து *பெரியதோரிடும்பை பூண்(திருமாலை–5)டிருக்கிறபடியையும், இவ்வூரிலுள்ளார் பரமஸாத்த்விகராய் நிரதிஶய போ$_4$க்$_3$யபூ$_4$தராயிருக்கிற பெரியபெருமாளை அநுப$_4$வித்துக்கொண்டு *தொண்டுபூண்டமுத முண்டு களித்திருக்கிறபடியையுங்கண்டு, "வரம் ஹூதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்தி$_2$தி: । ந ஶௌரிசிந்தாவிமுக$_2$ஜந ஸம்வாஸ வைஶஸம்॥" (ஶௌநகஸம்ஹிதா) என்று புறம்புள்ளாரோடு பொருத்தமின்றிக்கே, இவ்வூரைப் பார்த்தால் "ஸர்வபுண்யமயோ தே$_3$ஶ:" (?) என்கிறபடியே "பவித்ராணாம் ஹி கோ$_3$விந்த$_3$: பவித்ரம் பரம்" (ப$_4$ார.வந.88–27) என்னும் பரமபாவநரான பெரியபெருமாள்தாமும், "சிட்டனே செழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்" (திருவாய் 7–2–4) என்று இவ்வூரோட்டை ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே பாவநபூ$_4$ ரென்னும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடை

தாயிருக்கையாலே, நாம் இவ்வூரிலே புகுருகை இவ்வூருக்கு மாலிந்யாவஹமென்றுபார்த்து, ‘‘அங்குற்றேனல்லேன் இங்குற்றேனல்லேன்’’ (திருவாய்.5–7–2)என்கிறபடியே பிறருடைய நைச்யத் தாலே அங்குப்போகவும்மாட்டாதே தம்முடைய நைச்யத்தாலே இங்குப்புகவும்மாட்டாதே ஆந்தராளிகராய் ‘‘உத்தரம் தீரமாஸாத்$_3$ய க$_2$ஸ்த$_2$ ஏவ வ்யதிஷ்ட$_2$த’’ (ரா.யு.17–8) என்ற ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணாழ் வானைப்போலே அகமகிழுந் தொண்டர்வாழும் (பெருமாள்.திரு1–10)படி *அன்பொடுதென்றிசை (பெருமாள்.திரு1–10) நோக்கிக்கொண்டு கண்வளருகிற பெரியபெருமாளுடைய த்$_3$ருஷ்டி பாதமான தென்னாற்றங்கரையைப் பற்றி நின்றார்.

பெரியபெருமாளும் ‘‘ஈப்ஶ்வரோऽஹமஹம் பே$_4$ாகீ$_3$நாந்யோऽஸ்தி ஸத்$_3$ருஶோ மயா’’ (கீ$_3$தை.16–14) என்று தே$_3$ஶமாக அஹங்காரக்$_3$ரஸ்தமாய் ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$விஷயப்ரவணமாய் நோவு படாநிற்க, இவர் இப்படியாவதே! என்று மநஸ்ஸிலே போரவுகந்து ‘‘நிமக்$_3$ந ஆபஃப்ரணவஃ’’ (?) என்கிறபடியே இவரளவிலே திருவுள்ளம் பேராறுமண்டி, *நிஹீநாநாம் முக்$_2$யம் ஶரண(ர.ஸ்த.1–110)மான திருவடிகளைக் கொடுவந்து இவருடைய திருவுள்ளத் திலே ‘‘என்கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே’’ என்று ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக ப்ரகாஶிக்கும்படி வைக்க, அந்தத்திருவடிகளை அநுஸந்தி$_4$த்து, தம்முடைய மநஸ்ஸானது ஜ்ஞாநாஸ்பத$_3$மாகையாலே அந்தத் திருவடிகளுக்கு மேலான திருப்பீதாம்ப$_3$ரமும்

திருவரையுமான சேர்த்தியை மடிபிடித்தநுப$_4$வித்து, இப்படி கரணமும் நாமும் அநுப$_4$விக்கும்படி நம்மை யுண்டாக்கிற்றுத் திருநாபீ$_4$கமலமன்றேவென்று அத்தை அநுப$_4$வித்து, மேன்மைக்கும் ஸௌலப்$_4$யத்துக்கும் பட்டங்கட்டியிருக்கிறோம் நாமல்லோமோ என்று திருவுத$_3$ர ப$_3$ந்த$_4$நம் தன்பக்கலிலே வரவிசிக்க அத்தை அநுப$_4$வித்து;

அதுக்குமேலேயிருக்கிற திருமார்பானது தன்னுடைய ஹாராத்$_3$யாப$_4$ரணங்களையும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமான மேன்மையையுங்காட்டி இசித்துக் கொள்ள அந்தத் திருமார்பை அநுப$_4$வித்து, அந்தப் பிராட்டிக்கும் ஹாராத்$_3$யாப$_4$ரணங்களுக்கும் ஆஶ்ரயமான திருக் கழுத்தை அநுப$_4$வித்து, அதுக்குமேல், வாயில் “ஸர்வபூ$_4$தேப்$_4$யோ–அப$_4$யம் த$_3$தா$_3$மி” (ரா.யு.18–33) என்றாப்போலே சொல்லாநிற்கச்செய்தே அநுப$_4$விக்கிற நாய்ச்சிமார்க்கு அகப்பட, “வாயழகர் தம்மையஞ்சுதும்” (நாச்.திரு.10–3) என்று கண்களைச் செம்பிளித்தநுப$_4$விக்கும்படி ஸ்வாபா$_4$விகஸௌந்த$_3$ர்யத்தையுடைத்தான திருவத$_4$ரத்தை அநுப$_4$வித்து, இப்படி அவயவங்களை அநுப$_4$வியா நிற்கச்செய்தே இடையில் தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களும் இறுய்ஞ்சிக்கொள்ள அவற்றை அநுப$_4$வித்து, “அப$_4$யம் –த$_3$தா$_3$மி” (ரா.யு.18–33) என்றாப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளை மேலெழுத்திட்டுக் கொடுக்கிற குளிர்ந்த கடாக்ஷங்களை உடைத்தான திருக்கண்களை அநுப$_4$வித்து, பாலும் பழமும் க$_2$ண்ட$_3$ஶர்க்கரையுமான

ரஸவஸ்துக்களைச் சேர்த்து பு4ஜிப்பாரைப்போலே இந்த அவயவங்களோடுண்டான சேர்த்தியால்வந்த அழகையும் ஸ்வாப4ாவிகமான அழகையு முடைத்தான திருமேனியின் பசுங்கூட்டான ஸமுத3ாயஶோபை4யையும் அநுப4வித்தாராயிறே கீழ் நின்றது.

இவருடைய இப்படிப்பட்ட மாநஸாநுப4வத்தையும் மநஃபூர்வகமான வாசிகாநுப4வத்தையுங் கண்ட பெரியபெருமாள், இப்படி கு3ணவிஷ்டராய் அநுப4விக்கிறபடியைக்கண்டு, "த்3ரஷ்டவ்யஃ ஸர்வதே3ஹிபி4ஃ" (ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்த்வம்) என்கிறபடியே அவரையழைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்படி அவரளவிலே அபி4நிவிஷ்டராகையாலும், "க்ஷணே஽பி தே யத்3விரஹோ஽தி து3ஸ்ஸஹஃ" (ஸ்தோ.ர.56) என்கிறபடியே தம்மை யொருகால் காணவேணு மென்னும் ஆசையுடையாரை க்ஷணகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாமையாலும் அவரை அழைப்பித்துக்கொள்ள வேணுமென்று பார்த்தார்; இனி, நாம்போய்க் கொடுவரவென்றால் "அஸங்கேதமநாலாபம்" (?) என்றுப்போலே சொல்லுகிற ஸங்கல்பத்தைக் குலைக்கவேண்டுகையாலே அதுசெய்ய ஒண்ணாதாயிருந்தது; இனி இவர்தாமே வரவென்றால் அதுவும் தமக்கு ஸ்வரூபஹாநியாய் இருந்தது; ஆனபின்பு விபீ4ஷணாழ்வானை மஹாராஜரையிட்டு, "ஆநயைநம்" (ரா.யு.18–34) என்றப்போலே இவரையும் ஒருவரையிட்டழைப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்தார்;

அந்த விபீ$_4$ஷணன் ராஜ்யகாங்க்ஷியாய் இருக்கையாலே அருகுநிற்கிற இளையபெருமாள் நிற்க, ராஜ்யகாங்க்ஷியாய் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$ரான மஹாராஜரை இட்டழைத்துக்கொண்டாப் போலே, "சென்றதாமென சிந்தனையே" "அடியேனுள்ளத் தின்னுயிரே" "என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே" "நிறை கொண்டதென்னெஞ்சினையே" என்றுப்போலே இவர் மநநபரராயிருக்கையாலே மநநபரராய் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ ராயிருப்பாரொருவரை யிட்டழைப்பித்துக் கொள்ள வேணுமென்று பார்த்து, அருகே ஸேவித்திருக்கிற லோகஸாரங்க$_3$ மஹாமுநிகளைப் பார்த்து, "ஆநயைநம்" (ரா.யு.18–34) என்று திருவுள்ளமாக;

அவரும் எப்போதும் பெரியபெருமாளை ஸேவித்திருக்கையாலே, பெரியபெருமாள் அபி$_4$ஜந வித்$_3$யாவ்ருத்தங்களால் பூர்ணராயிருப்பாரைப் பார்த்தருளி, ஏகாந்தங்களிலே "இழிகுலத்தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மின்" (திருமாலை–42) என்று உபதே$_3$ஶிக்கக் கேட்டிருக்கையாலும், "நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்றுநான் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" (பெரிய.திரு 8–10–3) என்றும், "ஆறெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே" (பெரிய.திரு 2–6–2) என்றும், "பங்கயக்கண்ணனைப் பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலுமவர் கண்டீர், பயிலும் பிறப்புடைதோ றெம்மையாளும் பரமரே" (திருவாய் 3–7–1) என்றுப்போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யக்கேட்டிருக்குமவராகையாலே கடுகப்போய்

அவரை அருள்பாடிட்டுத் தாம் ஶிரஸாவஹித்துக் கொண்டுவர;

இவரும் பெரியபெருமாளுடைய கௌ$_3$ரவத்தைக் குலைக்கவொண்ணாதென்று முநிவாஹநராய் வந்துபுகுந்து பெரியபெருமாளைத் திருவடித்தொழ, பெரியபெருமாளும் "ஆவிர்ப$_3$பூ$_4$வ ப$_4$க$_3$வாந் பீதாம்ப$_3$ரத$_4$ரோ ஹரி:"(வி.பு.1-20-14) என்று ஸ்தோத்ரபரனான ப்ரஹ்லாத$_3$னுக்கு வந்து ஆவிர்ப்$_3$ப$_4$வித்து அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுத்து, அவன் ராஜ்யாதி$_3$களிலே போதுபோக்கவல்லனாகையாலே அவன் பார்த்துக்கொடு நிற்கச்செய்தே "தத்ரைவாந்தரதீ$_4$யத" (பா$_4$க$_3$வதம்7-10-31) என்றுபோக, பின்பு அந்தராஜ்யாதி$_3$களாலே ப்ரஹ்லாத$_3$னும் போதுபோக்கி இருந்தானிறே; இவர் அவனைப்போலே அன்றிக்கே, அநந்யஸாத$_4$நராய் அநந்யப்ரயோஜநராயிருக்கையாலே நம் விஶ்லேஷம் பொறுக்கவல்லவரல்லரென்று பார்த்தருளி, தம்முடைய ஸ்வரூபாதி$_3$களைக்காட்ட, இவரும் ப்ரீதரான வளவிலே இவர் மாநஸாநுஸந்தா$_4$நம் பண்ணுகிற த$_3$ஶையிலே, "ஆதி" "விண்ணவர் கோன்" "நீதிவானவன்" "அரங்கத்தம்மான்" என்றும், "உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியனன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்" என்றும், "விரையார் பொழில் வேங்கடவன்" என்றாப்போலே தம்முடைய பரவ்யூஹவிப$_4$வார்ச்சாவதாரங்களையும் தம்பக்கலிலே அநுஸந்தி$_4$க்கையாலே இவற்றைத் தனித்தனியே அநுப$_4$விக்கவேணுமென்கிற அபேக்ஷை இவர்க்கில்லையென்கிறவிடம் ஹ்ருத$_3$யஸ்-

த₂னைய்க் கொண்டு;

உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறி (திருமாலை-34)யா நிற்கச் செய்தேயும் இவரைச் ஶோதி₄க்கைக்காக இவற்றையும் இவர்க்குத் தனித் தனியேகாட்டி இவரநுப₄விக்கும்படி பண்ணுவோ மென்று பார்த்தருளி, அது செய்யுமிடத்துப் புருஷார்த்த₂மாக வேண்டுகையாலே இவருடைய அபேக்ஷையறிந்து செய்யவேணும், இல்லையாகில் இவர், நாம் அத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கக்கொள்ள, "ஏரார் முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே" (சிறியதிருமடல்) என்னும் திருமங்கையாழ்வாரைப் போலே நிந்தித்தல், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைப் போலே "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" (திருமாலை-2) என்று காற்கடைக் கொள்ளுதல் செய்வரோ, அறியவேணுமென்று தந்திருவுள்ளத்திலே முன்னேரடிக் கொண்டத்தை அறிந்து, இவர், கடலிலே குளப்படி உண்டாமாபோலே "பூர்ணம்" (கட₂வல்லீ) என்கிறபடியே பெரியபெருமாள்பாடே எல்லா மில்லையோ, ஆனபின்பு எனக்குப் பெரியபெருமாளை யொழிய வேறொருவரை அநுப₄விக்க ஶ்ரத்₃தை₄யில்லை, எனக்குண்டானாலும் அவரை யநுப₄வித்த என்கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்கிறார்.

வ்யா: [கொண்டல்வண்ணனை] கண்களுக்கு விஷயமிருந்த படி. "ந மாம்ஸசக்ஷுரபி₄வீக்ஷதே தம்" (ருக்₃வேத₃ம்) "ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" (தை.நா.1-10) என்கிற இலச்சினையை அழித்துத்

தன்வடிவைக்காணும்படி பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தி₄த்துச் சொல்லுகிறுர். அங்ஙனன்றிக்கே, தம்முடைய பரவ்யூஹவிப₄வார்ச்சாவதாரங்களை இவரை அநுப₄விப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளத்திலே பாரிக்கிறபடியை அநுஸந்தி₄த்து இதென்ன ஔத₃ார்யமென்று அந்த ஔத₃ார்யகு₃ணத்தை நினைத்து "கொண்டல் வண்ணன்" என்கிறுர். அன்றிக்கே, ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்த விடாய் தீரும்படியாய், "அத்₃ரௌ ஶயாளுரிவ ஶீதளகாளமேக₄:" (ர.ஸ்த1–82) என்கிறபடியே வர்ஷுகமான காளமேக₄ம் போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன் என்கிறுராதல். ஶ்ரமஹரமான வடிவைநினைத்து, "கொண்டல் வண்ணன்" என்கிறுராதல். "வண்ணம்" என்று ஸ்வப₄ாவமாதல்; நிறமாதல். நம்மாழ்வாரும் "முகில்வண்ணனடியை அடைந்தருள் சூடியுய்ந் தவன்" (திருவாய் 7–2–10) என்றுரிறே.

[கோவலனுய் வெண்ணெயுண்டவாயன்] அந்த மேக₄மானுல் ஆகாஶத்தே கடக்கநின்று நீரை வர்ஷித்துப் போமித்தனையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே இடையரோடு இடைச்சியரோடு வாசியற ஒருநீராகக் கலந்து தன்வடிவழகை அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வத₃ாநம் பண்ணினபடி. [கோவலனுய் வெண்ணெயுண்ட வாயன்] பராவஸ்த₂னுய்வந்து வெண்ணெயமுது செய்யில் மாளிகைச்சாந்து நாறுமே; சக்ரவர்த்தித் திருமகனுய் வந்தவதரித்த அவஸ்தை₂யில் மேன்மை யாலே ராஜாவாக்கிச் சிலர் சீராட்டுகையாலே, வந்து

வெண்ணெய் களவு காணவொண்ணாதே; அதுக்காக; [கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்] சக்ரவர்த்தி, தன்னுடைய ராஜ்யைஶ்வர்யத்தை பு$_4$ஜிக்கைக்கு "எனக்கொரு பிள்ளைவேணும்" என்று, "மஹதா தபஸா"(ரா.ஆ.1–11) என்கிறபடியே நோற்றுப் பெருமாளைப் பெற்றாப்போலே, ஸ்ரீநந்த$_4$கோ$_4$பரும் "கானயர்கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருகநந்தன் பெற்றவானயன்" (பெரிய.திரு.5–5–3) என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில் க$_3$வ்யஸம்ருத்$_3$தி$_4$ யடையப் பாழ்போகவொண்ணா தென்று இத்தை பு$_4$ஜிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாய்த்து க்ருஷ்ணன்.

[வெண்ணெயுண்டவாயன்] பெரியபெருமாள் கொறுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய்நாறுநிற்கும். [வெண்ணெய் உண்ட வாயன்] ஆஶ்ரிதருடைமையாகையாலே தத்ஸ்பர்ஶ மாகாதேயென்று இன்றுமகப்பட அந்தக்குணுங்கு நாற்றம் வாயிலே தோன்றும்படியிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுவது. "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ" (நாச்.திரு.7–1) என்று ஸந்தே$_3$ஹிக்கவேண்டாதபடியாய்த்து இன்றுமகப்பட வாய் குணுங்கு நாறும்படி.

[வெண்ணெயுண்டவாயனென்னுள்ளங் கவர்ந்தானை] கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப் போலே கொண்டல் வண்ணனாய் என்னுள்ளங் கவர்ந்தவனை. யஶோதை$_3$ப்பிராட்டியுடைய நெஞ்சிலே பண்ணின ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யை என்னெஞ்சிலே

பண்ணி பூ₄ஜித்தவனை. அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்கள் உறிகளிலே வெண்ணெயை வைத்துக் கள்ளக்கயிறுருவியிட்டு வைத்துப்போவர்கள்; அந்த உறிகளின் குறியழியாதிருக்க அந்தவெண்ணெய்களை வெறுந்தரையாக்கினாப்போலேயாய்த்து *அரங்கந் தன்னுள் கள்வனார்(திருமாலை.24), நான்குறியழியா திருக்க என்னுடைய சிந்தையை யபஹரித்தபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] வைத்தகுறி அழியாதிருக்க *வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கல(பெரியாழ் திரு. 2–9–1)மாக்கினாப்போலே, என்னுடைய ஶரீரங்குறி யழியாதிருக்க என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தான். கலமிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப் போலேயாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடி போனபடி. [என்னுள்ளங்கவர்ந்தானை] *தை₃வீ– ஸம்பத₃மபி₄ஜாத(கீ₃தை.16–5)ரான பெரியவர்களகப் படத் தந்தாமுடைய மநஸ்ஸை இவன் பக்கலிலே வைக்கவேணுமென்றுபார்த்து, அது செய்யப் போகாமல், "சஞ்சலம் ஹி மநஃ க்ருஷ்ண" (கீதை.6–34) என்றாப்போலே – பெருங்காற்றைத் தாம்பிட்டுப் பிடிக்கலாம், என் மநஸ்ஸை ஒரு அளவாக்கப் போகிறதில்லை என்னும்படியிறே மநஸ்ஸினுடைய சஞ்சலத்வமும் திமிறும்படியான மிடுக்கும்; அப்படி *நின்றவாறில்லாத (பெரிய.திரு.1–1–4) மநஸ்ஸை என்பக்கல் அபேக்ஷயின்றிக்கே இருக்க நானும் அறியாதபடி அபஹரித்துத் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொண்டான்.

[அண்டர்கோன்] இப்படி இடையரோடு

மிடைச்சிகளோடும் தண்ணியரான உம்மோடும் வாசியறவந்து கலந்து வெண்ணெயையும் மநஸ்ஸையும் அவன் களவுகண்டது- புறம்பு ஆளில்லாமையாலும் தன் குறையாலுமோவென்ன; *சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டியந்தூபந்தரா நிற்கச்செய்தேகிடீர், ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந் (திருவிரு-21)தவதரித்ததென்கிறார். அன்றியிலே, "அண்டர்" என்று இடையரென்னுதல்; அண்டாந்தர்வர்த்திகளென்னுதல். [அணியரங்கன்] என்னெஞ்சை அபஹரித்து *சேணுயர்வானத்தி(திருவாய்.5-3-9)லே போயிருக்கையன்றிக்கே, கண்ணிட்டுக் காணலாம்படி ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப₄ரணமான கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஸம்ஸாரிகளறவைத்தனப் படாதபடியாலேயிறே இக்கிடைகிடக்கிறது. [அணியரங்கனென்னமுதினை] தேவர்களம்ருதம் போலே உப்புச்சாறாய் எட்டாநிலத்திலே இருக்குமதன்றிறே இவருடைய அம்ருதம்.

[அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதினை] "அளப்பரிய வாரமுதை அரங்கமேயவந்தணனை" (திருநெடு-14) என்கிறவம்ருதமிறே. [அமுதினைக் கண்டகண்கள்] இந்தக் கண்கள் இவரைக் காணுதொழியப்பெற்றதாகிலும் புறம்பே போகலாய்த்து; காட்சிதான் அரைவயிறாய்த்ததாகிலும் புறம்பு போகலாய்த்து; அங்ஙனன்றிக்கே, பூர்ணநுப₄வம் பண்ணின கண்கள்.

[கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணாவே]

அம்ருதபாநம் பண்ணினாரைப் பாலையுஞ் சோற்றையுந் தீற்றப்போமோ? [மற்றொன்றினைக் காணாவே] “ப$_4$ாவோ நாந்யத்ர க$_3$ச்ச$_2$தி”(ரா.உத்.40–15) போலே. இந்தப் பெரியபெருமாள் தம்மை கேஶாதி$_3$பாத$_3$ாந்தமாக அநுப$_4$விக்க வேணுமென்று பார்த்தாலும் ஶக்தனல்லேன்.

“என்னுள்ளங் கவர்ந்தான்” என்கையாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணினபடியைச் சொன்னார்; “கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்கையாலே த்$_3$ருஷ்ட்யபஹாரம் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறார். அல்லாதார் திருநாமப்பாட்டுப்போலே தம்மைச் சொல்லிற்றிலர்; “விஸஸ்மார தத$_3$ாऽऽத்மாநம்” (வி.பு.1–20–2) என்கிறபடியே தாம் பே$_4$ாக$_3$ப்ரவணராய்த் தம்மை மறக்கையாலே. ப$_2$லம் *ஸத$_3$ாபஶ்யந்தி (ருக்$_3$ வேத$_3$.1–2–7)யாகையாலே அது இங்கே ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே ப$_2$லத்துக்குப$_2$லம் வேணுமோவென்று சொல்லிற்றிலர். இந்தகண்கள் புறம்பே சிலவற்றைக்காணவேண்டுவது இங்கே சில குறையுண்டாகிலன்றோ.

இவர்பக்கல் ஔத$_3$ார்யமில்லையென்று போகவோ? வடிவிற்பசையில்லையென்று போகவோ? ஸௌஶீல்யமில்லையென்று போகவோ? நெஞ்சுக்குப் பிடித்திருந்ததில்லையென்று போகவோ? மேன்மையில்லையென்று போகவோ? ஸௌலப்$_4$யமில்லை

யென்று போகவோ? பே$_4$ாக்$_3$யதையில்லை யென்று போகவோ? அநுப$_4$வத்தில் குறையுண்டென்று போகவோ?

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்
அருளிச்செய்த
அமலனாதிபிரான் வ்யாக்$_2$யாநம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
திருவடிகளே ஶரணம்.

****

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்$_2$யானத்தில் பாட$_2$பே$_4$த$_3$ங்கள்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட$_2$ம்	வேறுபாட$_2$ம்
11	2	இவர் தேவாரமான பெரியபெருமாளை	அவர் தேவரான பெரியபெருமாளை
12	10	அவனநுக்$_3$ரஹத்துக்கு	அநுக்$_3$ரஹத்துக்கு
15	14	தந்த$_4$நத்தின்	தன்திறத்தில்
21	15	யுடையவனுய்	யுடையனுய்
22	3	அண்ட$_3$கடாஹம் வெடித்து அடைகட்டவேண்டும்படி யிறே	அண்ட$_3$கடாஹம் வெடித்து அது அடைக்கவேண்டும் படியிறே
24	21	திருச்சோலையும் ஒருபோகி யாயிருக்கிறபடி	அச்சோலையோபாதி யாயிருக்கிறபடி
24	22	பலாக்கள் வேரோடு பணை யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கையாலே ஒன்றிலே வாய்வைக்கப்பெருதே தான்வேண்டினபடியே திரியும்படியாய்த்து	பலாக்கனிகள் வேரோடு நுனி யோடு வாசியறப் பழுத்துக் கிடக்கை யாலே ஒன்றிலும் வாய்வைக்கப்பெருதே தான் வேண்டினபடி திரியும்
25	21	ராமாவதாரத்தே பிடித்து அடியொற்றினுன்	ராமாவதாரத்திலே பிடித்து அடியொற்றி னுன்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட$_2$ம்	வேறுபாட$_2$ம்
26	15	சதுர்முக$_2$ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயாகிலும்	சதுர்முக$_2$ஸ்ருஷ்டி பூர்வகாலத்திலேயா யிருக்க
26	24	நற்சீவனுனது	நற்சீவநமானது
28	1	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே	கலவிருக்கையாகக் கொண்டு திரிந்தாப் போலே
28	10	பனங்குலே உதிர்த்தாப்போலே	பனங்குலே உதிர்ந்தாப் போலே
28	18	ப்ராதிகூல்யத்தில் நிலேநின்றுன் என்று	ப்ராதிகூல்யத்தில் நின்றுன் என்று
29	4	திருச்சோலேக்கு	அத்திருச்சோலேக்கு
29	3	மயில்கள் ஆடப்புக்கன	மயில்கள் ஆடப்புக்கது
29	8	(வண்டுபாடமாமயிலாட)	(வண்டுபாடமாமயிலாடு)
31	8	இந்த நன்மைகளுக்குமேலே	ஸந்தான பரம்பரையின் நன்மைகளுக்கு மேலே
31	23	அத்தலேக்காகத் தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரை	அத்தலேயாகத் தம்மை யழிய மாறின பெரியவுடையாரை
32	4	இச்சீரியபேற்றுக்கு	இக்கனவிய பேற்றுக்கு
32	16	அழகுக்குத் தோற்று	அழகுக்குப் புல்கவ்வி
32	22	முடிசூட்டுமாப்போலே	முடிசூட்டுவாரைப்போலே
33	19	ஆத்மாவித்யாதி$_3$	ஆத்மாவோ நித்யனித்யாதி$_3$

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாடம்	வேறுபாடம்
33	22	ஒருகுட்டி வைக்குமாப் போலே	ஒருகுஞ்சை வைக்குமாப் போலே
34	2	ருத்$_3$ரன் தனக்குப்பிதாவுமாய்	ருத்$_3$ரனுக்குப்பிதாவுமாய்
34	15	அவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த$_2$மாக	இவர்களுடைய ரக்ஷணார்த்த$_2$மாக
35	11	தனித்தனியே	தனியே
36	10	படவடிக்கவல்ல	ஆலத்திவழிக்கவல்ல
36	16	த்$_3$விபு$_4$ஜனே சதுர்ப்பு$_4$ஜனே என்ன; இருபடிகளுமடுக்கு மென்ன; இரண்டிலுமழகிய தேதென்ன	த்$_3$விபு$_4$ஜனே;சதுர்ப்பு$_4$ஜனே என்று கேட்க; இரண்டு மழகியதே
36	20	மலையைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனையிறே	மலையையும், கடலையும் ஒப்புச் சொல்லுமித்தனை யிறே
37	13	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்குகள் தெரியும்	சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்கு தெரியும்.
37	13	இங்குப் பழையவழக்கும் நிறம்பெறும்	இங்குப் பழையவழக்குகளும் நிறம்பெறும்.
37	16	இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கவொண்ணுமோ	இச்சிரிப்புக் கண்டால் பொறுக்கப்போமோ
37	20	இங்கு, தெப்பம்	இங்குத் தெப்பம்
38	13	ஆபாததஃ மேலெழ த்$_3$விபு$_4$ஜராய்	ஆப்தர்க்கு மேலே த்$_3$விபு$_4$ஜராய்
39	11	மங்குநாரை	மங்கினநாரை
39	13	கையாளனாய் நிற்பது	ஆளாய் நிற்பது

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாடம்	வேறுபாடம்
41	13	இவனுடைய ப$_3$ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்	இவனுடைய ப$_3$ால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும் ப$_3$ால்யம்
41	15	பூ$_4$மிப்பரப்படைய வாயிலே வைத்தானுய்த்து	பூ$_4$மிப்பரப்படைய வயிற்றிலே வைத்தானுய்த்து
41	19	அந்த ஆலினிலையில் நின்றும்	அந்த ஆலில் நின்றும்
42	10	பச்சைச் சட்டையிட்டு	பச்சைச்சட்டையுடுத்து
43	12	வர்ஷுகமான காளமேக$_4$ம்	வர்ஷோந்முக$_2$மான காளமேக$_4$ம்
43	13	பன்னீர்க்குப்பி போலே	பனிநீர்க்குப்பிபோலே
42	21	(ஆரம்) பதக்கம்	(ஆரம்)பதகம்.
42	19	கீழே ஸமுத்$_3$ரமாய் மேலே ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே	கீழே ஸமுத்$_3$ரமாய் ஆலிலையாயிருக்கை யன்றிக்கே

நாயனார் வ்யாக்$_2$யானத்தில் பாட$_2$பே$_4$த$_3$ங்கள்

பக்கம்	வரி	புத்தகத்திலுள்ள பாட$_2$ம்	வேறுபாட$_2$ம்
49	14	அர்ச்சாரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும் பெரியபெருமாள்	பெரியபெருமாள் அர்ச்சாரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும்
52	12	ஈரிலே பெறும்	ஈரிலே போரும்
57	13	தானொருத்தன் ஶௌத்$_3$த$_4$ஞைகயன்று	தன்னைவருத்தி ஶௌத்$_3$த$_4$ஞைகயன்று
62	7	கால்தாழ்ந்ததித்தனை	கால்தாழ்ந்தானித்தனை
74	1	சுண்டுவில்	சுண்டுவிரல்
75	19	விக்ரமித்தபடி	நிமிர்ந்தபடி
77	2	விடாயர்க்கு	விடாய்க்கு
77	24	திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தே	திருப்பீதாம்ப$_3$ரத்தைக்
81	4	திரியாநிற்குமாய்த்து	திரியுமாப்போலே என்கை
113	3	உபாத்$_4$யர்த்த$_2$மாக	ப்ரீத்யர்த்த$_2$மாக
131	7	பொசுக்கென பன்றி	பொசுக்கின பன்றி
138	26	ஊரழிபூசல்	ஊழிபூசல்

